

Признанията
на
английския
шпионин
и
ислямската вражда
на англичаните

Хюсеин Хилми Ъшък

Признанията
на
английския
шпионин
и
ислямската вражда
на англичаните

Хюсеин Хилми Ъшък

Editör - Musahhih

Ercan Bozoğlu

Sayfa Düzeni - Grafik Tasarım

Ahmet Düzelten - Ahmet Katmerlikaya

Mustafa Bektaş - Murat Dirlik

1. Baskı : Eylül 2020

Baskı ve Cilt

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

Hakikat Kitapevi

Darıüşşefeka Cad. No: 53 P.K.: 35 Fatih / İstanbul

www.hakikatkitapevi.com

www.hakikatbooks.com

info@hakikatbooks.com

НАСТАВЛЕНИЕ: Мисионерите се опитват да разпространят християнството; евреите – Талмуда, истанбулското книгоиздателство Хакйкат Китāбеви – исляма, а масоните се стараят да унищожат всички религии. Човек, който е разумен, образован и справедлив, ще разбере и осъзнае истината и ще спомогне за разпространението ѝ, като по този начин ще стане причина за постигане на земно и ахиретско щастие от страна на всички хора. Не може да има по-ценна и полезна услуга за хората от тази. Книгите Тора (Теврāt) и Евангелие (Инджйл), които християните и юдеите притежават днес, са били написани от хората. Това е факт, потвърждаван и от тях самите. Що се отнася до книгата Корāн-и керйм, тя е чиста и непокътната така, както е била низпослана от Аллāху теāля. Всички свещеници и равини трябва да прочетат внимателно и без предразсъдъци книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви” и да се опитат да ги разберат.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Аллāху теāля в 82-о знамение на сӯра Мāиде в Корāн-и керйм казва: “Най-големите врагове на исляма са юдеите и съдружаващите (мушриците).” Първото фитне (зло) с цел разрушаване на исляма отвътре е било причинено от един йеменски евреин на име Абдуллах бин Себе. Той е основал шиитската секта срещу суннитските (истинските) мюсюлмани. От онзи момент до наши дни евреите винаги са се преобразявали като шиитски учени и укрепвали тази еретична секта. Вредата, която юдеите са нанесли на исляма, е подробно обяснена в книгата “Хийāнет-ул-йехӯд”, издадена от “Мектебет-ус-сахāбет-ил-ислямий-йе” в Кувейт. След възнесението на Йсā “алеихисселāм” са били написани редица фалшиви Евангелия и така повечето християни са станали мушрици. Другата част пък са станали неверници, защото не повярвали в Мухаммед “алеихисселāм”. Тези християни (от втората група) и евреите са били наречени хора на Писанието. Появата на исляма е сложила край на хегемонията на християнското духовенство от Средновековието. Те, за да унищожат исляма, основали мисионерски организации. Най-големи усилия в този аспект са положили англичаните. В Лондон те са организирали Министерството на колониите. С умопомрачителни юдейски хитрини и военни и политически сили са нападнали исляма. Хамфър, който е бил само един от хилядите мъже и жени агенти на Министерството на колониите, през 1125 [1713] г. в Басра е заплел в своите мрежи 14 годишния Мухаммед от Недж и го завеждал в заблуждение с години наред, като накрая са основали с всеобщи усилия вахабитската секта. Те обявили това течение през 1150 [1737] г. със заповедта на Министерството на колониите в Англия.

Хамфър е бил британски мисионер, възложен да извърши шпионаж в Египет, Ирак, Иран, Хиджаз и Истанбул, центъра на ислямския халифат; да заблуди мюсюлманите и да служи на християнството.

Без значение колко усърдно работят враговете на исляма, те никога няма да изгасят тази светлина на Аллāху теāля, защото в 9-о знамение на сура Хиджр от Корāн-и керйм се казва по смисъл: “Аз ти низпослах този Коран и непременно Аз ще го опазя.” Това означава, че неверниците никога няма да са в състояние да го променят и изгасят тази светлина. От 14 века насам мюсюлманите са работили, следвайки сияйния път на Корāн-и керйм, и постигнали напредък в знанието, етиката, науката, изкуството, търговията и политиката. Основали са

големи държави. След Френската революция от 1204 [1789] г. младежите в Европа са проумели безнравията, жестокостите, грабежите и измамите на църквата и духовниците. Осъзнали, че християнската религия е изопачена. Част от това ново поколение е започнало да приема исляма, а други – да стават атеисти. Те, отдалечавайки се от християнството, са започнали да напредват в науката и технологиите, защото тази религия е ставала пречка за напредъка в светския живот. А някои мюсюлмани, от друга страна, са прочели книгите на тези младежи, критикуващи религиите, и са повярвали в английските лъжи и клевети за исляма. Така те са останали невежи в областта на своята религия. Те, колкото повече се отдалечавали от исляма, толкова изоставали в науката, защото ислямът повелява да се работи и за земния живот.

Същинската политика на Англия се е основавала върху експлоатирането на природните богатства в света, особено тези в Африка и Индия, третирането на населението в тези страни като животни и пренасянето на всички печалби във Великобритания. Хората, които имат щастието на приемат исляма – заповядващ справедливостта, обичта и взаимопомощта – предотвратяват жестокостите и лъжите на англичаните.

Ние подготвихме тази книга от три части:

Първата част включва признанията на английския шпионин. Тук се разкриват техните коварни планове и лъжи за унищожаване на исляма. Тази част се състои от седем глави.

Във втората част е обяснено как англичаните са изпълнили тези планове в ислямските страни; как са измамили техните държавници; как са извършили невъобразими зверства над мюсюлманите и как са унищожили Индийската ислямска империя и Османската държава. Тази част от книгата ще пробуди бедните мюсюлмани, които са попаднали в капана на вахабитите. Тя съдържа и доказателства, които ще потвърдят писанията на ехли суннитските учени.

Третата част се състои от превода на книгата “Хулясат-ул-келяъм” и се доказва истинността на ислямската религия.

Днес мюсюлманите по света са разделени в три групи. Първата група са истинските мюсюлмани, които следват пътя на Есхāб-и кирām. Наречени са ехли суннет или суннити, или фирка-и нāджиййе, т.е. групата, която ще се спаси от Джехеннема. Втората група се състои от враговете на Есхāб-и кирām. Наричат се шиити или фирка-и дāлле, т.е. отклонено течение. Третата група пък се състои от враговете на

шиитите и суннитите. Назовани са вахабити или недждити, защото за пръв път са се появили в областта Неджд в (Централна) Арабия. Понякога се наричат и фирка-и мел’уне, защото обвиняват мюсюлманите в неверие, наричайки ги “мушрици” (съдружаващи). Това е написано в турските книги “**Kıyâmet ve Âhîret**” и “**Se’âdet-i Ebediyye**”. Пророкът ни “алеихисселям” е проклетел такива хора.

Хората, които следват своите страсти, и онези, които имат болни сърца, независимо от групата, към която принадлежат, ще отидат в Ада. Всеки вярващ винаги трябва да повтаря “**Ля иляхе илляллях**” [Няма друг бог освен Аллах], за да изчисти своя нефс от невежеството (което първоначално е създадено у него) и греховете. А за да изчисти сърцето си, т.е. за да се спаси от неверието и греховете, предизвикани от нефса, шейтана, лошите приятели и вредните книги, трябва да казва “**Естагфируллах**” [О, Аллах! Прости ми!]. Молитвите на следващите исляма без съмнение се приемат. Тези, които са разделили мюсюлманите на три групи, са юдеите и англичаните.

Мйлядй
2001

Хиджрй Шемсй
1380

Хиджрй Камерй
1422

Първа част ПЪРВА ГЛАВА

Хамфър казва:

Нашата Великобритания е много обширна. Слънцето изгрява над нейните морета и залязва отново над тях. Но властта на държавата ни е относително слаба в нейните колонии в Индия, Китай и Близкия изток. Тези страни не са изцяло под наше господство ала ние провеждаме много активна и успешна политика за тях. Всички те са на път да преминат в наши ръце. Тук две неща са ни от голяма значение:

(1) Да се опитаме да задържим завладените места.

(2) Да се опитаме да превземем местата, които не са под наша власт.

Министерството на колониите, за да изпълни тези две задачи, назначи във всяка една от тези държави по една комисия. Когато постъпих на длъжност в това министерство, министърът ми оказа доверие и ми възложи задача в Източноиндийската компания. На външен вид това беше търговска компания, но същинската ѝ задача беше да търси начини за овладяване на огромните и широки територии на Индия.

Нашето правителство изобщо не се притеснява за Индия, защото това е страна, където живеят хора от различни националности, говорят различни езици и имат противоположни интереси. Не се притесняваме много и за Китай, защото няма страх от съживяване на будизма и конфуцианството, които властват там. Това са две мъртви религии, които нямат нищо общо със светския живот. Поради изброените причини, населението на тези две страни нямат нищо общо с патриотизма. Тези две държави не ни тревожат нас – английското правителство. И все пак събитията, които биха могли да се случат по-късно, са изложени на нашето внимание. Ето защо ние изготвихме дългосрочни планове, които да доведат до разпространяване на раздори, невежество, бедност и дори заразни болести сред тях. Ние, имитирайки обичаите и традициите на тези хора, лесно прикривахме нашите намерения.

Ислямските държави изключително разваляха нашето спокойствие. Ние вече бяхме сключили няколко споразумения, всички от които са в наша полза, с болния човек [има предвид Османската държава]. Опитните членове на Министерството на колониите казваха, че този болен човек ще издъхне за по-малко от век. В допълнение към това, ние бяхме направили тайно споразумение и с иранското правителство и в тези две

държави бяхме назначили на държавни постове хора, които превърнахме в масони. Подкупът, лошото управление и управниците, лишени от религиозни знания и забравили за своите задължения, отдавайки се на красиви жени, счупиха гръбнака на тези страни. Независимо от всичко това, ние бяхме загрижени, че нашата дейност няма да доведе до очакваните резултати, поради причините, които ще изброя:

(1) Мюсюлманите са крайно посветени на исляма. Всеки мюсюлманин е силно привързан към исляма, както са привързани към християнството свещениците или монасите, та дори и повече. Както е известно, свещениците и монасите биха умрели отколкото да се откажат от християнството. Най-опасните сред мюсюлманите са шиитите в Иран, защото те приемат нешиитите за неверници и мръсни. За тях християните са като вонящи мръсотии. По сътворение човек се опитва да отбягва мръсотията с все сила. Веднъж попитах един шиит: “Защо приемате християните за такива?”. Отговорът му беше следният: “Пророкът на исляма е бил много мъдър човек. Той е поставил неверниците под такава духовна власт, че да ги принуди да се напътят и приемат исляма, религията на Аллах. По същия начин, ако държавата види, че даден човек е опасен, тя държи това лице под контрол, докато го подчини. Мръсотията, за която говорих, не е материална, а нематериална. Тя не е присъща само за християните, а и за сунитите и всички неверници. Дори нашите древни ирански огнепоклонници са мръсни в очите на шиитите.”

Аз му казах: “Добре! Сунитите и християните също вярват в Аллах, пророците и Съдния ден, защо да са мръсни?” Той отговори: “Те са мръсни поради две причини: Първо, те (Аллах да пази!) обвиняват в лъжа хазрети Мухаммед¹. И ние, в отговор на това гнусно обвинение, следвайки поговорката “Ако някой те измъчи, и ти може да го измъчиш”, казваме: “Вие сте мръсни!” На второ място, християните

1 Въпреки това, тези, които обвиняват в лъжа Пророка ни, са шиитите и християните. Отклонените вероубеждения и грозните дела на шиитите, които не съответстват на Коран-и керим и хадїс-и шерифите (словата) на Пророка ни, са написани и опровергани в ехли суннитските книги, като “Ес-Савāйк-ул-мухрика”, “Тухфе-и иснā ашериййе”, “Те’ййд-и ехл-и суннет”, “Нāхиййе”, “Есхāб-и кирāм”, “Худжедж-и кат’иййе” и “Милел ве Нихал”. Авторът на “Савāйк” Ахмед ибни Хаджер Меккї е починал в Мекка през 974 [1566] г., авторът на “Тухфе” Абдул’Азиз е починал в Делхи през 1239 [1824] г., авторът на “Те’ййд” имām Раббāни Ахмед Фāрукї е починал в Серхенд през 1034 [1624] г., авторът на “Нāхиййе” Абдул’Азиз Ферхāревей е починал през 1239 [1824] г., авторът на “Есхāб-и кирāм” Абдулхакїм Арвāсї е починал в Анкара през 1362 [1943] г., авторът на “Худжедж” Абдуллах Сувейдї е починал в Багдат през 1174 [1760] г., авторът на “Милел” Мухаммед Шихристāни е починал в Багдат през 548 [1154] година.

твърдят грозни неща за пророците на Аллах. Така например, те казват, че Йѐсā “алеихисселѐям” [Исус] е пиемал алкохол, че е бил проклетник и затова е бил разпънат на кръста.

В ужас аз казах на мъжа, че християните не твърдят това, а той ми отвърна: “Не, ти не знаеш! Това е написано в Библията.” Аз се замълчах, защото човекът, въпреки че грешеше за второто, беше прав по отношение на първото твърдение. Не исках да продължа да споря повече. В противен случай можеше да се осъмни в мен, въпреки че бях облечен в мюсюлмански дрехи. Ето защо аз винаги отбягвах да споря.

(2) Едно време ислямът беше религия на управлението и властта. Тогава мюсюлманите бяха силни, напреднали. Трудно е да се каже на тези мили хора, че вече са роби. Нито пък е възможно да петним ислямската история и да им кажем: “Честта и уважението, които бяхте постигнали едно време, бяха в резултат на някои условия. Тези дни на величие вече отминаха, повече никога няма да се завърнат.”

(3) Бяхме много загрижени, че османлиите и иранците ще забележат нашите дела и ще провалят плановете ни, въпреки че тези две държави вече бяха значително отслабнали. Но наличието на централно управление, което притежава богатства, оръжия и власт, ни пречеше да се чувстваме сигурни.

(4) Бяхме изключително притеснени от ислямските учени, защото учените в Истанбул, Ел-езхер, Ирак и Шам бяха като непреодолими пречки пред целите ни. Това са хора, които никога не правят ни най-малки компромиси в своите принципи, и в замяна на временните земни удоволствия и красоти се готвят да влязат в Рая, който е обещан в Корāн-и керѐйм. Хората ги следват; дори и султанът се страхува от тях. Сунитите не са привързани към учените, колкото шиитите, защото шиитите не четат книги – те признават само учените. Не проявяват нужния респект към султана. Сунитите, от друга страна, четат много книги и тчат учените и султана.

Ето защо, макар да бяхме правили множество събрания, ние виждахме, че пътят пред нас е затворен. Докладите от шпионите винаги бяха разочаровачни, а резултатите от събранията – нулеви. Но въпреки това не губехме надежда, защото бяхме изградили навика да поемаме дълбок дъх и да действваме търпеливо.

В едно от нашите събрания, в което присъстваше самият министър, най-високопоставените свещеници и няколко специалисти – бяхме общо двадесетима –, не постигнахме никакъв резултат, макар че

то продължи повече от три часа. Един от свещениците каза: “Не се тревожете, защото християнството се е разпространило след триста години на мъчение. Надяваме се, че Месията ще ни види от неведомото и ще ни се отдаде възможност да изгоним неверниците [има предвид мюсюлманите] от техните земи, дори това да стане след триста години. Ние трябва да се въоръжим със силна вяра и дългосрочно търпение! За да получим власт, ние трябва да изпробваме всичко. Ще се опитваме да разпространим християнството сред мохамеданите. Ще бъде постижение за нас ако успеем да реализираме целта си, дори след векове, защото бащите работят за своите деца.”

В Министерството на колонии беше проведено събрание, където участваха дипломати и теолози от Франция и Русия, наред с тези от Англия. Бях голям късметлия. Аз също присъствах там, защото бях в добри отношения с министъра. В конференцията беше запланувано как да накарат мюсюлманите да се отвърнат от исляма и да приемат правилната вяра [т.е. християнството], както е станало едно време в Испания. И все пак резултатите не бяха такива каквито ние очаквахме да бъдат. Аз написах всички тези разговори в книгата ми “Иля мелекут-ил Месйх”.

Трудно е да се изкорени едно голямо дърво, което е пуснало дълбоко корени в земята. Но ние трябва да улесним трудностите и да ги преодолеем. Християнството дойде, за да бъде разпространено. Това ни го обеща Месията. Лошите условия, в които се намираше източния и западния свят, подпомогнаха Мухаммед. Когато тези условия изчезнаха, те (условията) отнесоха и бедите [исляма] заедно с тях. Ние днес наблюдаваме с удоволствие, че ситуацията е напълно променена. В резултат на големите усилия и дела на нашето министерство и другите християнски правителства, мюсюлманите започнаха да изостават. Християните, от друга страна, набират сила. Време е да се възвърнат местата, които са били загубени за дълги векове. Великобритания предвожда делото по унищожаване на исляма.

 Хазрети имам Раббāнī в 275-о писмо от първи том на “Мектубāt” казва:

“Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространяване на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се беше установило невежество и бид’атите се бяха разпространили. Аллāху теāля ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо

правете всичко възможно, за да може да преподавате религиозни знания и разпространите правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички благополучия. Те са посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се премного! Изявете се като човек на религията! Покажете правилния път на тамошните хора, като им повелявате повелените и възбранявате забранените от исляма неща! В 19-о знамение на сѹра Муземмил се казва по смисъл: “Това без съмнение е наставление за онзи, който иска доволството на Господа си (Аллāху теāля!)”

Първа част ВТОРА ГЛАВА

През 1122 г. по Хиджра и 1710 г. по Григорианския календар министърът на колониите ме изпрати до Египет, Ирак, Хиджаз (Западна Арабия) и Истанбул, за да действам като шпионин и да събера необходимата и достатъчна като количество информация за разединяване на мюсюлманите. Министерството назначи още деветима ентузиазирани и смели хора на същата длъжност и в същото време. В допълнение към парите, информацията и картите, които биха ни били от нужда, те ни дадоха и един списък с имената на държавниците, учените и племенните вождове. Никога няма да забравя следното: Когато се сбогувахме със секретаря, той ми каза: “Бъдещето на нашата държава зависи от вашия успех. Ето защо трябва да работите с всички сили!”

По море тръгнах за Истанбул, центъра на ислямския халифат. Освен основната ми дейност, аз трябваше да науча много добре турски език. В Лондон доста бях учил турски, арабски (езика на Корана) и персийски, езика на иранците. Но да се учи език е едно, а да се говори като местните е съвсем друго. Докато първото отнема няколко години, втората част изисква няколко пъти повече време. Трябваше да науча турски с всички негови тънкости, за да не се съмняват хората в мен.

Аз изобщо не бях разтревожен, че ще ме заподозрат, защото мюсюлманите са толерантни и имат добри помисли, неща, които са научили от техния пророк Мухаммед “алеихисселām”. Те не са подозрителни като нас. Освен това, турското правителство в онова време не притежаваше организация за арестуване на шпиони.

След изтощително пътуване пристигнах в Истанбул. Казах, че името ми е Мухаммед и започнах да посещавам джамиите, мюсюлманските храмове. Много ми хареса мюсюлманската дисциплина, хи-

гиена и послушание. За момент си казах: “Защо сме в борба с тези невинни хора? Нашият Месия нима това ни е повелил?” Но аз веднага се отвърнах от тези дяволски (!) мисли и реших да изпълня своето задължение по най-добрия начин.

В Истанбул се запознах с един стар учен на име Ахмед ефенди. Неговите елегантност, добросъщност, духовна яснота и благоволение не се срещаха у нито един наш теолог. Този човек денонощно се опитваше да заприлича на Мухаммед “алеихисселѝм”. Според него Мухаммед “алеихисселѝм” беше най-съвършеният човек. Всеки път, когато го споменавах, очите му се насълзваха. Имах късмет, защото един път дори не ме попита кой съм и откъде съм. Той се обръщаше към мен като “Мухаммед ефенди”. Отговаряше на моите въпроси и се отнасяше с мен с нежност и милосърдие, защото той ме смяташе за гостенин, който беше дошъл в Истанбул, за да работи в Турция и живее под сянката на халифа на Мухаммед “алеихисселѝм”. И наистина ние оставахме в Истанбул с това оправдание.

Един ден казах на Ахмед ефенди: “Моите родители починаха. Нямам братя и сестри. Не съм наследил и никакъв имот. Дойдох в центъра на исляма, за да работя за своята прехрана и да уча Корѝн-и керѝм и религиозните знания, т.е. да печеля и земното, и ахиретското (отвъдното).” Той много се зарадва за тези мои слова и каза: “Трябва да ти отдаваме уважение поради следните три причини.” Пиша дословно думите му:

“1- Ти си мюсюлманин. Всички мюсюлмани са братя.

2- Ти си гост. Расѝлюллах “саллялѝлаху алейхи ве селлем” е казал: “Отнасяйте се с уважение към гостите!”

3- Ти искаш да работиш. Има един хадѝс-и шерѝф, който гласи: “Човек, който работи, е приятелят (любимият раб) на Аллах.”

Тези думи ми се понравиха много. Рекох си: “Ах, да имаше такива ярки истини и в християнството. Но за жалост няма нито една от тях.” Това, което ме изненада, е че ислямът, който е толкова велика религия, отслабва в ръцете на някои надути хора, които не са наясно с това, което се случва в реалния живот.

Казах на Ахмед ефенди, че искам да науча Корѝн-и керѝм. Той отговори, че ще ме учи с голямо удоволствие и започна да ми преподава от сѝра Фѝтиха. Преди четене на Корѝн-и керѝм той изпълняваше абдест и ми заповядваше да направя същото. Сядаше към къбле и започваше да преподава. Обясняваше значенията на това, което четяхме.

Някои думи ги произнасях много трудно. За две години изчетох целия Корāн-и керй̄м.

Онова, което мюсюлманите наричат абдест, се състои от измиване на някои крайници:

- 1) Измиване на лицето;
- 2) Измиване на дясната ръка от пръстите до лактите;
- 3) Измиване на лявата ръка от пръстите до лактите;
- 4) Избърсване (месх) на главата, задната част на ушите и тила;
- 5) Измиване на двата крака.

Аз много се дразнех от използването на мисвāk. Мисвākът е клонка, с която мюсюлманите почистват устите и зъбите си преди абдест. Първо си мислех, че това нещо е вредно за устата и зъбите. Дори понякога предизвикваше кървене, но бях принуден да го използвам. Според тях използването на мисвāk е важен суннет на Пророка “алейхисселām”. Казавах, че това дърво е много полезно. Наистина по-късно кървенето спря. Лошият дъх, който имах подобно на повечето англичани, изчезна напълно.

По време на престоя си в Истанбул аз ношувах в една стая, която срещу малка сума бях наел от човек, който беше прислужник в една джамия. Той се казваше Мервāн ефенди. Мервāн е името на един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселām”. Този човек беше много нервен. Хвалеше се със своето име и ми казваше, че ако ми се роди син, да му сложа името Мервāн, защото той е бил един от великите муджāхиди (борци) на исляма.

Мервāн ефенди подготвяше моята вечеря. Той не ходеше на работа в петък, празника на мюсюлманите. През останалите дни на седмицата работех при един дърводелец на име Хāлид, който ми плащаше ежеседмично. Тъй като работех само от сутрин до обяд, той ми даваше половината от заплатата, която даваше на другите служители. Този дърводелец прекарваше свободното си време, разказвайки добродетелите на Хāлид бин Велй̄д. Хāлид бин Велй̄д, един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселām”, е бил велик муджāхид. Той е осъществил различни ислямски завоевания, но е бил освободен от длъжност от Омер бин Хаттāб – нещо, което натъжаваше дърводелеца.²

Хāлид, дърводелецът, за когото работех, беше аморален и край-

2 Когато Ебӯ Убеиде бин Джеррāх е бил назначен на мястото на Хāлид бин Велй̄д, завоеванията са продължили. Така е станало ясно, че причината за победите е била помощта на Аллаху теāля, а не Хāлид бин Велй̄д.

но нервен човек. Някак си той имаше голямо доверие в мен. Не знам защо, но може би, защото аз винаги му се подчинявах. Той не обръщаше внимание на исляма, когато беше сам, но спазваше неговите заповеди, когато беше сред приятели. Той присъстваше на петъчния намāз, но за другите не съм сигурен.

Аз закусах в магазина. След работа отивах на джамия за обеден намāз и оставах там до следобедния. След него отивах при Ахмед ефенди и оставах там за два часа. От него научавах Корāн-и керйм, арабски и турски. Всеки петък аз му давах това, което съм спечелил през седмицата, защото той ме учеше много добре. Наистина той ме научи по много добър начин на Корāн-и керйм, изискванията на исляма и тънкостите на арабския и турския език.

Когато Ахмед ефенди узна, че не съм семеен, той пожела да ме ожени за една от дъщерите си, но аз отказах предложението му. Ала той упорито настоя, като допълни, че бракът е суннет на Пророка, който е казал: “Човек, който се отвърне от моя суннет, не е от мен.” Когато разбрах, че това събитие може да стане причина за прекъсване на нашите лични взаимоотношения, аз го излъгах, че имам полова слабост. По този начин аз гарантирах продължаването на нашето приятелство.

Когато двегодишният ми престой в Истанбул приключи, аз казах на Ахмед ефенди, че искам да се завърна в родината. Той ми каза: “Недей, защо ще си тръгваш? В Истанбул може да намериш всичко, което търсиш. Аллāху теāля е дарил този град и с религията, и със земното [тук може да се спечели и отвъдният, и земният живот]. Ти беше казал, че родителите ти са мъртви и нямаш братя. Ето защо, установи се в Истанбул.” Ахмед ефенди доста беше свикнал с мен и затова не искаше да се разделя, и много настояваше да се установя в Истанбул. Но патриотичното ми чувство на дълг към държавата ме принуди да се завърна в Лондон, за да доставя подробен доклад относно центъра на халифата, и да получа нови заповеди.

През целия ми престой в Истанбул аз ежемесечно пращах доклад до Министерството на колониите относно събитията, на които ставах свидетел. Веднъж в доклада попитах: “Ако мъжът, с когото работя, пожелае да осъществим хомосексуален контакт, какво да сторя?” Отговорът беше: “Може да го направите ако ще е от полза за постигане на целите.” Това много ме изнерви. Сякаш светът се стовари върху мен. Вече знаех, че това гнусно дело е много разпространено в Англия, но не съм си и представял, че моите началници ще ми заповядат това.

Какво можех да направя? Нямах друг избор освен да изпия от чашата до последната капка. Ето защо аз се замълчах и продължих делото.

Когато се сбогувах с Ахмед ефенди, неговите очи се насълзиха и продума: “Дете мое! Аллāху теāля да те пази! Ако се върнеш отново в Истанбул и узнаеш, че съм починал, спомни си за мен. Прочети Фāтиха за душата ми! В Съдния ден ще се срещнем при Расūлюллах.” Наистина и аз се натъжих много и плаках. Въпреки това, задачата беше по-важна от чувствата.

Първа част ТРЕТА ГЛАВА

Моите приятели се бяха завърнали в Лондон преди мен и бяха получили нови заповеди от Министерството. Аз също бях възложен с нови задачи. За съжаление само шестима от нас се бяха върнали обратно.

Един от другите четирима, по думите на секретаря, беше станал мюсюлманин и останал в Египет. Но секретарят все още беше доволен, защото останалият не беше издал никакви тайни. Вторият е отишъл в Русия и останал там. Той и без това беше с руски произход. Секретарят много тъжеше, не защото се беше върнал в родината си, а защото може би е шпионирал в Министерството на колониите в полза на Русия и се е върнал у дома, защото мисията му е приключила. Третият, пак по думите на секретаря, е починал от чума в един град, който се нарича Имара и се намира до Багдат. Четвъртото лице е било проследено от Министерството до град Сана в Йемен. Те са получавали доклади от него до една година. После не са намерили никакви следи от него, въпреки всички положени усилия. Министерството оценяваше изчезването на тези четирима мъже като катастрофа, защото ние сме нация с големи задължения (амбиции), а малобройно население. Ето защо ние правим деликатни изчисления за всеки един.

След няколко от моите отчети, секретарят проведе среща за разглеждане на докладите на четиримата ни. Когато приятелите ми представиха своите доклади, свързани с техните задачи, аз също подадох моя доклад. Те взеха някои бележки от него. Министърът, секретарят, както и част от присъстващите, похвалиха моята работа. Въпреки това аз бях класиран на трето място. Първо място спечели моят приятел Джордж Белкуд, а второ място Хенри Франс.

Бях много добре научил турски и арабски език, Корāн-и керīm и

ахкѣм-и ислѣмийѣе (законите на ислямската религия). И все пак не бях успял да подготвя за Министерството доклад, който да разкрива слабите страни на Османската държава. След двучасова среща секретарят попита причината за моя неуспех. Аз казах: “Моето основно задължение беше да изуча език, Корѣн-и керѣм и исляма. Не можах да отделя много време за нищо допълнително, но този път ще направя така, че да сте доволни.” Секретарят каза: “Със сигурност ще успееш, но бих желал да се класираш на първо място.” и допълни: “О, Хамфър! Следващата ти мисия се състои от две задачи:

(1) Да откриеш слабите места на мюсюлманите и начините, чрез които да проникнем сред тях и да ги разединим. Това е начинът за победа над врага.

(2) Когато откриеш тези точки и направиш това, което ти казах [с други думи, когато успееш да всееш раздор сред тях и да ги поставиш в конфликт един с друг], ще бъдеш най-успешният агент и ще спечелиш медала на Министерството.”

Останах в Лондон шест месеца. Ожених се за Мария Свей, дъщерята на чичо ми. По това време бях на 22 години, а тя на 23. Мария Свей беше много красиво момиче, средно интелигентно и с обикновена култура. Най-щастливите и весели дни на живота ми бяха тези, които прекарах с нея. Тя забременя. Ние очаквахме нашия нов гост, когато получих задачата за заминаване в Ирак.

Получаването на тази заповед, когато очаквах раждането на сина ми, ме натъжи. Въпреки това, важността, която отдавах на моята държава и моята амбиция за постигане на слава, ставайки пръв сред колегите, бяха по-силни от емоциите ми като съпруг и баща. Така че аз приех задачата без колебание. Жена ми много искаше да отложи мисията за след раждането, но не обърнах внимание на думите ѝ. И двамата се разплакахме, когато си казахме сбогом. Жена ми рече: “Не спирай да ми пишеш писма! И аз ще ти пиша за новия ни дом, ценен като злато.” Тези думи бяха подбудили бури в сърцето ми. Почти щях да анулирам пътуването. Но все пак успях да контролирам чувствата си. Сбогувах се с нея и отидох в сградата на Министерството за последни инструкции.

Шест месеца по-късно се озовах в град Басра, Ирак. Част от гражданите бяха сунити, а други шиити. Басра е град на племена със смесено население от араби, персийци и малък брой християни. За пръв път тук се срещнах с шиити и перси. Щом стана въпрос, нека да спомена

за шиизма и сунитите:

Шиитите казват: “Ние следваме Али бин Ебї Тāлиб, съпругът на дъщерята на Мухаммед “алеїхисселām” Фāтима. Мухаммед “алеїхисселām” е назначил Али и единадесетимата имāми от неговото потомство за халифи.”

По мое мнение шиитите са прави по въпроса, отнасящ се до халифата на Али, Хасен и Хюсеин. Защото, доколкото разбирам от ислямската история, Али е бил човек с изтъкнати и възвишени качества, способен да стане халиф. Според мен не е малка вероятността Мухаммед “алеїхисселām” да е назначил Хасен и Хюсеин за халифи. Но това, което ме кара да се съмнявам, е че Мухаммед “алеїхисселām” е назначил сина на Хюсеин и осем от внуците му за халифи. Защото Хюсеин е бил дете, когато Мухаммед “алеїхисселām” е починал. Откъде е знаел, че ще има осмина внуци? Ако Мухаммед “алеїхисселām” е бил истински пророк, тогава е възможно да е знаел за бъдещето, чрез съобщаване от страна на Аллāху теāлā, както Месията (Исус) е давал знания за бъдещето. Но пророчеството на Мухаммед “алеїхисселām” е съмнително за нас, християните.

Мюсюлманите казват: “Има много доказателства за пророчеството на Мухаммед “алеїхисселām”. Едно от тях е Коранът.” Аз прочетох Корана – наистина велика книга. Тя превъзхожда дори Тората и Евангелието, защото съдържа принципи, закони, правила на морала и др.

Чудя се как един неграмотен човек като Мухаммед “алеїхисселām” е можал да донесе такава възвишена книга? Как е притежавал такъв нрав, интелект и такава личност, каквито не могат да бъдат притежавани дори от човек, който е чел и пътувал много? Дали тези факти не бяха доказателства за пророчеството на Мухаммед “алеїхисселām”?

Аз винаги правих наблюдения и изследвания относно пророчеството на Мухаммед “алеїхисселām”, за да достигна до истината. Веднъж разкрих това мое любопитство пред един свещеник в Лондон. Той ми отговори с фанатизъм и инат. Не беше убедителен изобщо. Бях попитал Ахмед ефенди няколко пъти, когато бях в Турция, но не получих задоволителен отговор и от него. Истина е че не можех да го питам открито за този въпрос, за да не заподозре моя шпионаж.

Аз високо ценя Мухаммед “алеїхисселām”. Няма съмнение, че той е един от пророците на Аллах, за които бяхме чели в книгите. Но аз като християнин все още не бях повярвал в неговото пророчество. Без съмнение той е много по-съвършен от всички гении.

Сунитите, от друга страна, казват: “Мюсюлманите, след смъртта на Пророка, са счели, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн и Али са достойни за халифи.”

Противоречия от този вид съществуват във всички религии, особено в християнството. Тъй като и Омер, и Али са починали, поддържането на тези несъгласия би било безполезно. Според мен ако мюсюлманите са разумни те трябва да мислят за днес, а не за тези много стари времена.³

Един ден в Министерството на колониите споменах за различията между сунитите и шиитите, казвайки: “Ако мюсюлманите осъзнаваха реалността, те щяха да разрешат споровете помежду си и да се обединят.” Един незабавно ме прекъсна и рече: “Твоето задължение е да провокираш този спор, а не да мислиш за тяхното обединение.”

Преди да се отправя за моето пътуване до Ирак, секретарят ми каза: “О, Хамфър! Знай, че са налице естествени различия между хората, откакто бог е създал Авел [Хāбил] и Каин [Кāбил]. Тези противоречия ще продължат до завръщането на Месията (Исус). Така е в случая с расовите, племенни, териториални, национални и религиозни различия.

Твоето задължение този път е да опознаеш още по-добре тези противоречия и да докладваш на Министерството. Ако успееш да задълбочиш споровете между мюсюлманите ще си извършил най-голямата услуга за Англия.

Ние, англичаните, сме длъжни да будим неразбирателство и разединение във всички държави на света и в нашите колонии, за да можем да живеем в богатство и щастие. Само с помощта на такива провокации ние ще бъдем в състояние да разрушим Османската държава. В противен случай, как би могла една малочислена нация да установи контрол над многочислен народ?

3 В шиизма говоренето за халифата е един от основните принципи. Според сунитите не е необходимо да се говори за това. Младият англичанин бърка религиозните знания с информацията, отнасяща се до светските дела. В земните дела мюсюлманите, както казва и той, винаги са откривали новости и подобрения, и винаги са постигали напредък в науката, техниката, математиката, архитектурата и медицината, възползвайки се от разума и опита. Християните, от друга страна, са приели следването на разума в науката за грях, а религиозните знания са ги променили, опирайки се на разума. Известният италиански астроном Галилео е казал, че земята се върти, като е научил това от мюсюлманите, и не само е бил отлъчен от църквата, но е бил хвърлен и в затвора. Когато той е направил покаяние, казвайки, че не се върти, самият той се е спасил от ръцете на свещениците. Мюсюлманите следват Коран-и керим и хадис-и шерифите в знанията, отнасящи се до религията и вярата, а не разума. За разлика от християните, те не променят тези знания, които са извън обсега на ума.

Положи всички усилия, за да намериш техните слаби места и проникни оттам. Знай, че Османската държава и Иран са отслабнали. Ето защо, твоето задължение е да провокираш хората към неподчинение спрямо властта! Историята показва, че източникът на всяка революция се крие в надигането на народа. Когато единството на мюсюлманите се разбие и обичта между тях се наруши, техните сили ще бъдат сломени и по този начин ние лесно ще ги унищожим.”

ДУ'АТА ТЕВХИД

Я Аллах, я Аллах. Ля иляхе илляллāх Мухаммедун Расулюллах. Я Рахмāн, Я Рахīm, я афувву я Керīm, фа'фу аннй верхамнй я ерхамеррāхимйн! Тевеффенй муслимен ве елхъкнй биссāлихйн. Аллāхуммагфирлий ве ли-āбāй ве уммехāтй ве ли āбā-и ве уммехāтй зевджетй ве ли-едждāдй ве джеддāтй ве ли-ебнāй ве бенāтй ве ли-ихветй ве ехавāтй ве ли-а'мāмй ве аммāтй ве ли-ахвāлий ве хāлāтй ве ли-устāзй Абдулхакйм-и Арвāсй ве ли кāффетил му'минйне вел-му'минāt. “Рахметуллā-хй теāля алейхим еджма'йн.”

Първа част ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато пристигнах в Басра, аз се установих в една джамия. Имāмът беше един сунит от арабски произход на име Шейх Омер Тāй. Щом го срещнах започнахме беседа. Но още в самото начало той се осъмни в мен и ме заля с въпроси. Успях да се спася от този опасен диалог като рекох: “Аз съм от област Ъгдър, Турция. Ученик съм на Ахмед Ефенди от Истанбул. Работих при дърводелец на име Хāлид” и му говорих за неща, които научих по време на престоя в Турция. Също така аз му казах няколко изречения и на турски. Имāмът направи знак с очи на един от тамошните хора и го запита дали говоря правилно турски или не. А той отговори положително. Бях много щастлив, че убедих имāма, но после изпитах разочарование. След няколко дни разбрах, че имāмът ме подозира в шпионаж за турците. После разбрах, че има разногласия и вражда между него и областния управител, назначен от султана (на Османската империя).

След като останах принуден да напусна джамията на Шейх Омер ефенди, наех стая в един хан за гости и чужденци, и се преместих

там. Собственикът на странноприемницата беше глупак на име Муршид ефенди. Всяка сутрин ме смущаваше, като хлопаше грубо на вратата, за да ме събуди за намāз, веднага след сутрешния езāн. Бях принуден да му се подчинявам. По този начин аз ставах и извършвах намāз. След това ми казваше да чета Корāн-и керйм след сутрешния намāз. Един път го потитях: “Не е фарз (заповед на исляма) да се чете Корāн-и керйм. Защо настояваш толкова много?” А той ми отговори: “Да се спи по това време ще донесе бедност и нещастие на хората в хана.” Аз трябваше да извърша и тази негова команда. Защото иначе заплашваше да ме изгони. Ето защо, веднага след езāн изпълнявах сутрешния намāз и след това прочитях Корāн-и керйм, повече от един час ежедневно.

Един ден Муршид ефенди дойде при мен и рече: “Откакто нае тази стая постоянно ми се случват неприятности. Аз го дължа на лошия ти късмет, защото не си семеен. Това е лошо. Или ще се ожениш, или ще напуснеш странноприемницата.” Аз му заявих, че нямам достатъчно имот, за да се ожена. Аз не можех да му кажа това, което бях продумал на Ахмед ефенди, защото Муршид ефенди беше такъв човек, че за да провери дали казвам истината или не, би ме съблякъл и погледнал в половия орган.

Когато изтъгнах тази причина, Муршид ефенди ме укори с думите: “Каква слаба вяра имаш само! Не си ли чел знамението на Аллах, където по смисъл се казва: “Ако са бедни, Аллах ще ги стори богати с Неговата доброта.”⁴ Изумих се. Накрая казах: “Да, ще се ожена, но готов ли си да ми предоставиш необходимите пари? Или, може ли да ми намериш момиче, което да не ми коства скъпо?”

След като се замисли малко, Муршид ефенди каза: “Не ми пука! Или ще се ожениш до началото на реджеб, или напускаш хана.” Имаше само двадесет и пет дни до началото на реджеб.

Между другото, нека спомена техните месеци: Мухаррем, Сафер, Ребй’улеввел, Ребй’улāхир, Джемāзилеввел, Джемāзилāхир, Реджеб, Ша’бāн, Рамазāн, Шеввāl, Зилка’де и Зилхидже. Техните месеци не са нито повече от тридесет дни, нито по малко от двадесет и девет. Те се основават на лунни изчисления.

Намерих работа при един дърводелец и напуснах хана на Муршид ефенди. Направихме споразумение за много ниска заплата, но жилището и храната бяха за негова сметка. Преместих моите вещи в мага-

зина на дърводелеца още преди реджеб. Дърводелецът беше мъжествен човек на име Абдурръзā. Беше шиит от Хорасан (Иран). Отнасяше се с мен сякаш съм негов син. Възползвах се от неговата компания и започнах да уча персийски. Всеки следобед иранските шиити се събираха при него и разговаряха на различни теми, от политика до икономика. Те говореха много лоши неща и за своето правителство, и за халифа в Истанбул. Всеки път, когато непознат дойдеше при тях, сменяха темата и започваха да говорят по лични въпроси.

Те ми оказваха голямо доверие. После разбрах, че ме смятат за азербейджанец, защото говорех турски.

От време на време един младеж се отбиваше в магазина на дърводелеца. Беше облечен като учещите наука. Знаеше арабски, персийски и турски. Името му беше Мухаммед бин Абдулвеххāб Недждī. Този младеж беше изключително високомерен и нервен. Докато често злословеше по адрес на Османското правителство, той не говореше нищо лошо против иранското. Общото, което ги правеше приятели със собственика на магазина Абдурръзā, беше враждата към халифа в Истанбул. Но как е възможно този млад човек, който е сунит, да знае персийски и да поддържа приятелски отношения с Абдурръзā, който е шиит. В този град сунитите се срещаха с шиитите и изглеждаха като братя. Повечето жители на града знаеха и арабски, и персийски. Много от тях знаеха и турски.

Мухаммед от Неджд беше сунит само привидно. Въпреки, че повечето сунити говореха лошо за шиитите, дори част от тях ги наричаха неверници, той никога не засягаше шиитите. Според Мухаммед от Неджд нямаше причина сунитите да се придържат към един от четирите мезхеба и казваше: “В Книгата на Аллах няма никакви доказателства, отнасящи се до тези мезхеби.” Той съзнателно пренебрегваше айетите на тази тема и не отдаваше значение на хадīs-и шерифите.

Що се отнася до въпроса за четирите мезхеба: Един век след смъртта на пророка Мухаммед “алеихисселām” са се появили четирима учени: Ебӯ Ханйфе, Ахмед бин Ханбел, Мāлик бин Енес и Мухаммед бин Идрис Шāфи’ī. Някои халифи са принудили сунитите да следват един от тези четирима учени. Те са казали, че никой освен тях не би могъл да прави иджтихād, т.е. да извлече закон от Корāн-и керīm и Суннета (Сунната). Това движение е затворило вратите на знанието и разбирането за мюсюлманите. Тази забрана за иджтихād се изтъква като причина за застой на исляма.

Шиитите са се възползвали от тези погрешни твърдения, за да разпространят своите мезхеби. Броят на шиитите е бил по-малко от една десета от сунитите, но сега се е увеличил и са равни с тях на брой. Този резултат е естествен, защото иджитхадът прилича на оръжие. Той развива ислямския фикх, т.е. ислямските знания. Спомага за разбиране на Коран-и керим и Суннета. Забраната за иджитхад, от друга страна, е като гнило оръжие. Заковава правилата в определени рамки. А това означава да се затворят вратите на разбирането и да се пренебрегнат изискванията на времето. Ако оръжието ти е гнило, а врагът е с перфектно оръжие, ти си обречен да бъдеш победен от него, рано или късно. Аз мисля, че в близко бъдеще най-умните сред сунитите ще отворят отново вратата на иджитхада. Ако те не направят това, след няколко века ще се превърнат в малцинство, а шиитите в мнозинство.⁵

[Имāмите (водачите) на четирите мезхеба притежават една и съща вяра. Няма никаква разлика между тях. Техните различия са само в поклоненията. А това е улеснение за мясουλманите. Шиитите, от друга страна, са се разделили на дванадесет течения, като по този начин са станали гнили оръжия. Това е подробно обяснено в книгата “Милел ве Нихал”.]

Самонадеяният младеж от Неджд Мухаммед следваше своя нефс в разбирането на Корана и Сунната. Той напълно игнорираше думите не само на учените от онова време и имāмите на четирите мезхеба, но и на забележителни сахāбии (сподвижници), като Ебу Бекр и Омер. Всеки път, когато той се натъкваше на айети от Корана, които според него противоречаха на техните думи, той казваше: “Пророкът е казал: “Аз ви оставих Корана и Сунната!””, а не: “Аз ви оставих Корана, Сунната и Сахāба, и имāмите на мезхебите.”⁶ Ето защо за всеки е фарз да следва Корана и Сунната, без значение до каква степен противоречат на мненията на мезхебите, Сахāба и думите на учените.”⁷

5 Големите учени, които са в състояние да разбират заповедите в религията, които не са ясно разкрити, от Коран-и керим и хадис-и шерифите, се наричат муджтехиди. Необходимите условия за ставане на муджтехид са подробно написани в книгите ни “Се’адет-и ебедийе” и “Файдели билгилер”. След четвърто столетие по Хиджра не е израснал учен, който да отговаря на тези условия. Ислямските врагове (зъндъците) са казали, че правят иджитхад и се заканили да унищожат религията отвътре. Въпреки това, муджтехидите са извлекли законите за всички събития, които ще се случат до края на света, и са ги записали в ехли суннитските книги.

6 С това изявление Мухаммед от Неджд отрича хадис-и шерифите, които повеляват да се следва Есахб-и кирām.

7 Днес във всички ислямски страни невежи хора и предатели се преобразяват като

По време на вечеря в къщата на Абдурръзā се проведе следният спор между Мухаммед Недждī и един гост от Кум (Иран), шиитски учен на име шейх Джевāд:

Шейх Джевāд – Щом приемаш Али за муджтехид, защо не го следваш като шиитите?

Мухаммед Недждī – Али не се различава от Омер и другите сахабии. Неговите думи не могат да бъдат доказателства. Доказателства са само Корāн-и керїм и Сунната. [Въпреки това, всички думи на Есхāб-и кирāм са доказателства. Пророкът ни е заповядал да следваме всеки един от тях.^{8]}

Шейх Джевāд – Тъй като Пророкът ни е казал: “Аз съм градът на знанието, а Али е неговата врата”, не би ли трябвало да има разлика между Али и другите сподвижници?

Мухаммед Недждī – Ако думите на Али бяха доказателства, Пророкът нямаше ли да каже: “Аз ви оставих Корана, Сунната и Али”?

Шейх Джевāд – Да, той все едно е казал това, защото в един хадїс-и шерїф е рекъл: “Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”. А Али е най-високопоставеният член на Ехл-и бейт.

Мухаммед от Неджд отрече, че Пророкът е казал това.

Шейх Джевāд пък опроверга Мухаммед Недждī с убедителни доказателства и го накара да замлъкне.

Въпреки това, Мухаммед Недждī възрази и каза: “Вие твърдите, че Пророкът е казал: “Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт” Тогава къде остава Суннета на Расūлюллах?”

Шейх Джевāд – Суннета на Расūлюллах е разяснението на Корана. Расūлюллах е казал: “Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”. Под “Книгата на Аллах” се разбира и Суннета, който е нейно разяснение.

Мухаммед Недждī – Щом думите на Ехл-и бейт са обясненията на Корана, то тогава защо са нужни разясненията с хадїсите?

ислямски учени и атакуват учените на ехли суннет. Хвалят вахабизма в замяна на солидни суми пари, които получават от Саудитска Арабия. Всички те използват горепосочените изявления на Мухаммед Недждī като оръжие по всеки повод. Въпреки това, нито едно изявление на ехли суннитските учени, имамите на четирите мезхеба не е в противоречие с Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите. Те не са направили никакви допълнения към тях, а само са ги разяснили. Вахабитите (ухабитите), подобно на англичаните, подвеждат мюсюлманите.

8 Мюсюлманин, който е видял красивото и благословено лице на Мухаммед “алеихиселям”, се нарича “сахāбин”. Множественото число е “сахāбе” или “Есхāб”.

Шейх Джевād – Когато Пророкът е починал, неговата общност е имала нужда от разяснение на Корана, което да посрещне изискванията на времето. Ето защо Пророкът е заповядал на общността да следва Корана, който е основата, и Ехл-и бейт, който обяснява Корана по начин, отговарящ на изискванията на времето.

Този спор много ми хареса. Мухаммед от Неджд остана без сили пред възрастния шейх Джевād, като врабче в ръката на ловец.

Онова, което търсех, го намерих в лицето на Мухаммед Недждї. Неуважението му към учените на онова време, пренебрежителното отношение дори към четиримата халифи, личните му виждания по разбиране на Корана и Суннета бяха най-уязвимите му точки за лов. Този надут младеж не можеше и да се сравни с Ахмед Ефенди от Турция, при когото учех! Този учен, подобно на предшествениците си, беше като планина. Нямаше сила, която да го разклати. Когато щеше да спомене името на Ебӯ Ханїфе, той ставаше и изпълняваше абдест. Всеки път, когато трябваше да държи сборника с хадїси на име Бухārї, той подновяваше абдест. Сунитите изключително се доверяваха на тази книга.

Мухаммед Недждї, от друга страна, крайно много омаловажаваше Ебӯ Ханїфе. Той казваше: “Аз знам по-добре от Ебӯ Ханїфе.”⁹ Освен това твърдеше, че половината от книгата Бухārї е невярна.¹⁰

[Когато превеждахме на турски език признанията на Хамфър¹¹, ние си спомнихме за следната случка: Бях учител в една гимназия. По време на урок един от моите ученици попита:

- Учителю! Ако един мюсюлманин бъде убит по време на война, той ще стане ли шехїд (мъченик)?

- Да, ще стане!

- Пророкът ни разкрил ли е това?

- Да!

- Той ще стане ли шехїд ако се удави и в морето?

- Да! Ще получи и повече севāб.

- Дали ще стане шехїд ако падне и от самолет?

9 Някои днешни невежи безмезхбници (еретици) говорят същото. Сега в Турция чуваме някои професори глупаци да твърдят това. Хадїс-и шерифите са подробно обяснени на 422-а страница на книгата “Се’ āдет-и Ебедийїе”.

10 Това негово състояние показва, че изобщо не е наясно с науката хадїс.

11 Признанията на Хамфър са преведени на турски и, заедно с обясненията на автора, е съставена една книга. Книгата, която читателите четат сега, е преводът на въпросната турска книга.

- Да!

- Пророкът ни и това ли е съобщил?

- Да, съобщил е!

При това той триумфално се усмихна и каза:

- Учителю! Тогава имаше ли самолети?

- Синко! Пророкът ни има 99 имена. Всяко име разкрива едно негово красиво качество. Едно от имената му е било “Джāми’ул-келим”. Той е излагал много факти с една дума. Например, той е рекъл: “Който падне отвисоко, става шехїд.” Детето се учуди и изрази благодарност.

По същия начин, Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите съдържат много думи и закони, т.е. заповеди и забрани, всеки от които съобщава различни други значения. Научната работа по намиране на тези значения и избиране на нужното сред тях се нарича иджитихād. За извършване на иджитихād е нужен голям учен. Поради тази причина, сунитите са забранили на невежите да правят иджитихād. Това не означава, че изобщо е забранено да се прави иджитихād. Тъй като след четвърти век по Хиджра не се е появил мутлак муджтехид [голям учен], не е било възможно да се прави иджитихād, което от своя страна е затворило вратата на иджитихāда. Към края на света Йїсā “алеїхисселām” ще слезе от небето и ще се появи Мехдї; те отново ще изпълнят иджитихād.

Пейгамберът ни “саллаллāху алейхи ве селлем” е казал: “След мен мюсюлманите ще се разделят на 73 групи. Само една от тях ще влезе в Рая.” Когато е бил помолен да каже коя ще бъде тази група, отвърнал: “Тези, които следват мен и Есхāба (сподвижниците) ми.” В друг хадїс-и шерїф е казал: “Моите сподвижници са като звездите на небето. Ще постигнете напътствие когото и от тях да последвате!”, т.е. ще намерите правилния път, водещ към Рая. Един евреин от Йемен, Абдуллах бин Себе, за да унищожи исляма отвътре, е вкарал сред мюсюлманите враждата към Есхāб-и кирām. Невежите хора, които са повярвали в този юдеин и станали врагове на сподвижниците, се наричат “шиити”. А хората, които се подчиняват на хадїс-и шерїфите и обичат и следват Есхāб-и кирām, се наричат сунити.]

Аз завързах много близко приятелство с Мухаммед бин Абдулвехāб от Неджд. Постоянно го хвалех. Един ден му казах: “Ти си по-велик от Омер и Али. Ако Пророкът беше жив, той щеше да назначи теб за халиф, вместо тях. Аз се надявам, че ислямът ще бъде възобновен и възвисен с твои ръце. Ти си единственият учен, който ще разпространи исляма по целия свят.”

Мухаммед, синът на Абдулвеххāб и аз решихме да направим ново тълкувание на Корāн-и керйм, което да отразява само нашите виждания и да е изцяло в противоречие с обясненията на сподвижниците, мезхеб имāмите и муфессирите (учените в науката “тефсйр”). Ние четяхме Корана и говорехме за някои āйети. С това целях да подведа Мухаммед. И без това той се опитваше да се представи като революционер и приемаше моите виждания и идеи с удоволствие, за да му се доверя още повече. Един път му казах:

- Джихāдът не е фарз.

- Как да не е фарз като Аллах е повелил: “Бори се срещу неверниците.”¹²?

- Тогава защо Пророкът не е правил джихāд с лицемерите, въпреки заповедта на Аллах: “Борете се с неверниците и лицемерите.”¹³ [Въпреки това, в “Мевāхиб-и ледуннийе” е написано, че Мухаммед “алейхисселām” е воювал с неверниците двадесет и седем пъти. Неговите мечове са експонирани в Истанбулския музей. Лицемерите са се представяли за мюсюлмани. Денем са изпълнявали намāз с Расūлюллах в Месджид-и небевй. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е знаел за тях, но на никога не е казал, че е двуличник. Ако той беше воювал с тях и ги беше избивал, хората щяха да кажат: “Мухаммед “алейхисселām” убива хората, които вярват в него. Ето защо той е извършил словесен джихāд с тях, защото джихāдът, който е фарз (задължение на исляма), се извършва с тяло, имот и думи. В горепосоченото знамение се повелява да се върши джихāд срещу неверниците и лицемерите, но не обяснява как трябва да се изпълни. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” се е борил с неверниците посредством война, а с лицемерите посредством проповеди и наставления.”]

- Пророкът правил словесен джихāд с тях.

- Словесният джихāд ли е фарз?

- Расūлюллах е воювал с неверниците.

- Расūлюллах е воювал с тях, за да се защити. Те са искали да го убият.

Той кимна с глава потвърдително.

Друг път му казах:

- Бракът “мут’а” е джāиз (позволен в исляма).

- Не, не е позволен!

12 Сура Тевбе:73

13 Сура Тевбе:73

- Аллах е казал: “А на онези, от които сте се възползвали, в замяна на това им дайте техния мехир, колкото сте се разбрали!”¹⁴¹⁵

- Омер е забранил два примера за мут’а никях, които са съществували във времето на Пророка, и е казал, че ще накаже всеки, който ги практикува.

- Ти хем казваш, че знаеш по-добре от Омер, хем го следваш. В допълнение към това Омер е казал: “Аз го забранявам, въпреки че Пророкът го позволяваше.”¹⁶ Ти защо оставяш Корана и словата на Пророка, а се покоряваш на думите на Омер?

Той не отговори. Разбрах, че беше убеден.

Усещах, че в този момент Мухаммед от Неджд иска жена – той не беше семеен. Един ден му казах: “Хайде, нека си вземем по една жена чрез мут’а никях и да се позабавляваме.” Той утвърдително кимна с глава и прие. Това беше чудесна възможност за мен, така че аз обещах да му намеря жена за развличане. Аз целях да залича в него страха от хората. Той даде съгласие при условие, че въпросът ще остане тайна между нас и няма да спомена името му дори пред жената. Аз набързо отидох при християнските жени, които бяха изпращани от Министерството на колониите със задачата да съблазняват местната мюсюлманска младеж. Разкрих положението на една от тях. Тя прие да ми помогне и аз ѝ дадох името Сафиййе. Заведох Мухаммед Неджди до нейната къща. Сафиййе беше сама у дома. Направихме едноседмичен брачен договор за Мухаммед Неджди, а той даде на жената малко злато в името на мехр. Така ние започнахме да подвеждаме Мухаммед Неджди, Сафиййе отгвѣрте, а аз отвѣн.

Сафиййе съвсем беше поела Мухаммед под властта си. Освен това, той беше вкусил от удоволствието на нефса от неподчинението на заповедите в исляма, под предлог за свобода на иджитихадите и идеите.

През третия ден на мут’а никяха дълго спорих с него дали алкохолът е харам (забранен от исляма) или не. Въпреки че той изтъкна

14 Сүра Ниса:24

15 Мут’а никяхът (бракът) е подобен на съжителството с любовница. Според шиитите този брак е допустим в исляма.

16 Омер “радияллаху анх” не се е изказал така. Подобно на всички други християни, английският шпионин също изпитва вражда към хазрети Омер и го клевети с тези изявления. В “Худжед-и каг’иййе” пише: “Омер “радияллаху анх” е казал, че Расуллоллах е забранил бракът мут’а и че няма да позволи да се извърши нещо, което е забранено от него. Всички от Есхаб-и кирәм са подкрепили тези негови слова. Сред тях се е намирал и хазрети Али.”

много айети и хадиси, показващи, че алкохолът е харам, аз игнорирах всички тях и най-накрая му казах: “Факт е, че Йезид, омаядските и абасидските халифи са пиели алкохол. Нима всички те са в заблуда, а ти си единственият напътен? Несъмнено те знаеха Корана и Сунната по-добре от теб. Те бяха разбрали от източниците (в религията), че алкохолът не е харам, а мекрӯх. Също така, в еврейските и християнските книги е написано, че алкохолът е мубах (разрешен). Всички религии са повелени от Аллах. Освен това, според едно предание Омер е пиел алкохол, докато е бил низпослан айетът: “Вие всички се отказахте, нали?”¹⁷ Ако той беше извършил харам Пророкът щеше да го накаже. Щом Пейгамберът не го е наказал, значи алкохолът е халаял (позволен от исляма).” [Въпреки това, Омер “радияллāху анх” е употребявал алкохол преди да бъде сторен харам. Той никога не е пил след забраната. Ако някои от омаядските или абасидски халифи са пиели алкохолни напитки, това не показва, че алкохолът е мекрӯх, а разкрива, че тези хора са били грешници, които са вършили грехове. Защото знамението (айетът), цитирано от шпионина, както и другите знамения и хадис-и шерифи, показват, че алкохолът е харам. В “Рийдун-нāсихйн” пише: “Отначало е било допустимо да се пие вино. Хазрети Омер, Сад ибни Ебй Ваккас и част от сподвижниците са пиели. По-късно е било низпослано 219-о знамение на сӯра Бакара, където е било разкрито, че това е голям грях. По-късно е било низпослано 42-о знамение на сӯра Нисā, където по смисъл е било повелено: “Не пристъпвайте към намаз, когато сте пияни!” В крайна сметка е дошло 93-о знамение на сӯра Мāиде и виното (всякакъв вид алкохол) е станало харам. В хадис-и шерифи се казва: “Ако нещо опиянява в големи количества, то е харам да се пие и в малки количества.”, “Виното е най-тежкият сред греховете.”, “Не се сприятелявайте с човек, който пие вино! Не присъствайте на погребението му! Не вземайте мома от него, нито пък му давайте!”, “Да се пие вино е като да се кланя на идоли.” и “Нека Аллāху теāля прокълне онези, които пият, продават, правят и дават вино!”]

Мухаммед Недждй рече: “Според някои предания Омер е пиел алкохол, смесен с вода и е казвал, че алкохолът не е харам ако не опиянява. Възгледът на Омер е правилен, защото в Корана се казва: “Шейтāнът (сатаната) иска да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и хазарта, и да ви възпре от споменаване на Аллах и намаза. Вече ще

17 Сӯра Мāиде:91

престанете да ги вършите, нали?”¹⁸ Ако алкохолът не опиянява, той не става причина за греховете, изгънати в знамението. Ето защо, алкохолът не е харам щом не опиянява.”¹⁹

Казах на Сафиййе за спора между нас относно алкохола. Инструктирах я да му даде много силно питие. След като изпълни заръката, тя ми обясни следното: “Направих каквото поиска от мен и го накарах да се напие. През онази нощ той танцува и на няколко пъти прави секс с мен.” Ето така Сафиййе и аз поехме пълен контрол над Мухаммед от Неджд. Когато се сбобувах с министъра на колонииите, той ми беше посочил: “Ние завзехме Испания от неверниците [има предвид мюсюлманите] с алкохол и блудство. Да превземем обратно всички наши земи пак с тези две велики сили.” Сега вече осъзнавам колко прав е бил.

Един ден отворих темата за говеенето (оруджа) и му казах: “В Корана се посочва: “Да говеете е по-добре за вас.”²⁰ Не се казва, че оруджът е фарз. Следователно, да се говее е суннет в ислямската религия, а не фарз.” Той възрази на това предложение и подхвърли: “Нима искаш да ме изкараш от религията?” Аз отговорих: “Религията се състои от чистотата на сърцето, спасението на душата и непрестъпването на правата на другите. Пророкът не е ли казал: “Религията е любов”?” Аллах не е ли казал в Корана: “Служи на своя Господ, докато се появи якън”²¹.”²² Следователно, когато човек постигне якън по отношение на Аллах и Съдния ден, и когато сърцето му стане добро и делата му чисти, той ще стане най-добродетелният сред хората.” Той отрицателно поклати глава.

Веднъж му казах: “Намāзът не е фарз!” “Как да не е фарз?” – отвърна той. В отговор заявих: “Аллах в Корана известява: “Изпълнявай намāз, за да ме споменаваш!”²³ Следователно, целта на намāза е споменаването на Аллах. Ето защо може да се споменава Аллах вместо да се кланя намāз.” Той каза: “Да, някои хора са правили зикр, вместо да кланят намāз.”²⁴ Бях много доволен от този негов отговор. Опитах

18 Сүра Мāйде:91

19 Въпреки това Пророкът ни е казал: “Ако нещо опиянява в големи количества, то е харām да се пие и в малки количества.”

20 Сүра Бакара: 184

21 Ислямските учени казват, че под якън се има предвид смъртта, т.е. “Служи на своя Господ, докато дойде смъртта!”

22 Сүра Хиджр:99

23 Сүра Тāхā:14

24 Пророкът ни е казал: “Намāзът е стълба на религията. Този, който извършва намāз,

се да доразвия тази идея и превзех сърцето му. После забелязах, че не отдава значение на намāза – понякога кланяше, а понякога не. Особено много пропускаше сутрешния намāз, защото говорих с него до полунощ и пречех да си легне. Сутринта ставаше безсилен и изпускаше намāза.

Започнах да събличам дрехата на вратата от раменете на Мухаммед от Неджд. Един ден поисках да споря с него за Пророка. Той ми каза: “Отсега нататък ако говориш с мен на тези теми, нашата връзка ще се развали и ще прекъсна отношения с теб.” След това аз се отказах да говоря за Пророка от страх да не съсия за един миг всички мои успехи.

Посъветвах го да поеме по път, който да е различен от този на сунитите и шиитите. Той също отдаваше значение на тази моя идея, защото беше надут човек. Благодарение на Сафиййе аз поех неговите юзди.

Един път му казах: “Вярно ли е че Пророкът е сторил сподвижниците братя помежду им?” Той отговори положително, при което попитах: “Временни ли са ислямските правила или постоянни?” Той обясни: “Постоянни са, защото халялът на Пророка Мухаммед е халял до края на света, неговия харам е харам до края на света.” Тогава аз му предложих да ми бъде брат и така станахме братя.

От този ден нататък аз никога не се отделих от него. Ние бяхме заедно дори и в пътуванията му. Той беше много важен за мен, защото дръвчето, което бях посадил, харчейки най-ценните дни на моята младост, започна да плододава.

Аз изпращах месечни доклади до Министерството на колониите в Лондон. Отговорите, които получавах, бяха много окуражаващи и подтикващи. Мухаммед от Неджд вървеше по пътя, който бях начертал за него.

Моето задължение беше да му внуша идеите за независимост, свобода и скептицизъм. Аз винаги го хвалех, като му казвах, че го очаква блестящо бъдеще.

Един ден го излъгах със следните думи: “Снощи сънувах Пророка ни. (Изброих му и качествата, които бях научил от ходжите.) Седеше на високо място. Около него имаше учени, които не познавах. После там влезе ти. Лицето ти сияеше като светлина. Когато отиде до Пророка, той се изправи и целуна мястото между двете ти очи, и рече: “Ти си моят адаш, наследникът на моето знание, заместникът в свет-

ще е издигнал религията си, а този, който не кланя, ще я е разрушил.” и “Извършвайте намāза, както аз кланям!” Голям грах е да не се кланя по този начин. Признакът на чистото сърце е правилното изпълняване на намāза.

ските и религиозни въпроси.” Ти отвърна: “О, Расуляллах! Страхувам се да обявя моето знание пред хората.” Расулюллах отговори: “Ти си най-великият – изобщо да не те е страх!”

Мухаммед бин Абдулвеххāб беше дивнал от радост, когато чу за съня. Той запита няколко пъти дали казвам истината или не. Всеки път се заклевах, че говоря истината и той се увери в това. Мисля, че от този момент нататък, той реши да популяризира идеите, които му бях насадил, и да основе нов мезхеб.²⁵

25 Книгата “Ел-феджр-ус-садък” е била написана от Джемйл Съдък Зехāвй ефенди от Багдад. Той е бил професор по Акāид-и ислямийе в Дар-ул-фунун на Истанбул и е починал през 1354 [1936] г. Книгата е била отпечатана в Египет през 1323 [1905] година и възпроизведена чрез офсетов процес от Хакйкат Китабеви в Истанбул. В нея пише: “Еретичните идеи на уахабизма, който е бил подготвен от англичаните, са били обявени от Мухаммед бин Абдулвеххāб в Неджд през 1150 [1737] година. Той е бил роден през 1111 [1699] и починал през 1207 [1792] година. Сектата е била разпространена чрез проливане на много мюсюлманска кръв от страна на Мухаммед бин Сууд, емирът на Дер’ийе. [Уахабитите наричат мюсюлманите “еретици, опасни хора”. Това, заедно с извършените от тях изтезания, е подробно разяснено в книгата ни “**Kiyâmet ve Ahret**”.] Уахабитите (вахабитите) са нарекли “съдружаващи (политеисти)” онези мюсюлмани, които не са постигнали съгласие с тях. Казаха, че всички те (неуахабитите) трябва да извършат хадж наново, и че всички те са неверници, подобно на техните деди от 600 години насам. Те са убили всеки, който не е приел уахабитската религия, и присвоили техните имоти като военна придобивка. Казаха грозни неща за Мухаммед “алеяхисселām”. Изгорили книгите по фикх, тефсър и хадйс. Изтълкували погрешно Корāн-и керъм в съответствие с идеите си. С цел да заблудят мюсюлманите, казаха че са от ханбелитския мезхеб. Въпреки това, повечето ханбелитски учени са написали книги, чрез които са ги опровергали и обяснили, че това са еретици. Уахабитите са неверници, защото наричат “халял” харāmите и подценяват пророците и евлиите. Уахабитската религия се основава на десет принципа: 1- Аллах е материално същество. Има ръце, лице и посоки. [Това тяхно убеждение е подобно на християнската вяра за Отец, Син и Светия Дух]; 2- Интерпретират Корāн-и керъм според собствените си разбирания; 3- Отхвърлят знанията, предадени от Есхāб-и кирām; 4- Отхвърлят знанията, предадени от учените; 5- Казват, че човек, който следва един от четирите мезхеба, става неверник; 6- Казват, че онези, които не са уахабити, са неверници; 7- Казват, че човек, който по време на молитва иска в името на пророците и евлиите, става неверник (напуска исляма); 8- Казват, че е харām да се посещават гробовете на Пророка и евлиите; 9- Казват, че онзи, който се кълне в името на друг, освен на Аллах, става мушрик (съдружаващ); 10- Казват, че човек, който прави незр за друг, освен за Аллах, или коли животно до гробовете на евлиите, става политеист (многобожник). В тази моя книга ще бъдат доказани с аргументи, че всички тези десет вероубеждения са грешни.” Ако се обърне внимание, тези десет основи на уахабитската религия са идентични с религиозните принципи, които Хамфър е вгълпил на Мухаммед от Неджд. Англичаните са публикували признанията на Хамфър като средство за християнска пропаганда. С цел да заблудят децата на мюсюлманите те са написали лъжи и измислици в името на ислямските знания. Ето защо, с оглед да защитим нашите младежи от този английски капан, ние публикуваме тази книга, коригирайки техните лъжи и клевети.

Първа част ПЕТА ГЛАВА

Това беше през един от онези дни, когато с Мухаммед от Неджд поддържахме много близки приятелски взаимоотношения. Получих заповед от Лондон да отида до градовете Кербела (Кербала) и Наджаф, двата най-известни шиитски центъра на знанието и духовността. Бях принуден да сложа край на моята среща с Мухаммед от Неджд и да напусна Басра. И все пак аз бях щастлив, защото бях сигурен, че този невеж и морално деградирал човек ще основе нова секта, която ще стане причина за разрушаване на исляма отвътре, и че аз съм подготвил еретичните убеждения на тази нова секта. С тази радост напуснах Басра.

Али, четвъртият халиф на сунитите и първият според шиитите, е бил погребан в Наджаф. Град Куфа, който е на разстояние от един ферсах, т.е. на един час път пеша от Наджаф, е била столицата на халифата на Али. Когато той е бил убит, синовете му Хасан и Хюсеин са го погребали извън Куфа на място, наречено днес Наджаф. С течение на времето Наджаф е започнал да се развива, а Куфа да запада. Шиитските учени са се събрали в Наджаф. Построили къщи, чаршии и медресета.

Халифът в Истанбул се държеше щедро с тях, защото:

(1) Шиитското управление в Иран подкрепяше шиитите в Наджаф. Ако халифът се намесваше в техните дела това щеше да породи напрежение между двете държави и дори да доведе до война.

(2) В околността на Наджаф имаше много въоръжени племена, които подкрепяха шиитите. Въпреки че нямаха сериозно въоръжение и организация, халифът можеше да воюва с тях.

(3) Шиитите в Наджаф имаха власт над шиитите в Индия, Африка и целия свят. Ако халифът ги безпокоеше, всички шиити щяха да се надигнат срещу него.

Хюсеин бин Али, внукът на Пророка, т.е. сина на дъщеря му Фātiма, е станал шехїд (мъченик) в Кербала. Народът на Ирак е повикал Хюсеин от Медїна, за да го изберат за техен халиф. Когато той и семейството му са пристигнали в местността Кербала, иракчаните се отказали и действайки по заповед на Йезид (Язид) бин Муāвийе, омаядският халиф, живеещ в Шам, са тръгнали да го арестуват. Хюсеин и неговото семейство се борили героично с иракската войска, докато паднат шехїди. Иракската армия е победила. От този ден насам шиитите са приели

Кербала за техен духовен център. Те идват тук от цял свят. В нашата християнска религия няма нищо, което да наподобява това.

Кербала е шиитски град, в който има шиитски медресета. Този град и Наджаф се подкрепят взаимно. Когато получих заповедта да отида на тези две места, аз заминах от Басра за Багдат, оттам отидох в град Хулле, разположен до река Тигър.

Тигър и Ефрат извира от Турция, прорязват Ирак и се вливат в Персийския залив. Селското стопанство и изобилието в Ирак са благодарение на тези две реки.

Когато аз се върнах в Лондон предложих на Министерството на колониите да изготви план за промяна на посоките на тези две реки, за да принудим Ирак да приеме нашите предложения. Защото когато водата спре, Ирак ще бъде принуден да задоволи нашите искания.

От Хулле до Наджаф пътувах облечен като азербейджански търговец. Завързах приятелство с шиитските учени и започнах да ги подвеждам. Започнах да присъствам на техните уроци. Видях, че те не изучават наука като сунитите и са лишени от техния красив морал. Например:

- 1- Те бяха изключително враждебни към Османското правителство, защото те са шиити, а турците сунити. Те казват, че сунитите са неверници.
- 2- Шиитските учени бяха изцяло отдадени на религиозните учения и много малко се занимаваха със светски знания, какъвто е случаят със свещениците във времето на застоя в нашата история.
- 3- Те изобщо не бяха наясно със същността и възвишеността на исляма, нито пък имаха представа за научните и технически развития.

Казах си: Колко жалки хора са шиитите. Те са в дълбок сън, когато целият свят будува. Един ден ще дойде потоп и ще ги помете. Няколко пъти ги подтикнах да се разбунтуват срещу халифа. За съжаление никой не ме послуша. Някои от тях ми се смееха, сякаш бях казал да опустошат земята. Това е така, защото те си представяха халифата като непревземаема крепост. Според тях те ще се отърват от халифата с идването на чакания от тях Мехдй.

Според тях Мехдй (Махди) беше дванадесетия имам, който е бил потомък на Пророка на исляма и който е изчезнал през 255 г. по Хиджра. Те вярват, че той все още е жив и един ден ще се появи отново и ще спаси света от това състояние на гнет и несправедливост.

Чудя се! Как може да вярват в такива суеверия? Това приличаше на нашата суеверна християнска доктрина, че Исус ще дойде и ще изпълни света със справедливост.

Веднъж попитах един от тях: “Не е ли фарз да предотвратявате несправедливостта, както е правил ислямският Пророк?” Отговорът му беше: “Той успя да предотврати несправедливостта, защото Аллах му помагаше.” Аз му казах: “В Корана пише: “Ако помогнете на религията на Аллах, и Той ще ви помогне.”²⁶ Ако се разбунтувате срещу изтезанията на вашите шахове, Аллах ще помогне и на вас.” Неговият отговор беше: “Ти си търговец. Това са научни въпроси, няма как да ги проумееш.”

Тюрбето на Емйр-ул-му’минйн Али беше много украсено. Имаше красив двор, купол със златно покритие и две високи минарета. Ежедневно голям брой шиити посещаваха това тюрбе и изпълняваха групов намаз в него. Всеки посетител най-напред се навеждаше пред прага и го целуваше. После поздравяваше гроба. Те първо искаха разрешение и влизаха след това. Тюрбето имаше голям двор, който съдържаеше множество стаи за учените и посетителите.

В Кербала имаше две тюрбета, подобни на този на Али. Едното от тях беше на Хюсеин, а другото на брат му Аббас, който е станал мъченик заедно с него в Кербала. В Кербала шиитите повтаряха същите практики като в Наджаф. Климатът на Кербала беше по-добър от този в Наджаф. Той беше заобиколен от красиви градини и течачи води.

По време на мисията ми в Ирак видях нещо, което успокои сърцето ми. Някои събития предвещаваха краха на Османската империя, защото областният управител, назначен от властимащите в Истанбул, беше невеж и жесток човек. Действаше по своя воля и хората не го харесваха. Сунитите не бяха доволни от него, защото ограничаваше техните свободи и не ги оценяваше, а шиитите се възмущаваха, че ги ръководи един турчин, въпреки че сред тях имаше сеййиди²⁷ и шерифи²⁸, потомци на Пророка, които бяха по-добър избор за управител.

Шиитите бяха в крайно трагично състояние. Живееха в мизерни и порутени сгради. Пътищата бяха опасни. Разбойниците винаги при-

26 Сӯра Мухаммед: 7. Да се помогне на религията на Аллах означава да се следва исляма и да се работи за неговото разпространение. Бунтът срещу управляващите е равносилно на унищожаване на религията.

27 Потомците на Хазрети Хюсеин “радияллаху анх”.

28 Потомците на хазрети Хасан “радияллаху анх”.

чаквах керваните. Когато видеха, че няма войници, веднага ги нападаха. Затова керваните не тръгваха на път, докато правителството не назначи придружаващ отряд.

Шиитските племена често воюваха едно с друго. Убиваха и се ограбваха всеки ден. Невежеството беше ужасно разпространено. Това състояние на шиитите ми напомняше за онези времена, когато Европа е била под властта на църквата. С изключение на религиозните водачи в Наджаф и Кербала и едно малцинство, което ги следваше, дори една хилядна от шиитите не знаеха да четат и пишат.

Икономиката беше рухнала тотално, хората страдаха от крайна бедност. Държавната система също беше престанала да функционира. Шиитите извършваха предателства срещу правителството.

Държавата и хората изпитваха взаимно недоверие и затова липсваше взаимопомощ между тях. Шиитските религиозни лидери напълно се бяха отдали на хуленето на сунитите и бяха се отвърнали от светските знания.

Аз останах в Кербала и Наджаф в протежение на четири месеца. Страдах от много сериозно заболяване в Наджаф. По едно време дори бях загубил надежда, че ще оздравея. Болестта продължи три седмици. Ходих на лекар, който ми даде някои лекарства. След като ги изпих, аз започнах да се възстановявам. По време на боледуването останах в една подземна стая. Тъй като бях болен, домакинът приготвяше моето лекарство и храна в замяна на незначителна сума пари и очакваше голям севāб от това, защото бях дошъл да посетя Емйр-ул-му'минийн Али. Лекарят посъветва да пия само пилешки бульон по време на първите няколко дни от боледуването. По-късно той ми позволи да ям и от месото. На третата седмица ядох оризена супа. След оздравяване заминах за Багдат. Подготвих подробен доклад от сто страници върху моите наблюдения в Наджаф, Хулле и Багдат и по време на пътуването. Предадох доклада на представителя на Министерството на колониите в Багдат. Чаках от Министерството разпоредба за това дали да остана в Ирак или да се върна в Лондон.

Исках да се върна в Лондон, защото отдавна бях в чужбина. Милеех много за родината и семейството. Особено силно исках да видя моя син Распутин, който се беше родил след моето тръгване. Поради тази причина, наред с доклада, аз поисках разрешение за връщане в Лондон, дори за кратко време. Желаях да дам устен доклад за впечатленията от моя тригодишен престой в Ирак и да си отпочина, в същото време.

Иракският представител на Министерството ме посъветва да не се отбивам често при него, за да не ни заподозрат. Освен това, той ми препоръча да си наема стая в един от хановете край река Тигър и каза: “Аз ще те информирам за отговора на Министерството, когато получим пощата от Лондон.” По време на престоя в Багдат аз забелязах духовната отдалеченост между Истанбул, столицата на халифата, и Багдат.

Когато заминах от Басра за Кербала и Наджаф, аз бях много загрижен, че Мухаммед от Неджд ще се отклони от пътя, който му бях показал, защото той беше крайно нестабилен и раздразнителен. Боях се от проваляне на плановете, които бях изградил за него.

Когато се разделях с него, той мислеше да поеме за Истанбул. Постарах се много, за да го разубедя и казах: “Аз съм много разтревожен, че когато отидеш там, ще направиш изявление, поради което ще те обвинят в неверие и ще те убият.”

Целта ми беше друга. Страхувах се, че когато отиде там ще се срещне с големи учени, които ще поправят неговите отклонения и ще го въведат в ехли суннитската вяра, и това ще унищожи всички мои мечти. Това е така, защото в Истанбул имаше знание и красивия морал на исляма.

Когато разбрах, че Мухаммед от Неджд не иска да остане в Басра, препоръчах му да отиде в Исфахан и Шираз, защото те бяха много красиви градове с шиитско население. И шиитите, на свой ред, не биха могли изобщо да му повлияят, защото при тях липсваше знание и морал. Така аз се уверих, че той няма да се отвърне от пътя, който бях подготвил за него.

Когато се разделяхме, аз му казах: “Вярваш ли в такиийе?” Той отговори: “Да, вярвам. Когато неверниците са измъчили един от сподвижниците и убили родителите му, той е направил такиийе и отрекъл вярата. Пророкът ни не е казал нищо против това.” Аз го посъветвах: “Сред шиитите прави такиийе и не казвай, че си сунит, за да не ти причинят неприятност. Възползвай се от тяхната държава и тамошните улеми. Научи техните обичаи и мезхеби, защото това са невежи и упорити хора.”

Когато напуснах това място, аз му дадох малко пари като зеekat. Зеekatът е вид ислямски данък, който се събира, за да бъде раздаден на нуждаещите се хора. Освен това, аз му подарих едно животно, на което да се качи; и така се разделихме с него.

След заминаване аз загубих връзка с него. Това много ме трево-

жеше. Когато ние се разделяхме, решихме да се върнем в Басра и си казахме: “Който се върне пръв и не може да открие своя приятел, да напише едно писмо и да го остави на Абдуррѝзѝ.”

ЖЕСТОКОСТИТЕ НА АНГЛИЧАНИТЕ

- 1- В таквима на вестник “Türkiye” от 02.07.1995 пише: “Организирана група от англичани, които са отвлечали децата в бедните страни и продавали техните органи за трансплантация, беше разкрита. В една новина от Бразилия се казва: “Международната организация за трансплантация на органи в Кеймбридж проучва броя на отвлечените бебета. Открито е, че някои английски болници проявяват интерес към тези бебешки органи и ги изкупуват срещу солидни суми.”
- 2- В броя на вестник “Türkiye” от 04.07.1995 пише: “Повече от 60 млади мюсюлмани, които са отишли да учат докторантура по химия в Англия, били настанени в град Нюкасъл, където са живеели бедняците. Един от учениците, на име Мустафа Арсланоглу, се е връщал у дома нощно време, когато е бил нападен от двама англичани, които са излезли от околната църква, и го пребили с камъни и пръти, докато Мустафа припадне. Излези газ върху него, за да го изгорят, но за щастие не успели да запалят запалките. Едно момиче, което е наблюдавало събитието от терасата на своята къща, се обадило на полицията. Младите ислямските врагове са избягали и се укрили в църквата.”
- 3- В същия вестник се казва: “В Босна от рани и глад ежедневно умират стотици мюсюлмани. Родителите бягат по улиците, за да не чуват стонове на гладните и припадащи деца. Сърбите присвояват хранителните стоки, които биват изпращани от мюсюлманските държави. Войниците на ООН (организация, управлявана от англичаните) шпионират за сърбите. Докато от телата на мюсюлманите тече кръв, тези войници, християнски туристи и ислямските врагове, които идват от Европа, вдигат тост. Зверствата в Босна са планирани от англичаните. Това е започнало през 1988 г. в Косово. Милошевич е бил използван като пионка. Англичаните са казвали на сърбите: “Не се бойте! Зад вас стоим ние!”

Първа част ШЕСТА ГЛАВА

Аз останах в Багдат за известно време. Върнах се в Лондон след получаване на заповед за връщане. Там говорих със секретаря и някои длъжностни лица в Министерството. Казах им за моите дейности и наблюдения по време на дългата мисия. Те премного се зарадваха за информацията, която дадох за Ирак и заявиха своето доволство. Те се бяха запознали с доклада, който бях изпратил по-рано. Сафиййе, от друга страна, е изпратила доклад в съгласие с моя. Разбрах също така, че през цялата мисия аз съм бил преследван от хората на Министерството. Тези хора също са изпращали доклади, които съвпадали с моите и с нещата, които бях казал на секретаря.

Секретарят ми даде време, за да се срещна с министъра. Когато посетих министъра, той ме посрещна по много по-различен начин от предишния път. Аз разбрах, че съм спечелил специално място в сърцето му.

Министърът беше много доволен да знае, че съм поел под контрол Мухаммед от Неджд и каза: “Той е оръжието, което нашето Министерство търсеше. Дай му всякакви обещания. Струва си да прекараш цялото време дори само за него.”

Аз отвърнах: “Бях много загрижен за него, защото има вероятност да си е променил мнението.” Той отговори: “Не се притеснявай. Той не се е отклонил. Шпионите на Министерството са го срещнали в Исфахан и докладвали, че той не се е променил.” В този миг си помислих: “Как може Мухаммед от Неджд да е разкрил своите тайни пред други”, но не посмях да запитам министъра. Въпреки това, когато по-късно се срещнах с Мухаммед от Неджд, разбрах, че в Исфахан го е срещнал човек на име Абдулкерим и казал: “Аз съм брат на Мухаммед [има предвид мен].” Така го е подмамил и успял да узнае тайните.

Мухаммед от Неджд ми рече: “Сафиййе дойде с мен до Исфахан и съжителствах с нея чрез мут’а никях още два месеца. Абдулкерим ме придружи до Шираз и намери една жена на име Асийе, която беше по-хубава и привлекателна от Сафиййе. Сключих мут’а никях и с тази жена. С нея прекарах най-радостните мигове в живота си.”

По-късно разбрах, че Абдулкерим е бил християнски агент, който е живеел в квартал Джелфа на Исфахан и работил за Министерството-

то. А Асийе е била юдейка от Шираз, друг агент на Министерството. Всички ние четиримата подготвихме Мухаммед от Неджд по такъв начин, че в бъдеще да направи това, което се очаква от него, по най-добрия начин.

Когато разказах за събитията в присъствието на министъра, секретаря и още двама непознати членове на Министерството, министърът рече: “Ти заслужи най-големия медал на Министерството, защото си първенецът сред най-значимите ни шпиони. Секретарят ще ти разкрие някои държавни тайни, които ще ти помогнат в мисията.”

После ми дадох отпуск от десетина дни, за да видя моето семейство. Аз веднага отидох у дома и прекарах най-сладките моменти с моя син, който ми приличаше много. Моят син изговаряше някои думи и вървеше толкова елегантно, че чувствах сякаш парче от моето тяло се движи. Прекарах този десетдневен отпуск много весело и щастливо. Чувствах сякаш ще полетя от радост. Изпитах голямо удоволствие да се върна в моята страна и да бъда със семейството ми. През този десетдневен отпуск посетих моята стара леля по бащина линия, която ме обичаше много. Това беше много сполучлива постъпка, защото тя беше починала след заминаването ми за третата мисия. Почувствах голяма тъга по смъртта ѝ.

Този десетдневен отпуск изтече като един час. Въпреки че тези весели дни минават бързо като един час, дните на скръб ти се струват като векове. Спомних си за дните, когато боледувах в Наджаф. Тези тъжни дни ми се бяха сторили като години.

Когато отидох в Министерството за нова заповед, срещнах секретар с усмихнато лице и висок на ръст. Толкова искрено стисна ръката ми, че се долавяше обичта му към мен.

Той ми каза: “С командата на нашия министър и комисията, отговаряща за колониите, ще ви разкрия две много важни държавни тайни. По-късно ще се възползваш много от тях. Никой, с изключение на няколко напълно доверени хора, не знае тази тайна.”

Държейки ръката ми, той ме заведе в една от стаите на Министерството. Там станах свидетел на нещо изключително любопитно. Десетима мъже се бяха насаждали около една кръгла маса. Първият беше облечен като османския султан; говореше турски и английски език. Вторият, като шейх-ул-исляма в Истанбул. Третият – като иранския шах, четвъртият – като иранския везир, а петият – като най-знаменития шиитски учен в Наджаф. Последните трима говореха персийски и

английски език. До всеки един от петимата стоеше писар, който записваше техните думи, и, едновременно с това, предаваше информация, събрана от шпионите, за архетипите в Истанбул, Иран и Наджаф.

Секретарят каза: “Тези петима тук (около масата) представляват (превъплъщават се в) тамошните петима (в Иран и Османската империя). За да знаем какво мислят архетипите, ние образовахме и обучихме тези тук досущ като тях; ние им предаваме информацията, която получаваме от техните архетипи в Истанбул, Техеран и Наджаф. И тези мъже тук, на свой ред, се превъплъщават в тях; ние ги питаме и те отговарят. Чрез нашия опит установихме, че отговорите на тези хора съответстват на 70% на мисленето на техните оригинали.

Ако проявиш желание може да им зададеш въпроси, за да ги оцениш; ти и без това вече имаше среща с въпросния учен от Наджаф.” Аз отговорих утвърдително, защото се бях срещал с най-големия шиитски учен в Наджаф и го бях питал някои неща. Приближих се до неговото копие и казах: “Учителю, допустимо ли е да се води война срещу правителството, защото то е сунитско и фанатизирано?” Той се замисли известно време и отговори: “Не, не е допустимо да се води война с правителство, което е сунитско, защото всички мюсюлмани са братя. Ние може да обявим война само ако те вършат жестокости и мъчения на мюсюлманската общност (умма, уммет). Ние правим това, като спазваме правилата на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил-мункер. Ние спираме да воюваме с тях, когато те престанат с неправдата.”

Аз казах: “Учителю! Мога ли да науча вашето мнение относно това дали юдеите и християните са мръсни?” “Да, те са мръсни! Трябва да се стои далеч от тях” – отвърна той. Когато попитах за причината, той рече: “Това е като отмъщение за тяхната обида, защото те ни приемат за неверници и отричат Пророка ни Мухаммед “алеихисселям”. Ето защо ние отвръщаме на тях със същото поведение.” Казах му: “Учителю! Чистотата не произлиза ли от вярата? Защо пътищата и улиците около “Сахн-и шерйф” [околността на тюрбето на Хазрети Али] не са чисти? Дори и медресетата, които са места за наука, не са чисти.” Той отговори: “Да, чистотата произлиза от вярата, но шиитите не ѝ отдават значение; ето това е причината за мизерията.”

Отговорите на този човек в Министерството напълно съответстваха на онези, които бях получил от устата на шиитския учен в Наджаф. Тази прилика направо ме изуми. В допълнение към това, той знаеше и персийски език.

Секретарят каза: “Ако беше водил диалог и с архетипите на другите четирима – а именно сега ще имаш тази възможност – щеше да видиш колко много си приличат с оригиналите.” Аз му отвърнах: “Знам как мисли и шейх-ул-ислямът, защото Ахмед ефенди, моят учител в Истанбул, ми даде подробно описание на шейх-ул-исляма.” Секретарят рече: “Щом е така, заповядай! Говори и с неговия архетип.”

Отидох до архетипа на шейх-ул-исляма и го запитах: “Фарз (заповед на религията) ли е да се прояви подчинение към халифа?” Той отговори: “Да, ваджиб е! Това е ваджиб, както е фарз и подчинението към Аллах и Пророка.” Когато го попитах за доказателствата, той отвърна: “Не си ли чувал за знамението на Аллāху теāля, чието значение е: “Подчинявайте се на Аллах, Неговия Порок и улул емра измежду вас.”²⁹” Аз му казах: “Означава ли това, че Аллах ни заповядва да се подчиняваме на халифа Йезид, който е разрешил да се ограби Медйна и убил Хюсеин, внука на нашия Пророк Мухаммед; и Велйд (Уалид), който е пиел алкохол?” Отговорът му беше следният: “Синко! Йезид (Язид) беше Емйр-ул-му’минйн от Аллах. Той не е заповядал да се убие Хюсеин. Не вярвай в шиитските лъжи! Прочети книгите добре! Той (Язид) постъпи грешно и направи покаяние. Той е бил прав по отношение на ограбването на Медйна, защото жителите на града са били станали необуздани и непокорни. Що се отнася до Велйд, да, той е бил фāсък (грешник)! Не е ваджиб да се имитират делата на халифа, а да се изпълняват заповедите му, които са съвместими с исляма.” Аз бях отправил същите въпроси и към моя ходжа (учител) Ахмед ефенди и получих отговори, които съвсем малко се разминаваха с тези.

После попитах секретаря: “Защо подготвихте тези архетипи? Каква целите с това?” Той каза: “С този метод ние научаваме умствените способности на султана и на мюсюлманските учени, било то шиити или сунити. Ние търсим мерки, които ще ни помогнат да се справим с тях в политически и религиозен аспект. Например, ако знаеш от коя посока ще дойде врагът, ще направиш съответните приготовления, ще позиционираш силите на подходящи места, и ще сразиш врага. От друга страна, ако не знаеш откъде ще дойде врагът, ти ще разпръснеш силите си навсякъде и ще претърпиш поражение. По същия начин, ако знаеш доказателствата на мюсюлманите, които те представят, за да докажат истинността на тяхната религия и мезхѐб, тогава ще е възможно да подготвиш насрещните доказателства, които да опровергават

техните, и да подкопаеш убежденията им.”

После той ми даде една книга от хиляда страници, която съдържаше резултатите от наблюденията и плановете на тези петима архетипи във военната, финансовата, образователната и религиозната сфера. Той ми рече: “Донеси я след като прочетеш!” Взех книгата с мен и я занесох у дома. Прочетох я с голямо внимание по време на триседмичната почивка.

Книгата беше удивителна. Важните отговори и деликатните бележки, които съдържаеше, бяха като истински. Аз мисля, че отговорите, дадени от петимата архетипи, бяха в съгласие с повече от 70% с отговорите на оригиналите. Секретарят и без това ми беше казал, че съответстват на 70%.

Когато прочетох тази книга аз вече имах по-голямо доверие в моята държава и узнах със сигурност, че са подготвени планове за разрушаване на Османската империя за по-малко от столетие. Секретарят ми каза: “В други подобни помещения имаме идентични маси, предназначени за страните, които сме колонизирали, както и за тези, които планираме да колонизираме.”

Когато попитах секретаря: “Откъде намирате толкова стриктни и талантили хора”, той отговори: “Нашите агенти по целия свят ни пращат информация непрестанно. Представителите, които видя, са експерти в своята област. Естествено е, че ако се въоръжиш с цялата информация, притежавана от конкретен човек, ти ще бъдеш в състояние да мислиш и да вземаш същите решения като него, защото ти ставаш като негово копие.”

Секретарят продължи: “Това е първата тайна, която Министерството ми повели да ти разкрия. Ще ти кажа и втората тайна след един месец, когато върнеш обратно книгата от хиляда страници.”

Прочетох с внимание книгата, част по част, от началото до края. Това увеличи моето знание за мохамеданите. Сега научих напълно как мислят те, какви са слабостите им, и начините за трансформиране на техните силни страни в уязвими точки.

Слабите места на мюсюлманите, които са записани в книгата, са както следва:

- (1) Противоречия между сунитите и шиитите, султана и народа³⁰,

30 Това твърдение е напълно грешно и противоречи на предишното му изявление, където казва, че е фарз да се подчинява на султана.

турците и иранците, различните племена, учените и държавата³¹.

(2) Мюсюлманите са невежи, с много малки изключения.³²

(3) Липса на духовност, знание и съзнание.³³

(4) Те прекъсват връзка със светския живот и се отдават на неща, свързани с отвъдното.³⁴

(5) Техните управници са жестоки диктатори.³⁵

(6) Пътищата са опасни, транспортът и пътуванията са непостоянни.³⁶

(7) Не предприемат мерки срещу епидемиите от чума и холера, които убиват десетки хиляди души всяка години. Хигиената е тотално игнорирана.³⁷

31 Това също е клеветата. В завещанието на Осман гāзй (първия османски владетел) подробно е написано каква стойност и значение отдава на учените Османската държава. Всички султани са предоставили най-високите позиции на учените. Когато завистниците на Мевляна Хāлид Багдāдй са го оклеветили пред султан Махмūd Хан II и поискали неговото обесване, султанът е казал: “Учените не биха били вредни за държавата по никакъв начин” и отхвърлил тяхното искане. Това събитие е много известно сред хората. Османските султани са давали къщи, провизии и много високи заплати на учените.

32 Книгите за религия, морал, вяра и наука, които са били написани от хилядите османски учени, са известни навсякъде. Селяните, за които се предполага, че са най-невежи, били много добре информирани за религията, поклоненията и занаятите си. Имало е джамии, училища и медресета във всички села. Там селяните са били обучавани на четмо и писмо, и религиозни и светски познания. Жените в селата знаели как се четат Корāн-и керйм. Имало е много учени и евлии, които са израснали в селата.

33 Мюсюлманите в Османско време са били много твърди духовно. Хората тичали към джихад, за да постигнат мъченичество. След всеки петкратен намаз, както и по време на петъчното хутбе, хората на религията са отправяли молитва за халифите и държавата, и всички присъстващи казвали “Амйн”. Селяните християни, от друга страна, са били неграмотни, напълно дезинформирани за тяхната вяра и светски знания, и приемали лъжите и суеверията, които са им казвали свещениците, за религия. Те са били като немислещо стадо животни.

34 Ислямът, за разлика от християнството, не е отделил религията от светския живот. Заниманието със земни дела също е вид поклонение (ибадет). Пророкът ни е казал: “Работи за земното сякаш никога няма да умреш, работи за отвъдния живот, като че ли ще умреш утре.” В Евангелието, от друга страна, е забранено да се работи за земното.

35 Управниците са упражнявали натиск за изпълняване на повелите на исляма. Не са унетявали като европейските владетели.

36 Пътищата са били толкова безопасни, че един мюсюлманин, когато е тръгнал от Босна, можел да пътува до Мекка безплатно. Хранил се е в селата по пътя му, ношувал там и получавал подаръци.

37 Имало е болници и приюти навсякъде. Дори Наполеон е бил излекуван от османците. Всички мюсюлмани се придържат към хадйс-и шерифа: “Който има вяра, бива чистоплътен.”

(8) Градовете са в руини и нямат водоносна система.³⁸

(9) Властта не е в състояние да се справи с бунтовниците. Налице е всеобща небрежност. Законите на Корана, с които толкова се гордеят, почти никога не се спазват.³⁹

(10) Икономически колапс, бедност и изостаналост.

(11) Липса на редовна войска и недостатъчно въоръжение. Техните оръжия са класически и неиздръжливи.⁴⁰

(12) Нарушаване на правата на жените.⁴¹

(13) Липса на чистота в околната среда.⁴²

След като в параграфите на въпросната книга са изброени нещата, които считат за уязвими точки на мюсюлманите, те съветват да оставят мюсюлманите невежи по отношение на материалното и духовно превъзходство на исляма. Освен това се дава и следната информация за него:

(1) Ислямът повелява единство и сътрудничество, а забранява разединението. В Корана се казва по смисъл: “И се привържете всички за въжето на Аллах.”⁴³

(2) Ислямът повелява придобиването на знание. В Корана се казва по смисъл: “Вървете по земята.”⁴⁴

(3) Ислямът повелява да се учи знание. В един хадїс се казва: “Придобиването на знание е фарз за всеки мюсюлманин, мъж или жена.”

(4) Ислямът заповядва да се работи за земното. В Корана се казва

38 Дори не си струва да се отговаря на тези клевети. Фйрӯз Шах, султанът на Делхи, е починал през 790 [1388] година. Овощните градини – напоявани от широкия 240 километров канал, изграден по негова заповед – са били превърнати в пустош след британската окупация. Освен това, дори само останките на Османската архитектура продължават да заслепяват очите на туристите.

39 Сигурно си мислят, че и османците са били като онези френски генерали, които са били награждавани за изхвърляне на екскрементите на техните царе в река Сена.

40 Нима не знае за организираната редовна армия на Орхън Гъзй, който се е възкачил на престола през 726 [1326] г. и за безупречната армия на Бъйзйд хан (Светкавицата), който е разгромил голямата кръстоносна армия край Никопол през 799 [1399] година?

41 В момент, когато британците си нямали на понятие от търговия, изкуство, оръжия и права на жените, османците били на върха във всички изброени неща. Може ли (шпионинът) да отрече и факта, че шведските и френските крале са искали помощ от османците?

42 Улиците били изключително чисти. Имало е дори хора, които отговаряли за чистене на плонките по улиците.

43 Сӯра Ал-и Имрән:103

44 Сӯра Ал-и Имрән:137

по смисъл: “Някои от тях казват: “О, Господи наш! Дай ни добрини и в земното, и в отвъдното.”⁴⁵”

(5) Ислямът повелява допитването. В Корана се казва по смисъл: “Те вършат делата, съвещавайки се помежду си.”⁴⁶

(6) Ислямът повелява изграждането на пътища. В Корана се казва по смисъл: “Ходете по земята.”⁴⁷

(7) Ислямът повелява мюсюлманите да поддържат здравето си. В един хадїс се казва: “Знанието е от четири части: **1)** Науката фикх за опазване на религията; **2)** Познания по медицина за поддържане на здравето; **3)** Познания по сарф и нахв за поддържане на езика; **4)** Знания по астрономия за научаване на времената.”

(8) Ислямът повелява развитието. В Корана се казва по смисъл: “Аллах е създал всичко на земята за вас.”⁴⁸

(9) Ислямът повелява подредеността. В Корана се казва по смисъл: “Всичко е отмерено.”⁴⁹

(10) Ислямът повелява силната икономика. В един хадїс се казва: “Работи за земното сякаш няма да умреш никога, а за отвъдното работи сякаш ще умреш утре.”

(11) Ислямът повелява да се организира армия, снабдена с мощни оръжия. В Корана се казва по смисъл: “Пригответе за тях колкото можете сили.”⁵⁰

(12) Ислямът повелява да се спазват правата на жените и да им се отдава значение. В Корана се казва по смисъл: “Както мъжете имат права върху жените, така и жените имат права върху тях.”⁵¹

(13) Ислямът повелява чистотата. В един хадїс се казва: “Чистотата е от вярата.”

Книгата заповядва да се унищожат следните силни черти:

(1) Ислямът е заличил расовия, езиковия, традиционния и национален фанатизъм.

(2) Лихвата, печалбарството, блудството, алкохолът и свинското месо са забранени.

45 Сӯра Бакара:201

46 Сӯра Шура:38

47 Сула Мулк:15

48 Сӯра Бакара:29

49 Сӯра Хиджр:19

50 Сӯра Енфал:60

51 Сӯра Бакара:228

- (3) Мюсюлманите са крайно привързани към своите учени.
- (4) Мюсюлманите сунити приемат халифа като заместник на Пророка. Те вярват, че към него е фарз да се окаже същото уважение, което трябва да се окаже към Аллах и Пророка.
- (5) Джихадът е фарз.
- (6) Според шиитите всички немюсюлмани и сунити са мръсни.
- (7) Всички мюсюлмани вярват, че ислямът е единствената истинска религия.
- (8) Повечето мюсюлмани вярват, че е фарз да се изгонят евреите и християните от арабския полуостров.
- (9) Те изпълняват своите поклонения (например намāз, орудж и хадж) по много добър начин.
- (10) Мюсюлманите шиити вярват, че е харам (забранено) да се строят църкви в ислямските страни.
- (11) Мюсюлманите се държат здраво за ислямската вяра.
- (12) Мюсюлманите шиити вярват, че е фарз да се дава една пета от военната придобивка на учените.
- (13) Мюсюлманите превъзпитават децата си така, че не е възможно да се откажат от пътя на предците си.
- (14) Жените мюсюлманки се покриват толкова добре, че злото не може да въздейства на тях по никакъв начин.
- (15) Мюсюлманите изпълняват групов намāз, което ги събира на едно място пет пъти на ден.
- (16) Според тях гробът на Пророка, Али и праведните мюсюлмани са свещени и затова се събират и в тези местности.
- (17) Хората от рода на Пророка [те се наричат сеййиди и шерйфи] напомнят за него и го поддържат жив в очите на мюсюлманите.
- (18) Когато мюсюлманите се събират, вāизите подсилват тяхната вяра и ги подтикват към поклонение.
- (19) Фарз е да се изпълнява емр-и ма`руф [повеляване на заповедите на религията] и нехй-и анил мункер [възбраняване на забранените от религията неща].
- (20) За мюсюлманите е суннет да се женят. Позволено е да сключват брак с повече от една жена, за да се увеличи броят на мюсюлманите.
- (21) Ако станат причина за приемане на исляма от страна на един човек, мюсюлманите считат това за по-ценно, отколкото да притежават целия свят.
- (22) Хадйсьт: “Ако човек отвори добър път, той ще постигне се-

вāба на всички хора, които го следват, както и севāб за това, че го е отворил” е известен сред мюсюлманите.

(23) Мюсюлманите отдават голямо значение на Корана и хадїсите. Те вярват, че тяхното следване е единственият начин за влизане в Рая.

Книгата препоръчва да се опорочат силните страни на мюсюлманите и да се разпространят слабите. Показва методите за тяхното изпълнение.

Тя съветва следните стъпки за популяризиране на уязвимите страни:

(1) Да се родят спорове чрез предизвикване на вражда между отделните групи, насаждане на недоверие и трайно установяване на противоречия чрез публикуване на книги.

(2) Да се пречи на разкриването на училища и разпространяването на книги. Изгаряне и унищожаване на онези религиозни книги, за които е възможно да се направи това. Да се измислят различни клевети за хората на религията и така да се попречи на мюсюлманите да пращат децата си в религиозни училища. [Този метод е много вреден за исляма.]

(3-4) Да се хвали Рая в тяхно присъствие и да се убеждават, че не са длъжни да печелят земното. Да се увеличи желанието към тасавуфа. Да се държат в състояние на безсъзнание, като се насърчават да четат книги, които съветват зухд (откъснатост от земното), като “Ихя-ул-улюмиддйн” на Газālї, “Месневї” на Мевлїнā и книгите на Мухїиддїн Арабї.⁵²

(5) Да се подтикнат управниците към жестокост и диктатура. Трябва да им кажем: “В действителност, Ебў Бекр, Омер, Осмāн, Али, Омаядите и Абасидите са дошли на власт със сила и меч, и всеки от тях е управлявал еднолично. Например, Ебў Бекр е дошъл на власт чрез меча на Омер и подпалване на къщите на онези, които не се подчинили, като например къщата на Фātима.⁵³ И Омер е станал халиф с

52 Зухдът, който е похвален в книгите по тасавуф, не означава да се остави светския труд. Това означава да се отбягва пристрастеността към земното. С други думи, да се работи и печели, следвайки исляма, е голям севāб, подобно на другите поклонения.

53 Има признаци в хадїс-и шерїфите, че Ебў Бекр, Омер, Осмāн и Али “радияллāху анхум” ще станат халифи. Но там не е посочено ясно времето на тяхното управление. Расуллоллах “салляллāху алейхи ве саллем” е оставил този избор на сподвижниците си. Те са направили три различни иджитхада при избора на халиф. Халифатът не е имот, който да се наследява. Ебў Бекр – който е бил първият мюсюлманин и причина за неговото приемане от други хора – когото Пророкът е сторил имām и изпълнил намаз зад него, и с когото той се преселил, бил най-подходящият кандидат. Някои са отишли при Хазрети Али. Един от тях, а именно Ебў Суфян, е казал: “Подай си

препоръката на Ебӯ Бекр. Осмāн, от друга страна, е станал управител със заповедта на Омер. Що се отнася до Али, той е застанал начело на държавата след като е бил избран от разбойниците. Муāvийе също е дошъл на власт със сила.^{54*} След това, по време на Омаядите властта се е предавала по наследство. Такъв е бил случаят и с Абасидите. Това са доказателствата, че управлението в исляма е форма на тирания и диктатура.

(6) Смъртното наказание за убийците трябва да бъде премахнато от закона. [Смъртното наказание е единственото лекарство, което може да спре убийствата и разбойничеството. Анархията и бандитизмът не могат да бъдат предотвратени без смъртно наказание.] Трябва да попречим на властта да наказва мародерите и крадците. Разбойниците трябва да бъдат подкрепяни с оръжия и да се подтикнат към вършене на тази дейност, и да се поддържа несигурността по пътищата.

(7) Ние може да ги накараме да живеят сред болести, като кажем: “Всичко става с предопределението на Аллах. Лечението няма никаква роля в оздравяването. Аллах не е ли казал в Корана: “Моят Господ ме храни, и ми дава да пия. И когато се разболея, Той ме изцелява. Той е Онзи, Който ще ме умъртви, и после ще ме съживи.”⁵⁵ Следователно, никой не може да се възстанови от заболяване или избегне смъртта извън волята на Аллах.”⁵⁶

ръката! Аз ще ти се подчиня. Ако искаш ще доведе много конници и пехотинци.” Хазрети Али е отказал и отговорил: “Нима искаш да разединиш мюсюлманите? Това, че не излязох от дома, не означава, че искам да стана халиф. Загубата на Расулюллах ме съкруши. Обезумях!” Той е дошъл в месджида и се е подчинил на Ебӯ Бекр в присъствието на всички други. При това Ебӯ Бекр е казал: “Не исках да стана халиф. Останах принуден да приема това, за да не се появи раздор.” Али е отвърнал: “Ти си по-достоен да бъдеш халиф.” Хазрети Омер е придружил хазрети Али до неговия дом. Хазрети Али е казал: “Ебӯ Бекр и Омер са най-високопоставените в общността след Расулюллах.” Хората, които са повярвали в шиитските лъжи и клевети, са отговорни за ужасното състояние на мюсюлманите днес. Англичаните все още подклаждат това фитне.

54 Хазрети Муāvийе е станал халиф след като хазрети Хасан му се е подчинил (бї’ат). Моля, прочетете книгата “**Hak Sözü'n Vesikalari**”.

55 Сӯра Шуарā: **79-80-81**

56 Англичаните тълкуват грешно значенията на айетите и хадїс-и шерїфите с цел да заблудят мюсюлманите. Лечението е суннет. Аллāху теāля е създал лечебен ефект в лекарствата. Пророкът ни е повелил да ползваме лекарства. Аллāху теāля е Онзи, Който създава изцелението и всичко друго. Но Той създава посредством причини и ни заповядва да прибягваме до тях. Ние трябва да работим, да откриваме причините и да ги използваме. Да се каже: “Той ще ме излекува”, означава “Ще ми даде средствата, които ще предизвикат изцеление.” Ислямът заповядва да се работи и търсят причините. Пророкът е казал: “Фарз е, както за жените, така и за мъжете,

(8) Може да кажем следните неща, за да насърчим жестокости-те: Ислямът е религия на поклоненията. Няма никаква връзка с държавните дела. Ето защо Мухаммед и неговите халифи не са имали нито министри, нито закони.⁵⁷

(9) Икономическият спад е естествена последица от вредните неща, които са посъветвани досега. Може да увеличим разрухата като накараме продукцията да загине, потопим търговските кораби, подпалим тържищата, унищожим язовирните стени и баражи и оставим земеделските площи и промишлени центрове под вода, и добавим отрови към тяхната питейна вода.⁵⁸

(10) Трябва да накараме държавниците да свикнат с желаниа [като блудство и спорт], които ще доведат до анархия и разделение; и с неща, като алкохол, хазарт, корупция и изразходване на държавно имущество за техни лични интереси. Трябва да насърчаваме държавните служители да вършат неща от такъв род и да възнаграждаваме онези, които ни служат по този начин.

После книгата даваше следния съвет: Английските шпиони, възложени с това задължение, трябва да бъдат защитавани тайно и явно, и не бива да бъдат пощадени никакви разходи за спасяване на тези, които са арестувани от мюсюлманите.

(11) Да се популяризира лихвата. Тя не само руши националната икономика, но кара мюсюлманите да привикнат към неподчинение спрямо правилата на Корана. След като човек е нарушил една точка от закона, за него ще е лесно да наруши и другите. Трябва да им се каже, че харам е само многократно умножената лихва, а не всеки вид от нея, защото в Корана се казва по смисъл: “Не изяждайте лихвата, многократно умножена.”⁵⁹

да полагат усилие и придобиват знание”, а друг път е рекъл: “Аллаху теаля обича онези, които работят и печелят.”

57 Поклонението не се състои само от намаз, орудж и хадж. Вършенето на светски дела също е вид поклонение, защото Аллаху теаля е повелил тяхното извършване по съвместим с исляма начин. Голям севаб е да се работи за вършене на полезни дела.

58 Вижте зверствата и жестокостите, подготвени за мюсюлманите от страна на англичаните, които наричат себе си цивилизовани и толкова често повтарят фразата “човешки права”.

59 Сӯра Ал-и Имрāн:130

Когато се дава заем не се определя дата за неговото погасяване. Ако се определи – това става лихва. Ако се споразумее за връщане на същото количество след определено време, това също е лихва според ханефитския мезхеп. Ако се споразумее за връщане на по-голямо количество, тогава става лихва. Голям грях е в случая да се иска и един дирхем в повече. При продажби, в които стоката се дава веднага, но сумата се плаща

(12) Чрез измисляне на долни клевети за учените, трябва да се отчуждят мюсюлманите от тях. Някои от нашите шпиони ще ги представим за ислямски учени и ще ги ангажираме с мръсни дела. По този начин те ще се смесят с учените и на всеки учен ще се гледа с подозрение. Тези агенти задължително трябва да проникнат в Ел-Езхер, Истанбул, Наджаф и Кербала. Ние трябва да отворим училища и колежи за отчуждаване на мюсюлманите от учените. В тези училища ще превъзпитаваме гръцките и арменските деца като ислямски врагове. А на мюсюлманските деца ще вгълпим, че техните предци са били невежи. За да отчуждим тези деца от халифа, учените и държавниците, ние ще ги информираме за техните грешки и ще вгълпим, че те са заети със задоволяване на техните удоволствия, че халифът прекарва времето си с наложници, че злоупотребява със средствата на народа и не се подчинява на Пророка в нито едно дело.

(13) За да разпространим клеветата, че ислямът има лошо отношение към жените, ние ще цитираме знамението: “Мъжете са доминиращи над жените.”⁶⁰ и хадйса: “Жените са зло.”⁶¹

после, трябва да се определи време за погасяване. Ако длъжникът не може да се изплати в определеното време и се увеличи срока и сумата, която трябва да се плати, в този случай се получава лихва, наречена “муда’аф”. В знамението от Коран-и керим, цитирано по-горе, става въпрос за тази лихва в търговията.

60 Сура Ниса:34

61 В хадйс-и шерйф се казва: “Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. А жена, която следва своите чувства, не се подчинява на исляма, е зло.” За бедна жена, която няма мъж, трябва да се грижи баща ѝ, независимо дали е неомъжена или овдовяла. Ако той не изпълни това свое задължение, трябва да влезе в затвора. Ако няма баща или има, но и той е беден също, за нея трябва да се грижат близките роднини (махрем). В случай, че не разполага и с такива, държавата трябва да ѝ плаща сума за издръжка. Една жена мюсюлманка никога няма нужда да работи и печели. Ислямската религия е дала цялата отговорност по нейната издръжка на мъжа. В замяна на това тежко задължение мъжете са можели да получат цялото наследство, но Алла̀ху теа̀ля̀ и тук е разкрил леснина за жените, като е заповядвал да вземат половината от това, което наследяват нейните братя. Мъжът не може да принуди съпругата си да работи в или извън дома. Но ако тя има желание и мъжът ѝ позволи, с условие да бъде покрита и да няма мъже на работното място, за нея е позволено (джайз) да се труди, но приходите ѝ стават нейна собственост. Никой не може да ги отнеме насила, дела от наследството или средствата, които са ѝ дадени като мехир. Също така тя не може да бъде принудена да ги харчи за себе си, за децата или за нещо необходимо в къщата. Фарз (задължение) е за съпруга да осигури всички тези нужди. В комунистическите страни жените, както и мъжете, са били накарани да работят като животни в най-тежките условия и то само за храна. В християнските страни, които биват наричани свободни, и в някои арабски държави, които твърдят, че са ислямски, жените работят като мъже в заводи, ниви и търговски обекти, под предлог, че “животът е общ”. Както често се появяват статии в ежедневните

(14) Мръсотията е резултат от липсата на вода. Ето защо, ние трябва да възпираме увеличението на доставките на вода.

В книгата, подготвена от Министерството на колониите, са написани нещата, които трябва да бъдат направени за унищожаване на исляма. Тя бива разпространявана тайно чрез шпионите. В книгата се препоръчват следните неща за елиминиране на силните страни на мюсюлманите:

(1) Ще предизвикате шовинистични чувства, като расизъм и национализъм, сред мюсюлманите и ще фокусирате вниманието им към успехите, които са постигнали преди идването на исляма. Ще възвърнете периода на фараоните в Египет, огнепоклонничеството в Иран, вавилонския период в Ирак, ерата на Атила и Чингис [т.е. тяхната тирания] в Османската държава. [Книгата съдържа обширна информация по този въпрос.]

(2) Следните пороци трябва да бъдат разпространени, тайно или явно: алкохол, хазарт, блудство и свинско месо [и споровете между спортните клубове]. При това, християните, евреите, огнепоклонниците и другите немюсюлмани, живеещи в мюсюлманските страни, трябва да бъдат използвани максимално, и тези от тях, които работят за тази кауза, трябва да получават високи заплати от Министерството на колониите. За целта трябва да увеличим броя на политически-

вестници, повечето от тях съжеляват, че са се омъжили, и че съдилищата са пълни с бракоразводни дела. Словата, изречени от благословената уста на Расулulloх “*саллялāху алейхи ве селлем*” са три вида: “Първият вид включват изказвания, при които и словата, и техните значения са дошли от Алла̀ху теāля̀. Те се наричат айети (знамения), а всички те събрани на едно място се наричат Корāн-и керйм. Словото със значение: “Каквато и добрина да ви настигне, тя е пожелана и изпратена от Алла̀ху теāля̀. **Всяко зло е пожелано от вашия нефс. Ози,** Който създава и изпраща всичко, е Алла̀ху теāля̀” е 78-о знамение на Сўра Нисā. Вторият вид включва слова, чиито думи принадлежат на Пророка ни, докато техните значения са от Алла̀ху теāля̀. Те се наричат “хадйс-и кудей”. Словото: “Приемете вашия нефс за враг, защото той е Мой враг!” е хадйс-и кудей. Тази вражда се изразява в неподчинение на неговите заповеди. Третият вид са тези изказвания, чиито думи и смисъл принадлежат на Пророка ни. Те се наричат хадйс-и шерйфи. Словото: “Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. Жена, която следва нейния нефс, е зло” е хадйс-и шерйф. Хазрети Мухийддин Арабий разяснява този хадйс-и шерйф в първия том на книгата му “Мусамерат”. Английският шпионин крие първата част на хадйса, а пише само последната част. Ако жените по целия свят знаеха за стойността, комфорта, спокойствието, свободата и правото за развод, които ислямът им предоставя, те щяха да приемат исляма веднага и да работят за неговото разпространение из целия свят. Колко жалко е, че не могат да осъзнаят тези истини. Нека Алла̀ху теāля̀ отреди на цялото човечество възможността да изучи по правилен начин сияйния път на исляма.

те партии и спортните клубове. Ще всеем вражда между партиите и клубовете. Те ще се борят едни с други и няма да намерят време за четене на книги по религия и изучаване на исляма. Онези, които попаднат в нашия капан, ще ги накараме да публикуват ежедневници и списания. Ще поддържаме техните вестници и списания с много пари и интереси. Онези, които сме ги купили, ще ги представяме като спасители и герои. Ще петним религиозните управници. Ще унищожим семействата, които са в основата на религиозното възпитание. Ще разпространим голи изображения на млади момичета и момчета, прикривайки това зад имена като “спорт” и “борба”. Така ще въвлечем новото поколение в блудство, хомосексуализъм и полов разврат. Ще бъде лесно да се унищожи ислямът щом се изкорени ислямската нравственост. Ще строим много джамии, но там, вместо ходжи, ще накараме да говорят мисионери и безмезхебници. Ще вкараме в джамиите музикалните инструменти и песни, наричайки това “ислямска музика”. Джамииите ще ги използваме като капани. Нашите агенти ще идентифицират държавните служители и офицери, които са религиозни и имат забулени жени. Тях ще ги отдалечат от длъжност. Религиозните младежи няма да постъпват в университети, а онези, които са приети, ще бъдат възпрепятствани при получаване на диплома. Секретарят стриктно ме предупреди да пазя в тайна тези знания и да не ги казвам на Мухаммед от Неджд, също. Аз записах тези мои спомени и ги предадох на едно съдилище, като завещах да не се отварят преди да изтекат 50 години. [Трябва добре да знаем, че джамия не е онази сграда, която има купол и минаре. Джамия е сграда, в която ежедневно се изпълнява групов петкратен намāз. Позволено е да се наставлява джемаата (хората, дошли в джамията) преди или след намāз. Да се дава наставление означава даден ехли суннитски мюсюлманин да чете или да разяснява някоя книга на ехли суннитски учен. Приказките на безмезхебниците, английските шпиони и мисионерите не се наричат наставления, а изнасяне на речи или конференции. В джамиите не е позволено да се изнасят речи или организират конференции, както и да се слушат такива. Всички слова на ехли суннитските учени са разяснения на Корāн-и керйм и хадīs-и шерйфите.]

(3) Ще внушим, че джихадът е бил временен фарз, чието време вече е изтекло.

(4) Ще изкореним от сърцата на шиитите представата, че неверниците са мръсни. Ще кажем, че в Корана се казва по смисъл: “Както

храната на дарените с Писанието е разрешена (халял) за вас, така и вашата храна е разрешена за тях.”⁶²; че Пророкът е имал жена еврейка на име Сафиййе и жена християнка на име Мāрийе; и че жените на Пророка не може да са били мръсни.⁶³

(5) Трябва да вгълпите на мюсюлманите убеждението, че Пророкът под “ислям” е имал предвид “каквато и да е религия”, т.е. тази религия може да е юдаизмът или християнството, т.е. не е визирал само исляма. Когато поискат доказателство от вас, вие ще кажете: “Коранът нарича мюсюлмани всички последователи на която и да е религия. Например, Пророкът Й’усуф е казал: “Убий ме като мюсюлманин.”⁶⁴, пророците Ибрāхїм и Исма’їл рекли: “О, Господи наш! Стори ни

62 Сура Мāйде:5

63 Хазрети Сафиййе, която англичаните наричат еврейка, е приела исляма. Що се отнася до Мāрийе от Египет, тя не е била една от благословените съпруги на Расуллоллах. Тя е била наложница. Тя също е приела исляма. Когато е починала, халифът Омер “радияллаху анх” е изпълнил нейния погребален намаз. Според убеждението на ехли суннет една християнка може да бъде и наложница, и жена. Противно на шиитското убеждение, неверниците не са мръсни. Техните убеждения, които са вид неверие, са мръсни.

64 Да се повярва в знанията за вярата, донесени от някой пророк на Аллаху теāля, се нарича йма̄н (вяра). Информацията, в която трябва да се повярва, се дели на две части: (1) Знания, в които трябва само да се повярва; (2) Знания, в които трябва да се вярва и да се практикуват. Знанията в първата категория са основите на вярата и се състоят от шест принципа. Всички пророци са предали същите основи на вярата. Днес всички евреи, християни, учени, държавници и командири от цял свят – на които се възхищават ислямските врагове, наричайки ги “развити”, и се стараят да ги следват – вярват в отвъдния живот, т.е. във възкресението след смъртта, в Рая и Ада. Тези невежи по отношение на религията хора, които наричат себе си съвременни и си опитват да заприличат на изброените хора, не би ли трябвало да вярват като тях? От друга страна, религиите (шериятите) на пророците, т.е. заповедите и забраните в техните религии, не са били едни и същи. Да се повярва и следва една религия (пратена от Аллах) се нарича ислям. Тъй като техните религии (шерияти, т.е. заповедите и забрани) не са били едни и същи, ислямът във времето на всеки пророк е бил различен. Всеки пророк, който е попадал в категорията “расул”, е донасял нов ислям, при което ислямът от времето на предишния пророк е бивал отменян. Ислямът, донесен от последния пророк Мухаммед “алеїхисселām”, ще остане в сила до края на света. В 19-и и 85-и аїет на Сура Ал-и Имрāн, Аллаху теāля заповядва евреите и християните да се откажат от техните предишни видове ислям. Той съобщава, че тези, които не последват Мухаммед “алеїхисселām”, няма да влязат в Рая и ще горят вечно в Ада. Пророците Ибрāхїм, Исма’їл, Й’усуф и Йа’куб “алеїхисселām” са пожелали исляма, който е бил валиден в тяхно време. Тези видове ислям и ходенето на църкви не са валидни в днешно време. По този въпрос е дадена подборно информация в разяснението на Зеркāйи “Мевахїб”, което е поместено в края на арабската ни книга “Ел-енвар”. Мухаммед Зеркāйи Мāликї, който е бил един от мударрисите (професорите) в медресето Джāми’ул-езхер, е починал през 1122 [1710] година.

мюсюлмани за Теб и създай мюсюлманска общност за Теб от нашето потомство.”⁶⁵, а пророкът Йа’куб е казал на синовете си: “Умрете единствено като мюсюлмани.”⁶⁶”

(6) Повтаряйте често: че не е харам да се строят църкви; че Пророкът и неговите халифи не са ги разрушавали, а напротив, уважавали са ги; че в Корана се казва: “Ако Аллах не отпъждаше една част от хората с друга, щяха да бъдат разрушени и манастири, и църкви, и синагоги, и джамиите, където името на Аллах се споменава много.”⁶⁷; че ислямът уважава храмовете; че не ги руши, а възпира онези, които правят това.

(7) Ще накарате мюсюлманите да се усъмнят в хадїсите “Изкарайте юдеите от Арабския полуостров” и “Две религии не могат да съществуват на Арабския полуостров”, като кажете: “Ако тези два хадїса бяха верни, Пророкът нямаше да вземе една юдейка и една християнка за жени, нито пък щеше да се споразумее с християните от Наджран.”⁶⁸

(8) Ще се опитате да възпрете мюсюлманите от правене на поклонения и ще ги усъмните относно тяхната полза, като кажете: “Аллах не се нуждае от ибадетите на хората.”⁶⁹ Ще ги възпирате от поклонения, като ходене на хадж и изпълняване на групов намāз, които ги събират заедно. По същия начин, ще се опитате да попречите на строителството на джамии, тюрбета и медресета, и на възстановяването на Кяабе.

(9) Ще усъмните (шиитите) относно правилото, че една пета от военната придобивка [хумус] трябва да се даде на учените и ще обясните, че това няма нищо общо с търговската печалба. След това ще добавите: “Хумус се дава на Пророка или халифа, а не на учените, защото те купуват с него къщи, дворци, животни и овощни градини. Поради това не е допустимо да се даде на тях хумус.”

(10) Ще вкарате бид’ати (ереси) в тяхната вяра и ще наречете исляма изостаналост и религия на терора. Ще кажете, че мюсюлманските страни са изостанали и че се подлагат на сътресения, като по този начин ще накръпите тяхната привързаност към исляма. [Въпреки това,

65 Сүра Бакара:128

66 Сүра Бакара:132

67 Сүра Хадж:40

68 Моля погледнете бележката под линия с номер 63 от предишната страница.

69 Поклоненията се извършват, защото са повелени от Алла̀ху теа̀ля. Да, Той не се нуждае от поклоненията на Своите раби, но рабите се нуждаят от тях. Тези хора (християни) на тълпи ходят на църква. От друга страна, пречат на мюсюлманите да отиват на джамии.

мюсюлманите са основали най-голямата и цивилизована държава на света. Колкото повече са се отдалечавали от религията, толкова повече тя се е умалявала.]

(11) Много важно! Ще отчуждите децата от техните бащи, като по този начин ще ги лишите от родителско възпитание; тях ще ги възпитае ние. Следователно, в момента, когато децата се отчуждят от бащите си, те ще бъдат обречени на отчуждение от вярата, религията и ислямските учени.

(12) Ще провокирате жените да се разбулят. Като причина за това ще кажете (излъжете): “Забулването не е истинска заповед на исляма. Това е традиция, която е започнала във времето на Абасидите. Ето защо, по-рано хората са виждали съпругите на Пророка и жените са се присъединявали към всички социални дейности.” След разбулване на жените ще изкушите младежите към тях и ще предизвикате разврат. Това е много ефективен метод за унищожаване на исляма! Първо ще използвате жените немюсюлманки за това начинание. С течение на времето жените мюсюлманки ще деградират от само себе си и ще последват техния пример.⁷⁰

70 Преди да бъде низпослано знамението, повеляващо забулването, жените не са покривали телата си. Те са идвали при Пророка, задавали въпроси и научавали от него това, което не знаели. Когато Расулюллах е посещавал дома на един от сподвижниците, жените също са отивали там, седали, слушали и се учили. Когато са били низпослани айетите на Сұра Ахзāб (3 години след Преселението) и Сұра Нұр (5 години след Преселението), както се предава в “Бейдāвй” и частта за тефсйр на “Бухāрй”, е било забранено на жените да говорят и седят до чужди мъже. От този момент нататък Пророкът ни е заповядал на жените да се учат от благословените му съпруги. Неверниците подвеждат мюсюлманите, като не казват, че знаменията за хиджāб са дошли по-късно и че жените са започнали да се забулват след това.

Умму Селеме “радияллāху анхā”, благословената съпруга на Расулюллах, разказва: “Меймуне “радияллāху анхā”, друга благословена жена на Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, и аз бяхме в негово присъствие, когато Умми Мектұм “радияллāху анх” поиска разрешение и влезе при нас. Когато Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем” го видя, ни каза: “Отидете зад завесата!” Ние попитахме: “Той не е ли спял? Няма да ни види!”, а той отвърна: “И вие ли сте слепи? Не го ли виждате?”, т.е. искаше да каже: “Той може да е спял, но вие не сте!” Този хадйс-и шерйф е бил предаден от имām Ахмед, Тирмизй и Ебу Дāвуд “рахиме-хумуллāху теāля”. Съгласно този хадйс-и шерйф, както за мъжа е харām да гледа чужда жена, така и за жената е харām да гледа чужд мъж. Нашите мезхѐб имāми, предавайки и другите хадйси на тези теми, са казали, че за жените е харām да гледат аврет местата на чужди мъже. Това е лесно за изпълнение. Такива лесни заповеди и забрани се наричат “рухсат”. Мекрұх е за жените да гледат лицата и косите на мъжете. Изпълнението на това е трудно. Такива трудни неща се наричат “азймет”. Частта от тялото на мъжете, която е харām да гледат жените, е областта между пъпа и коленете. Както се вижда, езвāдж-и тāхират [съпругите на Расулюллах] “радияллāху теāля анхунне” и Есхāб-и

(13) Използвайте всяка възможност, за да сложите край на извърш-

кира̀м “радияллāху анхум” винаги са се придържали към азимета и се въздържали от вършене на рухсати. Зъндъците, които се опитват да унищожат исляма отвътре, изтъкват незабулването на жените преди низпославането на хиджāб айетите и казват: “Жените не са покривали телата си във времето на Пророка. Сега жените се забулват като плашила, нещо което го е нямало тогава. Хазрети Аише не е покривала главата си. Днешното забулване е измислено от тесногърдите учени по ислямско право (фикх).” Хадис-и шерйфите, написани по-горе, показват ясно, че тези твърдения са лъжи и клевети. Четирите правилни мезхеба, които обясняват заповедите и забраните на Аллāху теāля, съобщават по различен начин аврет частите на мъжете, т.е. местата, които е забранено да се гледат и показват на други. Фарз е за всеки човек да покрива тези части от тялото си, които според неговия мезхеб са аврет. Харāм е да се гледат аврет частите на хората. Следният хадис-и шерйф е записан в книгата “Еши’ат-ул-леме’āt”: “Мъжете да не гледат аврет частите на мъжете и жените да не гледат аврет частите на жените.” В ханефитския мезхеб аврет зоната на мъжа за другите мъже и на жената за другите жени е от пъпа до коленете. А аврет зоната на жената за чуждите мъже е цялото ѝ тяло, с изключение на лицето и ръцете. Косата ѝ също е аврет. Харāм е да се гледат нейните аврет части дори без да се чувства страст. “Ако видите една жена, обърнете лицето си от нея! Въпреки че не е грях ако се види неочаквано, грях е ако се погледне за втори път.”

“О, Али! Не отваряй бедрото си! Не гледай ничие бедро, било то труп или жив човек!” “Нека Аллах прокълне тези, които си отварят аврет частите и тези, които поглеждат аврет частите на други хора.”

“Човек, който имитира една общност, ще се превърне в един от тях.” Т.е. човек, който имитира нравите, делата или облеклата на ислямските врагове, ще се превърне в един от тях. Тези, които следват обичаите на неверниците (модата), и наричат харāмите “красиви изкуства”, а вършещите ги “хора на изкуството”, трябва да вземат поука от този хадис-и шерйф.

В книгата “Кимйā-и се’āдет” пише: “Както е харāм за жените и момичетата да излизат на улицата с непокрити коси, глави, ръце и крака, така е харāм и да излизат с тесни, тънки, украсени и напарфюмирани дрехи. Техните майки, бащи, съпрузи и братя, които им дават позволение, одобряват или харесват това, ще поделят техните грехове и мъчения.” Т.е. ще горят заедно в Джехеннема (Ада). Ако се разкаят, те ще бъдат опростени и няма да бъдат наказани. Аллāху теāля обича разкайващите се.

Човек, който твърди, че е мюсюлманин, трябва да знае дали делата му съответстват на исляма. Ако не знае, тогава трябва да научи, като попита суннитски учен или като прочете от техните книги. Ако делото не съответства на исляма, човек не може да се спаси от греха или неверието. Той трябва всеки ден да прави истинско тевбе (разкаяние). Когато се направи тевбе, грехът или неверието, причинени от съответното дело, със сигурност ще бъдат опростени. Ако не стори това, тогава ще търпи мъчение, т.е. наказание и в земния живот, и в Ада. Тези мъчения са посочени в различните части на книгата ни.

Частите от тялото на мъжете и жените, които те трябва да покриват по време на нама̀за, както и извън него, се наричат аврет. Да се показват тези части, както и да се гледат хора, които не са ги покрили, е харāм. Ако човек каже, че в исляма няма аврет части, той става кяфир. Някои части от тялото са аврет с единодушие, т.е. са аврет и в четирите мезхеба. Ако човек каже, че е халиял (позволено) да се гледат аврет частите на другите и да се показват авретите пред други хора или ако човек не отдава значение на това, т.е. не се страхува от наказание, той също става кяфир. Така е и с непокриването на аврет частите от страна на жените, както и четенето на мевлид

ването на групов намāз, чрез оклеветяване на имāмите в джамиите, като ги наричат грешници и разкривате техните грешки, и сеете раздор и омраза между тях и джемаата (група мюсюлмани, които извършват заедно намāз).

(14) Ще кажете, че всички тюрбета трябва да бъдат съборени, под претекст, че са бид’ати и не са съществували във времето на Пророка ни. В допълнение към това ще възпирате мюсюлманите от посещение на гробовете на Пророка, халифите и праведните мюсюлмани, като всеете съмнения в техните сърца относно тях. Ще кажете: “Пророкът е бил погребан до майка си. Ебу Бекр и Омер са били погребани в гробището Бакй’. Не се знае къде е гробът на Осмāн. Главата на Хусейн е била погребана в Ханнāне, но не е известно къде е тялото му. Гробовете в Кязъмийе принадлежат на двамата халифи. Те не са гробовете на Кязъм и Джевād от потомството на Пророка. Що се отнася до гроба в Тус, той принадлежи на Хāрун, а не на Ръзā от Ехл-и бейт. Гробовете в Самарра принадлежат на Абасидите. Те не са на Хādй, Аскерй и Мехдй от Ехл-и бейт. Както е фарз да се разрушат тюрбетата и куполите в мюсюлманските страни, така е задължително да се изравни със земята и гробището Бакй’.”

(15) Хората трябва да се усъмнят във факта, че сеййидите са потомци на Пророка ни. Несеййидите ще бъдат накарани да носят черни и зелени чалми, като тогава сеййидите ще се смесят с другите хора. Така хората ще бъдат в недоумение по този въпрос и ще загубят доверие в тях. Ще изкарате чалмите от главите на учените и сеййидите, за да не могат хората да проследят родословното дърво на сеййидите, а учените да загубят уважение.

(16) Ще кажете, че е фарз да се разрушат местата за траур на шитите, защото са бид’ати и отклонения от правилния път. Ще кажете, че не са съществували във времето на Пророка и халифите. Хората

и пеенето на песни от тях в присъствие на мъже. Частта от мъжкото тяло между коленете и срамната гънка не е аврет в ханбелитския мезхеб.

Човек, казващ: “Аз съм мюсюлманин”, трябва да научи условията на вярата и исляма, както и фарзовете, и харāmите, съобщени с иджмā (единодушие) и в четирите мезхеба, и да отдаде значение на наученото. Незнанието не е оправдание, а е равносилно на отричане. Всички части на женското тяло, без ръцете и лицето, са аврет в четирите мезхеба. Откриването на части от тялото, за които няма единодушие, че са аврет, без да се отдава значение на това, не е неверие, т.е. човек не става кяфир, но според следвания от него мезхеб върши голям грях. Така е с откриването на частта между коляното и срамната зона от мъжкото тяло. Фарз е да се научи това, което не се знае, след което веднага да се направи тевбе и да се покрият аврет зоните.

трябва да бъдат възпирани от посещение на тези места, да намалите вѣизите (проповедниците) и да обложите с данъци тях и собствениците на местата за траур.

(17) Едно от нещата, записани в английската книга е: “Изтъквайки като причина любовта към свободата, вие ще кажете на всички мюсюлмани: “Всеки е свободен да прави каквото си иска. Не е фарз да се изпълнява емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер, и да се преподават правилата на исляма.” [Въпреки това, изучаването и преподаването на исляма е фарз. Това е първото задължение на мюсюлманите.] В допълнение към това ще им вгълпите убеждението: “Християните спазват своята религия, а юдеите тяхната. Никой не може да проникне в сърцето на друг човек. Емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер са задължения на халифа (а не на другите).”

(18) За да се възпрепятства увеличаването на броя на мюсюлманите, ражданията трябва да бъдат ограничени и многоженството да бъде забранено. Трябва да бъдат поставени някакви възпиращи условия за брака. Например, трябва да се каже, че арабите не могат да се оженят за иранците, иранците за арабите или турците за арабите.

(19) Дейностите по разпространение на исляма и неговото преподаване на немюсюлманите трябва да бъдат категорично прекратени. Ще се разпространи идеята, че ислямът е религия само за арабите. Като доказателство ще се изтъкне, че в Корана се казва: “Това е зикр за теб и твоя народ.”

(20) Дейностите на организациите, които вършат благодеяния на хората, трябва да бъдат ограничени и да преминат под държавен монопол. Ще стане така, че хората ще бъдат докарани до състояние, в което няма да могат да строят джамии, медресета или подобни на тях неща.

(21) Ще будите съмнение по отношение на автентичността на Корана в съзнанието на мюсюлманите. Ще публикувате манипулирани преводи, които съдържат допълнения или пропуски, и ще кажете: “Коранът е изопачен. Нейните копия не са еднакви. Знамение, което съществува в едното, не съществува в другото.” Ще изкарате знаменията, които са обидни за евреите, християните и всички други немюсюлмани, и тези айети, които повеляват джихада и изпълняването на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер.⁷¹ Ще преведете Корана на други

⁷¹ Англичаните не са постигнали успех в това свое начинание, защото Аллāху теāля пазѝ Корāн-и керѝм от промяна; за разлика от него, Той не е обещал, че ще опазѝ и Евангелието. Именно поради тази причина са били написани измислени Евангелия.

езици, като турски, персийски и индийски, и така ще предотвратите арабското четене извън арабските страни. По същия начин ще предотвратите арабското изпълнение на езāна, намāза и молитвите.

Мюсюлманите трябва да бъдат накарани да се усъмнят и в хадїсите. Преводите, критиките и манипулациите, планирани за Корана, трябва да се приложат и към хадїсите.

Когато четях тази книга, озаглавена “Как може да унищожим исляма”, открих, че тя наистина е перфектна. Това беше несравнимо ръководство за бъдещите ми мисии. Когато върнах книгата на секретаря и разкрих своето доволство, той каза: “Може да бъдеш сигурен, че не си сам в тази област. Ние имаме много хора, които вършат същата работа като теб. Досега нашето Министерство назначи пет хиляди души на тази мисия, но обмисля да увеличи броя до сто хиляди. Когато достигнем тази цифра, ние ще поемем под контрол всички мюсюлмани и ще завладеем всички ислямски страни.”

После секретарят каза следното: “Да ти дам добра новина! Нашето Министерство се нуждае най-много от един век, за да реализира тази програма. Дори ние да не доживеем да видим онези дни, децата ни без съмнение ще ги видят. Колко красива е следната поговорка: “Аз ядох онова, което другите са посяли. Така че и аз сея за другите.” Когато англичаните направят това, целият християнски свят ще се зарадва и ще сме ги спасили от дванадесет вековната трагедия.”

Секретарят продължи какво следва: “Кръстоносните походи, които са продължили с векове, не са донесли никаква полза. Не може да се каже, че и монголците [армиите на Чингис] са направили кой знае какво за изкореняване на исляма, защото техните дела са били спонтанни и несистематизирани. Те са извършвали военни експедиции, като явно са разкривали враждата си. Ето защо те много бързо се изморили. Но

Дори и те самите са били променяни с времето. Първата манипулация е била извършена от евреи, който се е представял за назарянин на име Паулус (Пол). Във всеки век са били правени нови промени. Особено големи са били манипулациите от 318 свещеници в Никея през 325 г. по заповед на Константин, първия ромейски император в Истанбул. През 931 [1524] г. германският свещеник Мартин Лутер е основал протестантската секта. Християните, които се подчинявали на папата в Рим, са били наречени католици. Кланетата във Вартоломеевата нощ и Шотландия, и зверствата в инквизиционните съдилища са записани в християнските книги по история. Константинополският патриарх Михаил Керуларий през 446 [1054] г. се е отделил от папата и основал Православната църква. Сирийският монофизитизъм е бил основан от Яков, който починал през 571 година; Сирийската маронитска секта – от Маро през 405 година; и Свидетелите на Йехова – от Чарлз Ръсел през 1872 година.

сегашните ни ценни управници се опитват да разрушат исляма с помощта на много хитър план и дългосрочно търпение. Ние трябва да използваме и военна сила, но това ще го направим накрая, т.е. след като сме обезсилили напълно исляма и го докарали в състояние, от което никога няма да се възстанови отново и да се бори с нас.”

Заключителните думи на секретаря бяха: “Нашите големци в Истанбул са били много мъдри и интелигентни, защото са изпълнили същия план като нашия. Какво са направили? Те са влезли сред мохамеданите и са открили медресета за техните деца. Построили църкви. Успели по много добър начин да популяризират сред тях алкохола, хазарта, греховете, развалата [и са ги разделили на футболни клубове]. Те са се постарали да предизвикат съмнения в съзнанието на младите мюсюлмани; да предизвикат противоречия и спорове между тях и властта; да разпространят навред анархията и безредието; да покварят управниците, началниците и държавниците, като са напълнили къщите им с християнски жени. И ние с дейности от този вид ще слоим техните сили, ще подкопаем тяхната привързаност към религията и ще развалим техния нрав. Ще разстроим тяхното единство. После ще започнем внезапна война и ще изкореним исляма.”⁷²

72 Англичаните са приложили плана по унищожаване на исляма, състоящ се от двадесет и една точки, върху двете големи ислямски държави – Индийската и Османската държава. Те са основали в Индия еретични ислямски групи, като вахабитите, кадиянитите, теблйг джемә’ат и джемә’ат-и ислямийе. След това британската армия лесно е успяла да превземе Индия и унищожи голямата ислямска държава. Затворили са ислямските учени в тъмници и са ги обрекли на смърт. Те са затворили и султана, а двамата му синове са ги разчленили. Безценните вещи и отбраните съкровища, пазени с векове, са били ограбени и изпратени в Лондон с кораби. Откраднали скъпоценните камъни, като диаманти, смарагди и рубини, от стените на тюрбето Тадж-махал, което индийският султан Шәх Джихан е построил през 1041[1631] година над гроба на жена си Ерджуменд Бейгум в Агра, и са измазали техните места с кал. Тази кал разкрива британската диващина пред целия свят. Те все още харчат тези откраднати съкровища за унищожаване на исляма. Както казва един поет: “Ако угнетителите си служат с жестокост, то угнетените си имат Аллах.” Справедливостта на Аллах се прояви и англичаните намериха заслуженото през Втората световна война. Страхувайки се, че германците ще окупира Англия, богатшите, духовниците, държавниците, министрите и още десетки хиляди врагове на исляма са се качили на кораби и потеглили за Америка, когато магнитните мини, хвърлени от “Граф фон Шпее” и два подобни военни кораба, са потопили техните кораби; удавили се в Атлантическия океан. След войната, по решение на центъра за човешки права към Обединените нации в Ню Йорк, те са се оттеглили от колониите си по целия свят. Загубили са повечето си източници на доходи, които Министерството на колониите е експлоатирило в продължение на векове. Останали са заклещени в Британските острови. Храните и другите неща от първа необходимост са започнали да се дават с купони. Чух началникът на турския генерален щаб Сәлих Омуртак паша, по време на едно угощение през 1948 година, да

Първа част

СЕДМА ГЛАВА

След като се насладих на първата тайна, очаквах с нетърпение да узная втората. Един ден най-накрая секретарят ми обясни втората тайна, която беше обещал. Втората се състоеше от план от петдесет страници, подготвен за високопоставените англичани в Министерството, за унищожение на исляма в рамките на един век. Тези планове бяха обобщени в 14 точки. Те бяха пазени в строга тайна, за да не преминат в ръцете на мюсюлманите. Тези точки бяха както следва:

(1) Ние трябва да утвърдим стабилен съюз за взаимопомощ с руския цар, за да нахлуе в Бухара, Таджикистан, Армения, Хорасан и околността. Трябва да се споразумеем с Русия, за да нахлуе в съседните ѝ турски територии.

(2) Ние трябва да установим сътрудничество с Франция и Русия за разрушаване на ислямския свят, както отвътре, така и отвън.

(3) Трябва да всеем много пламенни противоречия и неразбирателство между турското и иранското правителство, и да подсилим националистическите и расистки чувства в двете страни. Освен това всички съседни мюсюлмански племена, народи и държави трябва да бъдат сто-

казва: “Въпреки че бях официален гост в Лондон, аз винаги ставах от масата без да съм се наял. В Италия, връщайки се обратно, успях да се наям с много макарони.”

Тогав седях точно срещу пашата. Неговите думи още отекват в ушите ми. Сенәуллах Дехлеви “рахметуллахи алейх”, разяснявайки 82-о знамение на Сүра Мәйде, пише следното: “Мухйиссунне Хюсеин Бегавй казва, че не всички християни са политеисти, защото ширк означава да се приписва божествено качество на някое създание и да се изпълнява поклонение за него. Политеистите (мушриците), подобно на евреите, са яростни врагове на исляма. Те убиват мюсюлманите, опустошават техните държави и разрушават джамиите. Изгарят копията на Коран-и керим.” Имам Раббани “рахметуллахи алейх” в трето писмо на третия том казва: “Човек, който се покланя на друго същество освен Аллах, се нарича мушрик (съдружаващ, политеист, многобожник). Човек, който не следва религията на някой пророк, се нарича мушрик.” Християните по целия свят днес отричат Мухаммед “алейхисселям” и следователно са неверници. Повечето от тях са политеисти, защото казват, че Иса “алейхисселям” е бог или един от тримата богове. Някои от тях, които вярват, че Исус е раб на Аллах и Негов пророк, са ехл-и китаб (хора на Писанието). Всички те проявяват вражда към исляма и мюсюлманите. Техните атаки биват контролирани от англичаните.

През 1412 [1992] г. научихме, че християните са измислили десет въпроса и са ги разпространили из всички мюсюлмански страни. Учените в Бангладеш са подготвили отговори за тези въпроси и са изложили християнските свещеници. Хакикат Китабеви в Истанбул отпечатва тези отговори, носещи името “Ел-Еказиб-ул-джедиде-тул-Християниййе”, заедно с книгата “Ес-сират-ул-мус-таким” и ги разпространява по цял свят.

рени врагове. Всички секти в исляма, включително изчезналите, трябва да бъдат възстановени, поддържани и вкарани във вражда една с друга.

(4) Някои територии от мюсюлманските страни трябва да ги предадем в ръцете на немюсюлманите. Например: Медйна на юдеите; Александрия на християните; Имара на звездопоклонниците; Керманшах на нусайритите, които обожествяват Али; Мосул на йезидитите (язидити); Персийския залив на индусите; Триполи на дурзитите; Карс на арменците и алевиите; и Маскат на хариджитите. После трябва да подкрепим тези групи с пари, оръжия и знания, за да могат да се превърнат в тръни в тялото на исляма. Техните територии трябва да бъдат разширявани, докато ислямът загине.

(5) Трябва да планираме разделението на Османската държава и Иран на малки държави, които винаги да са в конфликт една с друга. Пример за това е днешна Индия. Има една теория, която гласи: “Разделяй и ще доминираш над тях” и “Разделяй и ще си ги унищожил”.

(6) Необходимо е да фалшифицираме същността на исляма чрез вмъкване на изопачени религии и секти в него. Ще трябва да изработим деликатен план, за да може тези религии, които ние ще измислим, да са съвместими с чувствата и стремежите на хората в конкретната държава. Ние трябва да измислим четири религии в шиитските държави: 1- Религия, която да обожествява хазрети Хюсеин; 2- Религия, която да обожествява Джа’фер Садък; 3- Религия, която да обожествява Мехдї; 4- Религия, която да обожествява Али Ръзā. Първата е подходяща за Кербала, втората за Исфахан, третата за Самара, четвъртата за Хорасан. В същото време трябва да превърнем четирите сунитски мезхеба в четири самостоятелни религии. След като направим това, ние ще сформираме нова ислямска секта в Неджд и ще провокираме кървави конфликти между всички тези групи. Ние трябва да унищожим книгите на четирите мезхеба, за да може всяка група да се смята за единствената мюсюлманска, и да приема другите като неверници, които трябва да бъдат убити.

(7) Семената на злото и развалата ще бъдат разпръснати сред мюсюлманите посредством блудството, хомосексуализма, алкохола и хазарта. Немюсюлманите, живеещи в съответните страни, ще бъдат използвани за тази цел. От тях ще сформираме огромна армия от хора за осъществяване на плана.

(8) Ние трябва да положим огромни усилия за обучаването и възпитаването на порочни лидери и жестоки командири в мюсюлмански-

те страни, за да ги докараме до върха на властта и да доведем нещата до приемане на закони, които да забраняват следването на исляма. Ние трябва да ги използваме и докараме до такова състояние, в което да се подчиняват на всяка заповед на Министерството. Чрез тях ние ще наложим нашите желания на мюсюлманите и мюсюлманските държави със силата на закона. Трябва да установим ред, в който подчинението на исляма да се счита за престъпление, а извършването на поклонения за изостаналост. Ние трябва да подведем мюсюлманите да избират техните лидери измежду немюсюлманите, доколкото е възможно. За реализацията на това е нужно да преобразим нашите шпиони като мюсюлмани и ислямски учени, и да ги доведем до високи позиции, за да може да изпълняват волята ни.⁷³

(9) Постарайте се да предотвратите изучаването на арабски език, доколкото е възможно. Популяризирайте езици, различни от арабския, като персийски, кюрдски и пуцу. Ще трябва да възкресите чуждите езици в арабските страни и да популяризирате местните диалекти, за да унищожите красноречивия арабски език, който е езикът на Коран и керим и Суннета!

(10) Около държавниците ще поставим наши хора, които постепенно ще трябва да направим техни съветници, за да изпълняват волята на Министерството. Най-лесният начин за това е търговията с роби: Преди всичко ние адекватно трябва да обучим шпионите, които трябва да изпратим, наричайки ги роби и наложници. После трябва да ги продадем на хора, които са близки с мюсюлманските държавници, например на техните деца, жени или уважавани от тях хора. Тези роби, след като сме ги продали, постепенно ще се доближат до държавниците. Ставайки техни майки и гувернантки, ще започнат да опасват мюсюлманските управители, както гривна опасва човешка китка.

(11) Трябва да разширим кръга на мисионерството, така че то да проникне във всички социални класи и професии, особено в такива, които са свързани с медицината, инженерството, счетоводството и други. Ние трябва да открием центрове за пропаганда – под имена като църкви, библиотеки и благодетелни институции – в ислямските страни и да ги разпространим из четирите им краища. Ние трябва да

73 Англичаните са успели в това тяхно начинание; докарали на власт масони, като Мустафа Решид паша, Али паша, Фуад паша и Тал'ат паша, и дегенерати с еврейски и арменски произход. Абдуллах Джевдет, Муса Кязъм, Зия Гьокалп и Абдух са били от масоните, които англичаните са сторили авторитети в религията.

раздадем сред тях милиони безплатни християнски книги. Трябва да публикуваме християнската история и законите на държавите, наред с ислямската история. Ние трябва да прикрием нашите шпиони като монаси и монахини, и да ги вкараме в църквите и манастирите. Трябва да ги използваме като лидери за християнските движения. Тези хора, в същото време, ще ни информират за всички дела и мисли на мюсюлманите. Трябва да въведем армия от християни, които под имена като “професори”, “учени” и “изследователи” ще нарушат и осквернят ислямската история. Те ще научат всичко за мюсюлманите и тяхната религия, и след това ще заличат всички техни книги и ислямските знания.

(12) Трябва да объркаме умовете на мюсюлманските младежи – момчета и момичета – и да пробудим съмнения и колебания в тях относно исляма. Ние трябва напълно да покварим техния нрав чрез училища, книги, списания [спортни клубове, филми и телевизионни предавания] и нашите хора, обучени да вършат това. Трябва да основен тайни общества, за да подготвим еврейските, християнските и другите немюсюлмански младежи и да ги използваме като примамки за улавяне на мюсюлманските младежи.

(13) Трябва да провокираме граждански войни и въстания. Мюсюлманите винаги трябва да се борят – както едни с други, така и с немюсюлманите – за да отслабнат и не могат да се развият. Трябва да бъде унищожена тяхната умствена и финансова сила. Младежите и активните сред тях трябва да изчезнат. Мирът и спокойствието трябва да отстъпят пред анархията.

(14) Тяхната икономика трябва да се срине; източниците на доходи и земеделските земи – унищожени; напоителните канали и тръбопроводите – заличени; реките – изсушени. Хората трябва да намразят изпълняването на намъз и вършенето на работа. Мързелът трябва широко да се разпространи и да се открият места за развличане на мързеливците. Наркотиците и алкохолът трябва да се популяризират.

[Точките, цитирани горе, са обяснени много добре с карти, изображения и графики. С помощта на тези неща те са успели да разрушат огромната Османска държава. Управлението на държавите, които са основали по-късно, са ги предоставили в ръцете на масони от Шотландската ложа. А те, от своя страна, са приели тези четиринадесет точки – подготвени от Министерството на колониите – като свои конституции и продължават да нападат исляма и днес.]

Благодарих на секретаря, че ми даде копие от този великолепен документ.

След едномесечен престой в Лондон, аз получих заповед да отида в Ирак, за да се видя с Мухаммед от Неджд. Когато тръгнах за моята мисия, секретарят ми каза: “Никога не проявявай небрежност към Мухаммед от Неджд! Доколкото се разбира от докладите – изпратени от шпионите досега – Мухаммед от Неджд е глупак, който е много удобен за реализиране на нашите цели.

Говори открито с него! Нашите шпиони са говорили открито с него в Исфахан и той е приел нашите желания с едно условие: да бъде подкрепян с достатъчно материални средства и оръжия, за да може да се защити срещу държавниците и учените, които със сигурност ще го нападнат, след като обяви своите идеи и възгледи; и да бъде основан бейлик за него в родината му, дори да е малък на площ. Министерството е приело тези условия.”

Чувствах се така сякаш ще полетя от радост, когато чух тази новина. Помолих секретаря да ми каже как трябва да действам по този въпрос. В отговор той ми рече следното:

“Министерството е разработило деликатен план, който Мухаммед от Неджд трябва да изпълни:

(1) Ще каже, че всички мюсюлмани са неверници, че е халял да се убиват, да се присвоява тяхната собственост, да се напада тяхната чест, да се заробват техните мъже, да се използват техните жени като наложници, и да се продават на робските пазари.

(2) Ако е възможно, ще каже, че Кяабе е идол и трябва да бъде разрушено.⁷⁴ С цел да заличи поклонението хадж, той ще подтикне племената да нападнат, разграбват и убиват хаджиите.

(3) Той ще се опита да отвикне мюсюлманите от подчинение спрямо халифа и ще ги провокира към бунт. Той ще подготви армия за тази цел. Ще се възползва от всяка възможност, за да разпространи убеждението, че е необходимо да се бори срещу първенците на Хиджаз и да се намали тяхното влияние.

(4) Той ще твърди, че тюрбетата и куполите в Мекка, Медйна и другите ислямски страни са идоли и места за ширк (съдружаване с

⁷⁴ Статуи или икони, пред които се прави поклон и се иска всичко от тях, се наричат идоли. Мюсюлманите не правят поклон за Кяабе. Те правят поклон за Аллāху теāля, обръщайки се към Кяабе. Във всеки намāз, след като извършат поклон към Кяабе, те четат Сūra Фāтиха, където по смисъл се казва: “Хвала на Аллах – Господа на световете! Само на Теб служим и само от Теб искаме.”

Аллах), и, следователно, трябва да бъдат разрушени. Той ще направи всичко възможно, за да може да се хули пророка Мухаммед, неговите халифи и всички мезхеб имāми.

(5) Ще стори всичко възможно за насърчаване на въстания, жестокости и анархии в мюсюлманските страни.

(6) Той ще се опита да публикува изопачен Коран с допълнения и извадки, какъвто е случаят с хадїсите.⁷⁵

След като обясни тези шест точки, секретарят добави: “Да не те плаши тази грандиозна програма, защото нашата цел е да посеем семената на унищожението на исляма. Ще дойдат поколения, които ще доведат до успех това дело. Английското правителство е сторило навик да търпи и да върви стъпка по стъпка. Пророкът Мухаммед, който изпълни великата и главозамайваща ислямска революция, не беше ли само един единствен човек? Нашият Мухаммед от Неджд също ни обеща да изпълни тази революция, подобно на своя Пророк.”

Няколко дни по-късно аз поисках разрешение от министъра и секретаря, и се сбогувах с моето семейство и приятели. Потеглих за Басра. Когато напусках дома, малкият ми син каза: “Татко, върни се бързо!” Очите ми се насълзиха. Не успях да скрия скръбта от жена си. След изморително пътуване пристигнах в Басра нощем. Отидох в дома на Абдурръзā и го събудих. Той се зарадва много, когато ме видя. Оказа ми гостоприемство и прекарах нощта там. Следващата сутрин той ми каза: “Мухаммед от Неджд се отби при мен и остави това писмо за теб, след което си замина.” Отворих писмото. Той е писал, че се връща в родината си Неджд и е дал своя адрес. Аз веднага потеглих за там. След изключително трудно пътуване пристигнах в Неджд. Намерих Мухаммед от Неджд в дома му, но видях, че беше отслабнал много. Не му казах нищо. След това научих, че се е оженил.

Решихме си измежду нас, че той ще каже на другите хора, че аз съм негов роб и съм се върнал от едно място, където той ме е изпратил. После той ме представи като такъв.

Аз останах с Мухаммед от Неджд в продължение на две години. Направихме програмата за обявяване на неговия призив. В крайна сметка аз му дадох кураж за това през 1143 [1730] година по Хиджра.

⁷⁵ Би била много тежка клевета да се твърди, че има допълнения и извадки в хадїс-и шерифите от известните и достоверни книги (сборници). Човек, който е научил как са ги събирали хилядите учени в науката хадїс, никога не би могъл да изрече такива отблъскващи лъжи, нито пък би повярвал на клевети от този род.

Той, след като събра поддръжници около себе си, започна своя призив чрез прикрити думи към тези, които бяха близки с него. После, от ден на ден, той разшири своя призив. Сложих охрана около него, за да го опазя от враговете му. Дадох им имот и пари, колкото искат. Всеки път, когато враговете на Мухаммед от Неджд искаха да го атакуват, аз окуражавах охраната и ги подкрепях морално. Когато призивът му се разпространи, броят на неговите противници се увеличи. От време на време той се опитваше да се откаже от призива, когато биваше атакуван многократно. Но аз никога не го оставях сам и винаги го насърчавах. Казвах му: “О, Мухаммед! Пророкът беше страдал от преследване повече отколкото теб. Ти знаеш, че това е пътят на честта. Подобно на всички други революционери, ти също трябва да понесеш малко затруднения!”

Врагът можеше да ни нападне всеки миг; затова наех шпиони срещу противниците му. Всеки път, когато враговете пожелаеха да му навредят, шпионите ми докладваха за всичко и аз успях да неутрализирам тяхната пакост. Веднъж, след като бях информиран, че враговете искат да го убият, аз веднага взех необходимите предпазни мерки, за да им попреча. Когато хората научиха, че враговете на Мухаммед възнамеряват нещо подобно, те започнаха да ги мразят. Така паднаха в капана, който бяха подготвили.

Мухаммед от Неджд ми обеща, че ще изпълни всички шест точки на плана и добави: “Засега ще мога да ги осъществя само частично.” Той беше прав, защото в онова време не беше възможно да извърши всички тях.

Той намираще за много трудно изпълнимо разрушаването на Кябе. Освен това се отказа и от идеята да обяснява, че Кябе е идол. Той се отказа да публикува и изопачен Коран; в това отношение изпитваше най-голям страх от шерифите в Мекка и правителството в Истанбул. Той ми рече: “Ако ние разкрием тези неща ще бъдем атакувани от силна армия.” Приех неговото извинение, защото имаше право. Условието не бяха благоприятни.

Няколко години по-късно Министерството на колониите беше успяло да привлече на наша страна Мухаммед бин Су’уд, управителя на Дер’ийе. Те изпратиха вестonosец при мен, за да ме информират за събитието и ми възложиха задачата да установя взаимна обич и сътрудничество между тях. За да спечелим сърцата и доверието на мюсюлманите, ние използвахме нашия Мухаммед от Неджд за рели-

гиозни цели, а Мухаммед бин Су'уд за политически. Историята е доказала, че държави, които се опират на религията, са просъществували по-дълго, били са по-влиятелни и внушителни.

Ето по този начин ние непрекъснато набирахме сила. Направихме град Дер'ийе да е наша столица. Основахме нова религия на име ВАХАБИЗЪМ, която да бъде наша религия. Министерството тайно подкрепяше и подсилваше новото вахабитско правителство. Новото управление купи единадесетима британски офицери (наричайки ги роби), които владееха перфектно арабския език и умееха изкуството на пустинната война. Ние подготвихме плановете си в сътрудничество с тези служители. И двамата, Мухаммед Неджди и Мухаммед бин Су'уд, следваха нашия път. Когато не получавахме никаква специална заповед от Министерството, решенията ги вземахме ние.

Всички ние се оженихме за момичета от тамошните племена. Предаността на мюсюлманките към техните съпрузи ни хареса премнохо. Засега всичко върви наред.

Внимание: Човек, който внимателно прочете тази книга, ще разбере, че най-големите врагове на исляма са англичаните и ще узнае много добре, че вахабитската секта, която атакува мюсюлманите по целия свят, е основана и подкрепяна от англичаните. Учените, разумните и съвестните англичани също мразят тази долна вражда на сънародниците си.

Ние чуваме, че еретиците (безмезхебниците) във всяка страна полагат усилия за разпространяване на вахабизма (ухабизма). Има хора, които дори твърдят, че признанията на Хамфър са измислени истории, написани от други хора, но не могат да аргументират твърденията си. Големият ислямски учен Хайб Алевй бин Ахмед Хаддъд е проучил същинското лице на вахабитите, прочитайки техните книги, и в "Мисбâх-ул-енâм" е отговорил с доказателства на долните писания на Мухаммед бин Абдулвеххâб (продад се на англичаните), които е подготвил заедно с Хамфър. Тази книга е била написана през 1216 [1801] година. Тя е била отпечатана през 1416 [1995] година от Хакйкат Китâбеви и изпратена във всички ислямски страни. Англичаните, без значение колко усилия полагат за унищожаване на ехли суннет (които са истинските мюсюлмани), няма да успеят, а ще загинат самите те. Защото Аллâху теълй благовестява мюсюлманите с 81-о знамение на сӯра Исрâ, където казва, че ще се появят еретици, но ще претърпят поражение пред хората по правилния път.

Втора част ИСЛЯМСКАТА ВРАЖДА НА АНГЛИЧАНИТЕ

Онези, които прочетат признанията на английския шпионин (разкрити в първата част на тази книга), ще имат представа за мислите на англичаните относно мюсюлманите по целия свят. По-долу ще дадем информация за начина, по който са били изпълнявани заповедите на Министерството на колониите върху мюсюлманите по света и за тяхната мисионерска дейност.

Англичаните са високомерни и арогантни хора. Колкото ценят себе си и своята страна, толкова омаловажават другите хора и държави.

Според тях хората се делят в три групи: В първата група са англичаните, които са най-съвършените хора, създадени от Аллах. Втората група са белокожите европейци и американци. Те приемат, че хората в тази група също биха били достойни за уважение. Третата група са хора, които не попадат в първите две категории. Тях ги приемат за получовеци и полуживотни. Освен, че не са достойни за възхищение, те не заслужават да имат свобода, независимост и държава. Те са създадени, за да бъдат управлявани от англичаните.

Тъй като са гледали с това око на местното население в колониите, англичаните не са живеели сред тях. Във всички колонии са имали клубове, казина, ресторанти, бани и дори магазини, които са били само за англичани. Местните хора не можели да влизат в тях.

Френският писател Марсел Паньол, който е известен със своите пътувания до Индия в началото на XX век, е писал следните неща в “Бележки от пътуването до Индия”:

“Бях се уговорил с един индийски учен – който е станал известен в Европа и дори е получил професорска титла от някои университети – за среща в един английски клуб в Индия. Когато индиецът е пристигнал, англичаните не са го пуснали вътре, въпреки славата му. Едва след като разбрах за случая, аз настоях и така успяхме да се видим с индиеца в този клуб.”

Англичаните са се отнасяли с другите хора така, както човек не би се отнесъл с животно.

Най-голямата им колония е била Индия, където са извършвали садистични жестокости. В град Амритсар [през 1919 г.] група индуци, насъбрали се за религиозен обред, не са оказали нужното уважение на една британска мисионерска, която е обикаляла с велосипед. Тя се е оплакала

на английския генерал Дайър. След това генералът веднага е наредил на войниците да открият огън по хората, които са извършвали техния обред в един храм. За десет минути са умрели 700 души и повече от 1000 ранени са били повалени на земята. Генералът не се е задоволил с това и принудил хората да ходят на четири крака (като животни) в продължение на три дни. След като е била подадена жалба в Лондон за въпросния случай, правителството е дало заповед за разследване.

Когато инспекторът е дошъл в Индия и попитал генерала защо е наредил да се открие огън по беззащитни хора, Дайър е рекъл: “Аз съм тукашният командир. Аз вземам военните решения и заповядах това, защото така сметнах за необходимо.” Когато инспекторът е попитал: “Защо сте заповядали хората да пълзят с лица надолу по земята?”, генералът отвърнал: “Някои индианци пълзят с лица надолу пред своите богове. Аз исках да ги науча, че една англичанка е свещена като индуски бог и следователно трябва да пълзят пред нея, а не да я обиждат.” Когато инспекторът му напомнил, че хората имат нужда да излизат навън и пазаруват, генералът отговорил: “Ако тези хора бяха човешки същества нямаше да пълзят по улиците с лица надолу. Техните къщи са една до друга и покривите им са плоски. Те щяха да ходят по покривите като хора.” Тези изявления са били публикувани от британската преса и генералът е бил обявен за герой. [Дайър, Реджиналд Едуард Хари е бил роден през 1281 [1864] г. и починал през 1346 [1927] г. в Англия. В световната история се споменава като “Известния английски генерал, който е потушил бунтовете срещу британските жестокости в Амритсар, като е превърнал града в езеро от кръв на 13 април 1919 година.” Когато са започнали да се организират масови демонстрации срещу англичаните в цяла Индия, той е бил освободен от длъжност и пенсиониран. Въпреки това, английската Камара на лордовете е похвалили делата на Дайър и решили да го подпомогнат финансово. Това ясно показва с какво око гледат английските лордове и контове към другите народи.]

Англичаните са прилагали различна административна система в техните колонии с бяло население от европейски произход по сравнение с тези колонии, където гражданите са били чернокожи или местни. В първата група са били привилегированите; някои от тях дори са имали частична автономия. Втората група е стенела от жестокости. Колониите в първата група са били наричани доминиони. Те са имали вътрешно самоуправление, но били зависима от Англия във външната

си политика. Примери за такива колонии са Канада, Австралия, Нова Зеландия и т.н.

Колониите са били управлявани от две министерства. Това са били Министерството на колониите и Министерството на Индия. Начело на първото министерство е стоял министърът на английските колонии. Той е имал двама съветници и четирима помощници. Единият от съветниците е бил от Камарата на общините. Другият съветник и помощници са били постоянни. Те не са били променяни при изменение във властта. Първият помощник е отговарял за Канада, Австралия и някои острови; вторият за южна Африка; третият за източна и западна Африка; а последният за Индия.

Британската империя, основаваща се върху ислямската вражда, деспотизма, измамата и подлостта, е била наречена от самите англичани “Държавата, над която слънцето не залязва”. Страни като Канада, Южна Африка, Нова Зеландия, Фиджи, островите в Тихия океан, Папуа, Тонга, Австралия, британски Белуджистан, Бирма, Аден, Сомалия, Борнео, Бруней, Саравак, Индия, Пакистан, Бангладеш, Малайзия, Индонезия, Хонг-Конг, част от Китай, Кипър, Малта, Египет през 1300 [1882] г., Судан, Нигер, Нигерия, Кения, Уганда, Зимбабве, Замбия, Малави, Бахама, Гренада, Гвиана, Ботсвана, Гамбия, Гана, Сиера Леоне, Танзания и Сингапур са паднали под британска власт. Тези страни из света са загубили своите религии, езици, обичаи и традиции. В допълнение към това техните ресурси и богатства са били експлоатирани.

След нашествията през 19 век те са завладели приблизително една четвърт от земната повърхност и повече от една четвърт от световното население.

Индия е била най-значимата британска колония. 300 милионното население на страната и нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и е поддържала нейната икономика и финанси. Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място, Индия е била страна, където ислямът – който англичаните са приемали като най-голямата пречка за експлоатирането на света – е

бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място, това са природните богатства на Индия.

За да запазят Индия под тяхна доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирили около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и когато поели контрола на тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в собствената си страна.

Те щателно са следвали събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да оказат каквато и помощ да е за Индия. После – разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната английска политика.

Първите европейци, стъпили в Индия, са били португалците. Те дошли в пристанищния град Калкута в крайбрежния район на Малабар през 904 [1498] година и се ангажирали с търговия, като поели под контрол индийския стокообмен. После холандците са отнели търговията от ръцете на португалците. Французите пък са грабнали търговията от холандците, но се сблъскали с англичаните.

Както е написано в книгата “Ес-севрет-ул-Хиндиййе” (което означава “Индийската революция”) на алляме Мухаммед Фадл-и Хак Хайрѳабѳдѳй, един от големите ислямски учени в Индия, и в нейното разяснение “Ел-йевѳкѳйт-ул-михриййе”, англичаните са получили разрешение за отваряне на търговски центрове в Калкута през 1008 [1600] г. от страна на Екбер Шах.

Екбер Шах е бил еретик; приемал е всички религии за равнопоставени. Дори е свикал учени от различните религии и се е опитал да установи универсална религия, която да е смес от всички съществуващи. Той официално е обявил тази религия – която я нарекъл божествена – през 990 [1582] г. От този момент нататък до неговата смърт уважението към ислямските улеми е намаляло прогресивно в цяла Индия, особено в двореца, а хората, които са приели религията на Екбер Шах, са били високо ценени. Ето в такова време англичаните са влезли в Индия. По време на Шах Ѳлем Мухаммед Бехѳдър Шах I те са купили земи около Калкута⁷⁶ и донесли войски за тяхната охрана. Когато излекували султан Феррѳх Сър Шах през 1126 [1714] г. те са получили позволение за купуване на земи из цяла Индия. От парите са заличили

76 Шах Ѳлем бин Алемгѳр I е починал през 1124 [1712] година.

имената на мюсюлманските индийски владетели. През 1253 [1837] г. Бехадър Шах II се е възкачил на престола. Той не е успял да издържи на английския гнет и, окуражен от армията и народа, започнал голямо въстание през 1274 [1857] година. С това той е съумал да отпечата пари и изпълни хутбе на свое име. Англичаните обаче реагирали изключително яростно и жестоко. Когато влезли в Делхи, те са разграбили къщите и магазините. Избили всички мюсюлмани, независимо дали са млади или стари, мъже или жени. Дори са умъртвили и децата. Нещо повече, хората не смогли да намерят и питейна вода.

[ДОПЪЛНЕНИЕ: От Адем “алейхисселѝм” досега, винаги и навсякъде, лошите хора са нападали добрите. Аллѝху теѝля създава всичко с причини. Той наказва лошите хора с други такива. Той наказва угнетителите и в земния живот (наред с отвѝдния). Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват мъчения. Всички те, както и умерлите във войни и катастрофи, стават шехѝди. На добрите и невинните мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвѝдния живот. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвѝдното, трябва да е мюсюлманин. Това е написано в книгите по религия. Тези книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който прочете тези книги и не повярва в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже “Лѝ илѝхе илляллѝх, Мухаммедун расулюллах”, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, той става мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: “Съществува един Аллах, Който е съворил всичко. Мухаммед “алейхисселѝм” е Негов Про-рок.” Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Про-рок. На много места неверници и угнетители са избивали невинните мюсюлмани, жените и децата. Убитите мюсюлмани стават шехѝди и по време на смъртта не усещат болката от причинените им мъчения. Радват се премного, виждайки дженнетските благословии, с които ще бъдат дарени в гроба. Шехѝдите не усещат никаква болка, когато умират. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадѝс-и шерѝф се казва: “Гробът на мюсюлманите е градина от дженнетските градини.”.]

Бахт хан, един от командирите на Бахадър (Бехадър) Шах II, е убедил султана да се оттегли с армията. Въпреки това, друг командир на име Мирзѝ Илѝхѝ Бахш, който е искал да се хареса на англичаните, подвел Бахадър Шах, като му казал, че ако се отдели от армията и се

предаде на англичаните, ще успее да докаже невинността си. Така Бахадър Шах е напуснал основната част на отстъпващата си армия и се е подслонил в тюрбето на Хумайюн Шах, отстоящо на 10 км. от Кал'а-и Муалля, намиращо се в рамките на Делхи.

Предател на име Реджеб Али е докладвал това на прословутия свещеник Хъдсън, общоизвестен със своята аморалност и некадърност, и служещ като разузнавателен офицер в английската армия. Този човек, на свой ред, е съобщил ситуацията на Уилсън, командирът на войската, и поискал помощ за арестуване на владетеля. Когато Уилсън е отговорил, че няма никакви наемници, Хъдсън му е предложил да извърши тази работа с няколко човека и е казал, че трябва да представи гаранция на султана – че той и семейството му ще бъдат в сигурност – за да се предаде. Първоначално Уилсън е отказал това предложение, но след известно време се е съгласил. При това Хъдсън, заедно с 90 мъже, е отишъл до тюрбето на Хумайюн Шах и уверил султана, че той, синовете и съпругата му ще бъдат в безопасност. Бахадър Шах се е подвел от обещанието на този свещеник и се е предал. След това Хъдсън се опитал да залови двамата синове на султана и неговия внук. Тъй като те са имали голяма охрана, не успял да ги арестува. За целта той е взел гаранция от генерал Уилсън, че ще бъдат в безопасност ако се предадат. Изпращайки различни вестоносци до двамата синове на шаха и неговия внук, предателят Хъдсън ги уверил, че няма да им навреди. Тези хора също са били съблазнени от лъжите на свещеника и се предали. Хъдсън, веднага след като ги е арестувал, ползвайки се с присъщата за англичаните измама, ги оковал във вериги.

По пътя за Делхи свещеникът Хъдсън е наредил да съблекат дрехите на двамата синове и внука на султана, оковани във вериги. Сторил ги е шехйди (убил ги е), като ги застрелял по гърдите; после е изпил от тяхната кръв. След това е накарал да окачат телата на младите шехйди на вратата на крепостта, за да изплаши хората. На следващия ден е занесъл главите на британския командир Хенри Бърнард. После е сготвил супа от месото на шехйдите и я сервирал на шаха и жена му. Гладната двойка веднага е започнала да яде, но не успели да сдъвчат месото, въпреки че не са знаели от какво е. Повърнали и оставили купичките на земята. Подлият Хъдсън е продумал: “Защо не ядохте? Това е превъзходна супа; сготвена е от плътта на децата ви.”

През 1275 [1858] година Бахадър Шах II е бил детрониран и подложен на съд за причиняване на бунт и убийство на европейци. На 29

март е бил осъден на доживотен затвор и заточен в Индокитай [Рангун]. През ноември 1279 [1862] г. последният султан на Моголската ислямска империя е починал в тъмница, далеч от родината си. От друга страна, алляме Фадл-и Хак е бил сторен шехїд (убит) от англичаните в една тъмница в Андаманските острови през 1278 [1861] година.

По време на Османско-руската война от 1294 [1877] година англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската империя в тази война, Мидхāt паша, регистриран член на Шотландската масонска ложа, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул’азїз Хан е било в полза на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-изтъкнатите сред тях е бил Мустафā Решид паша, който още шестия ден, след като е станал везир за последен път, поздравил англичаните за голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволениято е било дадено посредством масоните.

Англичаните – освен че не са открили нови училища в Индия – закрили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; сторили шехїди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да предвождат народа – те дори убили и учениците. Тук смятаме за целесъобразно да предадем една действителна история, която наш приятел ни разказа след пътуването си до Индия и Пакистан през 1391 [1971] година:

“След като посетих благословените гробове на имām Раббāни и другите евлии в град Сирхинд, аз отидох до град Пāнипют, а оттам до Делхи. Извършихме петъчния намāз в най-голямата джамия на Пāнипют. Имāmът ни покани у тях и ни нагости. По пътя видях една огромна врата, заключена с дебела верига за пръстените. От надписа разбрах, че това е било начално училище. Попитах имāма защо е заключено, а той отговори: “То е затворено от 1367 [1947] година. Англичаните са провокирали индусите срещу мюсюлманите и те са ги избили, мъже и жени, деца и старци; оттогава насам това училище е

затворено. Тази верига и този ключ ни напомнят за английската жестокост. Ние сме имигранти, дойдохме тук и се заселихме.”

Англичаните са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. С това си деяние те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения. Макоули, известният английски лорд, веднага след пристигането си в Калкута през 1834 г. е забранил всякакви арабски и персийски публикации и спрял отпечатването на тези, които са били в процес на печат. Това негово деяние е спечелило голямата подкрепа на англичаните. Те усърдно са извършили това потисничество в държавите, в които мюсюлманите са властвали преди, особено в Бенгалия.

Англичаните, от една страна, са затворили ислямските медресета в Индия, а, от друга страна, са открили 165 колежи, осем от тях девически. На учениците, които са получавали образование тук, са им били промивани мозъците и те ставали врагове на своите религии и деди. Две трети от британската армия, която е извършвала жестокости и зверства в Индия, се е състояла от местни хора, които са били с обработено съзнание, враждебно настроени към собствения си народ, християнизирани или наети срещу заплащане.

Законите, които са били приети през 1249 [1833] г., станали причина за разширяване на мисионерските дейности и укрепнали протестантската организация в Индия. Преди разпространяване на мисионерството и установяване на пълен контрол над Индия, англичаните (привидно) са зачитали вярата на мюсюлманите; с оръдейни залпове са оказвали уважение в празничните дни и подпомагали възстановяването на джамии и месджиди. Те дори са били приемани на длъжност във фондациите, свързани с джамиите, теккетата, тюрбетата и медресетата. Чрез заповеди, идващи от Англия през 1833 и 1838 г., тези дейности на англичаните са били забранени. Както ясно разкриват и фактите, английската политика по заличаване на исляма се е основавала на следния принцип: първо са подмамвали мюсюлманите, като във всички ислямски страни са разпространявали впечатлението, че те обичат мюсюлманите и служат на исляма; след като постигнали това, те започвали да унищожават, постепенно и коварно, основите на исляма, книгите, училищата и учените. Тази двулична политика е нанесла най-голямата вреда на мюсюлманите и е унищожавала из основи исляма. По-късно англичаните са започвали да полагат усилия по налагане на английския език като официален и извеждане на

ново християнизирано местно поколение. За целта са били разкрити училища под пълен мисионерски контрол. Дори британският премиер Палмерстън и много други английски лордове са казали: “Бог е дал Индия на англичаните, за да може индийският народ да се радва на благословиите на християнството.”

Лорд Макоули е положил много усилия за извеждане на народ, които има индийска кръв и цвят, но английски наклонности, мисли, убеждения, морал и разсъждения. Тази негова дейност е получила голяма подкрепа. Ето защо училищата, открити от мисионерите, са отдавали голямо значение за преподаване на английски език, литература и християнство. Научните знания (като математика, физика, химия и др.) са били напълно пренебрегвани. Така са се появили християнизирани поколения, които не знаели нищо освен английски език и литература. След това, въпросните хора са били използвани като служители.

Мюсюлманин, които изоставя своята религия, става вероотстъпник. Те, заедно с местните християнизирани младежи, не са можели да получават наследство от своите родители. Същото положение се е отнасяло и за индусите, които са считали за неверници онези, които напускат тяхната религия. За да предотвратят това, мисионерите са приели закон, който за пръв път е влязъл в сила в Бенгал през 1832 г., и след това в цяла Индия през 1850 г., като по този начин са дали възможност на християнизирани местни вероотстъпници и неверници да получават дял от наследството на родителите. Поради тази причина, индусите са нарекли английските училища в Индия “Сатанински регистри”. [В Индия и Османската държава официалните бюра и институции са били наричани дефтер (регистър).] Френският писател Марсел Паньол е посетил Индия през 1344 [1925] г. и публикувал книга, в която писал: “Калкута, най-важният град на Индия, тъне в такава мизерия, че бедните покрайнини на Париж и Лондон изобщо не биха дали представа за нея. Хората и животните живеят заедно в колиби. Децата плачат, а болните стенат. До тях ще може да видиш хора, които са окаяни от употреба на алкохол и наркотици, и лежащи на земята като мъртъвци. Когато човек се загледа в тези крайно гладни, мизерни, слаби и безсилни хора, не може да не си зададе въпроса “Какво изобщо биха могли да работят те?”

Тълпите хора, които са се втурнали към фабриките, какъв ли дял от печалбата получават? Нуждите, трудностите, заразните болести, алкохолът и наркотиците унищожават слабото и беззащитно население.

Никъде другаде по света неханието към човешкия живот не би било толкова безочливо. Тук никаква работа не се счита за тежка и нездравословна. За тях не е проблем, че работникът ще умре; още утре друг ще го замени. Единственото притеснение на англичаните е как да увеличат темповете на производство и как да печелят повече.”

Уилям Дженингс Брайън, бивш външен министър на САЩ, е потвърдил с доказателства, че английското правителство е по-тиранично от руското, и в края на книгата си “Английската хегемония в Индия” е написал: “Англичаните, които твърдят, че даряват благополучие и щастие на индийския народ, са вкарали в гроба милиони индийци. Тази нация (англичаните), която навсякъде се хвали, че е изградила съдилища и дисциплинарни сили, е ограбила Индия до костния ѝ мозък чрез политически грабежи. Думата “грабеж” може да звучи пресиленна, но няма друга по-подходяща от нея, която да разкрие зверството.

Съвестта на английския народ, който твърди, че следва християнската религия, не иска да чува стонове на окованите във вериги индийски мюсюлмани.”

Мистър Ходбърг Къмптън разкрива следното в книгата си “Животът на индиеца”: “Индиецът е измъчван от господаря си (англичаните), но той продължава да работи и служи, докато загуби всичко и умре.” Това са част от писанията, в които съвестните християни разкриват зверствата на англичаните.

Състоянията на индийските мюсюлмански работници, които са били карани да работят в другите английски колонии, са били още по-тежки. През 1834 г. английските индустриалци са започнали да използват индийски работници вместо местните африканци. Хиляди мюсюлмани са били транспортирани от Индия до колонии в южна Африка. Тези работници, наричани кули, са били в по-окаяно състояние по сравнение с робите. Те са били обвързани с договор на име “договорена работа”. Според него кулите са бивали обвързани с петгодишен контракт. Във въпросния период той е бил лишен от правото да напуска работа и да се жени. Трябвало е да се труди денонощно, бивайки удрян с камшик. Освен това той е бил облаган с данък от три британски златни монети годишно. (Тези факти бяха разкрити пред цял свят чрез публикациите на “**Labour in India**” и “**Post-Lecturer in the University of New-York**”.)

Прочутият Ганди е получил образование в Англия и се е върнал в Индия. Той е бил син на християнизиран индиец. Всъщност баща му е

бил главният свещеник на град Порбандар. През 1311 [1893] г. Ганди е бил изпратен до южна Африка от една английска компания в Индия. Когато е станал свидетел на тежките условия, при които са работели индийците и нехуманното поведение към тях, той е започнал да се бори срещу англичаните. Въпреки че е бил син на човек, възпитан и дори християнизиран от тях самите, той не могъл да понесе английската жестокост. Това е било първото нещо, с което си е спечелил известност.

Основата на политиката, която англичаните са следвали в целия мюсюлмански свят, се е състояла от три неща: “Разделяй, доминирай и унищожавай религията”.

Те не са се поколебали да изпълнят всичко, което е изисквала тази тактика.

Първото нещо, което те са реализирали в Индия, е било да намерят хора, които да им слугуват. Дирижирайки тях, те бавно и постепенно са запалили огъня на хаоса. Възползвали се от индусите, които са пребивавали под мюсюлманска хегемония. На индусите, които са живели под справедливото управление на мюсюлманите, са казали: “Същинските собственици на Индия са индусите. Мюсюлманите поднасят в жертва индуските богове; трябва да се сложи край на тази практика.” Привлекли индусите на своя страна и ги използвали като наемни войски; невежеството на индусите се е съединило с английската ислямска вражда и жажда за пари, като така е била формирана армия по заповед на кралица Елизабет. Посяли раздор между мюсюлманските управители и индуските махараджи и причинили войни. Междувременно, успели са да наемат на служба и слабоверните мюсюлманите.

Известният англичанин Сър Лорд Стрейчи, който няколко пъти е служил като регент и бил член на Индийската организация, споделя следните неща относно неприязънта между мюсюлманите и индусите: “Всичко, което се прави с цел доминация и всяване на раздор, е съвместимо с политиката на нашето правителство. Най-голямата подпора за нашата политика в Индия е съвместното съжителство на две общности, които са непримирими една към друга.” Подстрекавайки този антагонизъм, англичаните са подкрепяли индусите непрекъснато от 1164 [1750] до 1287 [1870] г. и заедно с тях са извършили големи кланета над мюсюлмани.

Започвайки от 1858 г., мюсюлмано-индуските конфликти са продължили с нарастващ размах. Англичаните са насъсквали индусите срещу мюсюлманите и с удоволствие зяпали как индусите нападат.

През 1990 г. англичаните са били онези, които са провокирали сърбите да атакуват босненските мюсюлмани. Докато по улиците е течала кръвта на мюсюлманските деца и момичета, англичаните са наблюдавали с доволство и се смеели на глас. Нито една година в Индия не е преминала без кървави събития и безредици, причинени от англичаните, които са използвали факта, че мюсюлманите принасят в жертва крави, като тяхно религиозно задължение. Били са избивани стотици и дори хиляди мюсюлмани. За да подпалят тази анархия, те (англичаните), от една страна, са разпространявали сред мюсюлманите убеждението, че принасянето в жертва на една крава е по-високопоставено от колене на седем овце, а, от друга страна, са казвали на индусите, че спасяването на техните богове-криви е голям севāб. Това тяхно зло е продължило и след оттеглянето им от Индия. Бихме искали да дадем пример за този факт, като предадем едно събитие от списание на име “Иттиля’āt”, което е било публикувано в Иран във времето на премиера Мосадък:

“По време на един курбан байрам двама брадати мюсюлмани с чалми и джуббета са купили една крава, за да я принесат в жертва. Минавайки през улицата на индуси, един от тях се е изпречил на пътя и попитал какво целят да направят с кравата. Когато мюсюлманите са казали, че те ще я принесат в жертва, индусът е започнал да вика: “О, хора! Помогнете, ще жертват нашия бог.”, а мюсюлманите са извикали: “О, мюсюлмани! Помогнете, отмъкват нашето животно за курбан!” Индусите и мюсюлманите са се насъбрали и се втурнали да се нападат с тояги и ножове. Били са убити стотици мюсюлмани, но от тълпата са забелязали, че двамата, които прекарвали кравата през улицата на индусите, са влезли в английското посолство. Това състояние е разкрило, че въпросното събитие е било провокирано от англичаните. Писателят, предал това, е добавил: “Ние знаем как сте превърнали в кошмар един празничен ден за мюсюлманите.” С провокации и жестокости от този вид те са се опитали да унищожат мюсюлманите.

По-късно, когато са видели, че индусите започват да се надигат срещу тях, се захванали да насъскват мюсюлманите срещу индусите след 1287 [1870] г.

В Индия са се появили хора, които носели мюсюлмански имена, но изпитвали ненавист към ехл-и суннет. Казвали, че ислямът не е заповядал да се върши джихад с меч, отричали харамите и се опитвали се да променят исляма и вярата. Сър Сеййид Ахмед, Гулям Ахмед Кā-

дийнй, Абдуллах Газневй, Исма’йл Дехлевй, Незйр Хюсеин Дехлевй, Съдлък Хасан хан Пехупалй, Решйд Ахмед Канкухй, Вахйд-уззаман Хайдар аббдй, Ешреф Али Теханевй и Мухаммед Исхак, внук на шах Абдул’азйз, са били само част от тях. Подкрепяйки тези хора, англичаните са изфабрикували нови секти и се опитали да вкарат мюсюлманите в тях.

Най-известното течение сред посочените е било кадиянизмът, който е бил основан през 1296 [1879] година. Неговият инициатор Гулям Ахмед е казал, че не е фарз (заповед на исляма) да се прави джихад с оръжие и че джихадът, който е бил повелен, се изпълнява само с даване на наставления. Английският шпионин Хамфър е вгълпил същите идеи и на Мухаммед от Неджд.

Гулям Ахмед е бил еретик от исма’илитската секта. Починал е през 1326 [1908] година. Англичаните са го наели срещу солидна сума пари. В началото е заявил, че е муджедид, а след това Мехдй. Накрая казал, че е пророк и обявил нова религия. Той е наричал повярвалите в него “моя общност”. Твърдял, че много от знаменията в Коран-и керйм предвещават неговото идване и че той притежава повече чудеса, отколкото всички други пророци. Невярващите в него ги е наричал безбожници. Неговите идеи са намерили отзвук сред невежите хора в Пенджаб и Бомбай. Днес кадиянизмът продължава да се разпространява из Европа и Америка под името ахмедизъм.

Сунитските мюсюлмани са казвали, че е фарз да се изпълни джихад с оръжие срещу неверниците и че е неверие (изкарва от исляма) да се служи на англичаните. Мюсюлманите, които наставлявали това, са били жестоко наказвани, а повечето избивани. Сунитските книги са били събирани и унищожавани.

Ислямските учени, които те не са успявали да откупят или склонят да служат на целите на англичаните, са ги изолирали от мюсюлманите; не ги избивали, за да не се превърнат в герои, а ги осъждали на доживотен затвор в тъмниците на Андаманските острови. Ислямските учени, които са били арестувани от всички краища на Индия – под претекст, че са сътрудничили с бунтовниците във времето на голямата революция – са ги изпращали в същите затвори. [По аналогичен начин, когато окупирали Истанбул след Първата световна война, те са изпратили османските паши и учени на заточение в Малта.]

За да прикрият своя ислямски антагонизъм, англичаните са издали фетви, че Индия не е дър-ул-харб, а дър-ул-ислям, и ги разпространи-

ли навсякъде.

Лицемерите, които те обучили и нарекли ислямски учени, са разпространили идеята, че османските султани не са халифи, че халифатът принадлежи на курайшитите и че османските султани си присвоили това право насила.

[Хадйсьт: “Халифът ще бъде от племето Курайш [от техните потомци]” означава “Ако има курайшити [например сеййиди] сред претендентите, които заслужават да бъдат халифи и отговарят на необходимите изисквания, предпочетете тях.” Ако такъв човек отсъства, трябва да се избере друг. Ако някой друг узурпира властта – при отсъствие или наличие на халиф – трябва да се подчини на него. На земята може да има само един халиф и всички мюсюлмани са задължение да му се подчиняват.]

С цел да разрушат исляма отвътре чрез изкореняване на религиозните науки, те са открили медресе и ислямски университет в Алигарх. В тези училища са подготвили хора на религията – невежи относно исляма и изпълнени с вражда към него – които след това са нанесли колосална разруха. Подбраните сред тях са ги изпращали в Англия и когато те са достигали до състояние, в което биха могли да служат за унищожаване на исляма отвътре, са ги поставяли на държавни длъжности, където да управляват мюсюлманите. Пример за такъв човек е Айюб Хан, който е бил сторен пакистански президент след М. Джиннах.

Макар привидно Англия да е една от страните победителки във Втората световна война, в действителност тя я загуби, защото Великобритания, “Страната, над която слънцето никога не залязва”, както самите англичани са я наричали, се превърна в “Държава, над която слънцето рядко изгрява”. Тя загуби повечето си колонии и се превърна в оскубана кокошка.

Али Джина – когото са направили президент на Пакистан – е бил шиит и поддръжник на англичаните. Когато починал през 1367 [1948] г., масонът Айюб Хан е заел позицията му с преврат. Мястото на този неверник пък е било окупирано от Яхия Хан, фанатичен шиит. Когато той е претърпял поражение във войната между Пакистан и Индия от 1392 [1972] г. и загубил източен Пакистан, бил хвърлен в затвора. След него, правителството е било оглавено от Зулфиқяр Али Бхута, английски шпионин, образован в Англия. През 1979 г. той е бил екзекутиран по заповед на опонентите му.

Зия-ул-Хак, който е поел властта, след като е свалил с преврат

Зулфиқяр Али Бхуто, проумял плановете на ислямските врагове относно мюсюлманите и видял как се стараят да ги заличат. Ето защо той е отказал да реализира техните стремежи; положил е усилия за издигане на страната в науката, технологиите и изкуството. Знаейки много добре, че ислямът е единственият източник на благоденствие и щастие за хората, семействата и обществото, той е пожелал да стори законите съвместими с исляма и решил да се допита до народа. При проведения референдум хората масово са изразили своята подкрепа.

Престъпниците, подготвени от англичаните, убили Зия-ул-Хак и цялото му семейство. Малко по-късно, Бенāзир, дъщерята на Алу Бхуто, е станала премиер и освободила всички затворници, които са били лишени от свобода поради различни провинения срещу държавата, народа и исляма. Тя ги е назначила на високи административни постове. Започнали да се пораждат смутове и конфликти в Пакистан, като така са били изпълнени копнежите на англичаните.

В много страни – след Първата и Втората световна война – хора, които са изпълнявали плановете на англичаните и защитавали техните интереси, са били доведени до високи позиции. Тези държави са имали свои национални химни, знамена и президенти, но никога не са постигнали религиозна свобода.

Зад всички предателства, които са се случили в турския и ислямски свят през последните три века, без съмнение стои Англия.

Англичаните са разрушили Османската държава и на нейна територия са основали двадесет и три големи и малки държави. Тяхната цел е била да попречат на мюсюлманите да изградят силна и голяма държава.

Те винаги са провокирали войни между страните, наречени ислямски. Така например, в Сирия те са изградили доминацията на девет процентовото нусайритско население над сунитското мнозинство. През 1982 г. въоръжени сили нападнали градовете Хама и Хомс, опустошили ги и бомбардирали невъоръжените и беззащитни сунитски мюсюлмани.

Англичаните са избили истинските ехли суннитски учени, унищожили ислямските книги, включително и копията на Корāн-и керйм. На мястото на тези ислямски учени са довели невежи в областта на религията безмезхбници (еретици), подготвени от тях самите. Някои от тези еретици са:

Джемāледдйн Афгāнй; Той е бил роден в Афганистан през 1254

[1838] година. Прочел е много книги по философия и шпионирал Афганистан за руснаците. След като е пристигнал в Египет, той е станал масон и началник на масонска ложа. Едип Исхак – в своята книга “Ед-дурер” – разкрива, че Афгани е бил началник на масонската ложа в Кайро. На 127-а страница от книгата “**Les franco-maçons**” – отпечатана във Франция през 1960 г. – се казва: “Джемәледдйн Афгәни е бил поставен за началник на масонската ложа в Египет. Той е бил наследен от Мухаммед Абдух.”

Али паша; Този човек е бил везир петкратно по време на султан Абдулмеджид и султан Абдул’азиз. Бил е масон в английската ложа. Той е поканил Афгәни в Истанбул и му възложил задача.

Истанбулският университетски ректор Хасен Тахсин, който е бил масон и за когото е била издадена фетвā, че е неверник, помогнал на Афгәни да изнесе множество конференции. Хасен Тахсин, на свой ред, е бил подготвен от везир Мустафā Решид паша, който също е бил регистриран член на английската ложа. Афгәни се е опитал да разпространи своите еретични идеи навсякъде. Хасен Фехми ефенди, шейх-ул-ислямът на времето, е изложил Афгәни и разкрил, че той е невеж и зъндък (ислямски враг, който се представя за мюсюлманин). Али паша се е принудил да го изкара от Истанбул. Този път Афгани е отишъл в Египет и се опитал да разпространи своите идеи за революция и реформи в религията. Той се е престорил, че подкрепя дейността на А’рāби паша срещу англичаните. Успял да се сприятели с Мухаммед Абдух, тогавашния египетски мюфтия, и му втъпил идеите за реформи в религията. С подкрепата на масоните е започнал да издава списание в Париж и Лондон. През 1304 [1886] г. е отишъл в Иран, но и там не мирясал; тамошните са го оковали във вериги и оставили на османската граница. След това е отишъл в Багдад и Лондон, където е публикувал статии, критикуващи Иран. После се е върнал в Истанбул и сторил религията средство за постигане на политическите си стремежи, като е сътрудничел с иранските бехаити.

Най-известен сред жертвите му – които са били подмамани от пропагандата на Афгани за унищожаване на религията отвътре – е бил Мухаммед Абдух, роден в Египет през 1265 [1849] г. и починал там през 1323 [1905] година. Той е прекарал част от живота си в Бейрут, откъдето е заминал за Париж и се присъединил към дейността на Джемәледдйн Афгәни – повелена му от масоните. Започнали са да издават списанието “Ел-урвет-ул-Вускā”. После се е завърнал в Бейрут и Еги-

пет и се е захванал да изпълнява решенията на Парижката масонска ложа. С помощта на англичаните е станал кайровски мюфтия и започнал да напада ехли суннет. Първата му стъпка е била да изопачи учебните програми в Джѣми’-ул Езхер, като по този начин е препятствал преподаването на ценни религиозни знания на младежите. Той е премахнал уроците, които са били преподавани на университетско ниво. На високите нива са започнали да се преподават уроци, характерни за средно ниво. Отстранявайки знанието, той се е заловил да хули ислямските учени и е казал, че те са били пречка за преподаване на научни знания. Твърдял, че самият той ще вкара тези знания в исляма. В своята книга “Ислямът и християнството” е написал, че: “Всички религии са еднакви. Те се различават само по външен вид” и поискал евреите, християните и мюсюлманите да се подкрепят взаимно. В писмо до един лондонски свещеник е казал: “Аз чакам момента, в който две велики религии, като ислямът и християнството, ще се хванат ръка за ръка; тогава Тората, Евангелието и Коранът ще станат книги, които ще затвърждават една друга, и ще бъдат четени и уважавани от всички народи.” Той е разкрил, че с нетърпение чака деня, в който ще види как мюсюлманите четат Тората и Евангелието.

В разяснението на Корѣн-и керѣм, което той е подготвил в сътрудничество със Шалтут, директора на Джѣми’ул-Езхер, е издал фетвѣ, че банковата лихва е допустима. По-късно, вследствие на голямата реакция на мюсюлманите, той привидно се е отказал от нея.

Ханнѣ Ебу Рѣшид, надзирателят на масонската ложа в Бейрут, е направил следното признание на 197-а страница от книгата си “Дѣире-тул-ме’ѣриф-ул-масониййе”, която издал през 1381 [1961] г. : “Дже-мѣлעדѣн Афгѣнѣ е бил управител на масонската ложа в Египет. Тя е имала близо 300 членове след учените и държавниците. След него, ложата е била оглавена от Мухаммед Абдух. Той е бил велик масон. Никой не би могъл да отрече факта, че той е разпространителят на духа на масонството из арабските страни.”

Един от най-известните неверници в Индия, когото англичаните са маскирали като ислямски учени, е бил Сър Сеййид Ахмед Хан, роден през 1234 [1818] година. Дедите му са мигрирали в Индия по време на Екбер шах. През 1837 г. той е започнал да работи като писар при чичо си, който е бил съдия в британския съд в Делхи. През 1841 г. е станал съдия, а през 1855 г. висш съдия.

Друг така наречен човек на религията, подучени от англичаните в

Индия, е бил Хамйдуллах. Той е бил роден през 1326 [1908] г. в Хайдабад, където болшинството от хората са били исма’илити. Израснал като исма’илит и фанатичен противник на ехли суннет. Работил е като изследовател в CNRS в Париж. Починал през 1424 [2003] година. Той се е стремил да представи Мухаммед “алеихисселѝм” само като Пророка на мюсюлманите.

Във войната на англичаните за унищожаване на исляма най-ефективното оръжие, което са използвали за заблуждаване на мюсюлманите – които желаели да служат на народа и религията – е било установяването на неверието, наричайки това адаптиране на религията към времето, модернизация и възстановяване на същността на исляма. Шейх-ул-ислям Мустафа Сабри ефенди, който е бил голям ислямски учен, много добре проумял това и казал: “Безмезхебието е мост към неверието.” С това той е изяснил целта на ислямските врагове.

Англичаните и другите ислямски врагове са полагали големи усилия и за разваляне на тасаввуфските пътища и теккетата. Те се постарали да унищожат ихляса (правене на всичко в името на доволството на Аллѝху теѝлѝ), който е третата част на исляма. Тасаввуфските големци никога не се занимавали с политика, нито пък са очаквали светски облаги от някого. Повечето от тях са били велики ислямски учени и муджтехиди, защото “тасаввуф” означава следване на пътя на Мухаммед “алеихисселѝм”. С други думи, това означава да се спазва стриктно исляма във всяка дума и дело. Въпреки това, от дълги години насам, невежите, грешниците, а дори и агентите – за да постигнат гнусните си цели – са сформирали различни събрания, възползвайки се от имената на тасаввуфските големци, и станали причина за унищожаване на религията. Зикр означава споменаване на Аллѝху теѝлѝ. Това става със сърце. Чрез зикр сърцето се изчиства, т.е. любовта към земното и създанията изчезва. Установява се любовта към Аллах. Събирането на много хора, мъже и жени, и издаването на странни звуци няма нищо общо с правенето на зикир. Пътят на големците в религията и Есхѝб-и кирѝм е бил забравен. Ахмед Ибни Теймийѝе – безмезхеник и тасаввуфски враг – е бил обявен за ислямски учен. Неговите последователи са основали сектата вахабизъм. С подкрепата на англичаните и посредничеството на вахабитските центрове, наречени “Рѝбита-тул-ѝлел-ил ислями”, техните книги са получили широко разпространение из всички държави. На големите сгради, които изградили във всяка страна, са окачили надписите “Медресето на Ибни

Теймийе”. Съвкупността от еретичните идеи в книгите на Ибни Теймийе и лъжите и клеветите на английския шпионин Хамфър са били наречени вахабизъм. Учените на ехли суннет, т.е. истинските мюсюлмани са написали много книги, за да информират, че произведенията на Ибни Теймийе съдържат отклонения (ереси). Една от тези книги се нарича “Ел-макālātус-суннийе фй кешфи-далялът-и Ахмед Ибни Теймийе” и е била написана от сомалийския учен шейх Абдурахман Абдуллах бин Мухаммед Харрй. Той е бил роден в Харар, Сомалия, през 1339 [1920] година. Книгата му е била отпечатана през 1414 [1994] година. Произведението дава подробна информация за учените, които опровергават Ибни Теймийе, и техните ценни книги. Враждата към тасаввуфа е общата черта на всички еретични секти, основани от англичаните. Вахабизмът, безмезхебието, реформизмът, салафизмът, кадиянизмът, последвателите на Мевдūdй и Теблйг джемаат са част от тях.

Зложелателите на исляма, особено англичаните, са използвали всички методи, за да доведат мюсюлманите до изоставане в науката и технологиите. Възпрепятствали търговията и изкуството; разпространили лоши навици, като алкохолизъм, блудство, веселие, хазарт и ритане на топка, за да покварят красивия морал в мюсюлманските страни, унищожат ислямската цивилизация и предотвратят научаването на ислямските знания. Гъркините, арменките и другите жени немюсюлманки са били използвани като агенти за разваляне на морала. С доукрасени примамки, от рода на модни къщи, танцови курсове и школи за обучение на манекенки и актриси, са излъгали младите момичета и са ги привлекли към лоши пътища. Мюсюлманските родители имат голяма отговорност в това отношение. Те трябва да бъдат нащрек, за да опазят децата си от попадане в капаните на тези неверници.

В последните години на Османската държава са били изпращани студенти и държавници за обучение в Европа. Някои от тях са били подмамани и включени в масонските ложи. Тези от тях, които са отишли да учат наука и технология, са били научени на методи за разрушаване на исляма и Османската империя. От тези хора най-вреден за империята и мюсюлманите се е оказал Мустафā Решид паша. По време на престоя му в Лондон той е бил подготвен като отявлен и коварен враг на исляма; работил в сътрудничество с шотландските масони. Султан Махмūd хан е забелязал предателството на Решид паша и заповядал неговото обесване, но падишахът е починал преди изпълне-

нието на присъдата. След смъртта на султана, Решид паша и неговите приятели се върнали в Истанбул и нанесли най-тежкия удар на исляма и мюсюлманите.

Абдулмеджид хан е станал султан през 1255 [1839] г., когато е бил на 18 години – млад и неопитен. Освен това нито един от учените в неговото обкръжение не го е предупредил. Това състояние се е превърнало в катастрофална повратна точка за османската история и е белязало началото на унищожаването на голямата империя. Наивният и чистосърдечен султан е бил подведен от ласкавите думи на англичанина, коварния ислямски враг, и довел на власт невежи хора, подучени от шотландските масони. Той не е успял набързо да схване тяхната политика за разрушаване на държавата и исляма отвътре. И никой не го е предупредил. Лорд Редклиф, хитър член на Шотландската масонска организация – основана от англичаните с оглед разрушаване на исляма – е бил изпратен в Истанбул като английски посланик. Той дълго време се е опитал да убеди султана в назначаването на Решид паша за везир, като му е казал: “Ако назначите този културен и успешен човек като велик везир, всички разногласия между Британската империя и Османската държава ще бъдат разрешени, държавата ви ще реализира икономически, социален и военен подем.”

Веднага след като Решид паша е станал везир през 1262 [1846] г., той се е захванал да отваря масонски ложи в големите области, основавайки се на закона за Танзймѝта (Реорганизацията). Този закон е бил подготвен от самия него, когато е бил външен министър през 1253 година, и Лорд Редклиф. Обявен е бил през 1255 година по Хиджра и огнищата за шпионаж и измяна започнали да функционират. Младите хора са били лишени от знания за религията. С планове, продиктувани от Лондон, те, от една страна, са изпълнили административни, селскостопански и военни реформ-и, за да отвлекат общественото внимание, а, от друга страна, са започнали да унищожават ислямския морал, любовта към предците и националното единство. Хората, подготвени от тях, са били назначавани на важни позиции. В тези години Европа е правила гигантски крачки в областта на физиката и химията; извършвали са нови открития и подобрения; изграждали огромни фабрики и технически университети, и изнамирали нови военни средства. Всички това е било тотално игнорирано в Османската държава. Освен това, предмети като наука, аритметика, геометрия и астрономия – които са били в учебните програми на медресетата от времето на султан Фѝтих

– са били изцяло отменени. За да възпрепятстват израстването на учени, владеещи природни науки, те са казали: “Хората на религията не се нуждаят от научни знания.” След време пък, ислямските врагове са се опитали да отчуждят мюсюлманските деца от исляма, като им казали: “Хората на религията си нямат на понятия от наука и ето защо те са невежи и изостанали.” А всичко онова – което е било вредно за исляма и мюсюлманите, и ставало пречка за изучаване на исляма – е било наречено прогрес. Всички приети от тях закони са били в ущърб на държавата. Турците, истинските собственици на страната, са били превърнати в население с второстепенно значение.

Мюсюлманите, които не са отивали на военна служба, са били назовани с много високи глоби, които мнозинството не са били в състояние да платят, а немюсюлманите плащали незначителни суми за същото провинение. Докато децата на тази страна са ставали шехиди (мъченици) във войните, запланувани от англичаните, промишлеността и търговията постепенно преминали в ръцете на немюсюлманите, вследствие на интригите на Решид паша и на масоните, подготвени от него.

Под претекст, че руският цар Николай I провокира православната общност в Ерусалим срещу католиците, англичаните са привлекли в Кримската война (между турците и руснаците) императора на Франция Бонапарт III, който е бил против домогването на Русия до Средиземно море. Това сътрудничество, което е било сключено в полза на английските интереси, е било представено на турския народ като дипломатическото постижение на Решид паша. Султанът, който пръв от всички е осъзнал тези разрушителни стратегии – които враговете се стремяли да прикрият под фалшиво украсени реклами и привидни приятелства – много пъти е проливал горчиви сълзи в своя дворец. Той е търсел начини за борба с разрушителите на държавата и народа и молел Аллāху теāля за прошка. За целта той на няколко пъти е уволнил Решид паша, но всеки път този хитър човек, който си е присвоил прякори като “голям” и “велик”, някак си е успявал да надмогне своите съперници и да застане на същата позиция. За съжаление, поради дълбоката мъка и страдание, султанът се е разболял от туберкулоза и починал на млада възраст. През следващите години всички административни позиции, университети и съдилища са били разпределени между учениците на Решид паша. Това е дало начало на периода “Хахт-ъ риджāл” (време на липса на компетентни хора) в османската история и империята е била наречена “Болния човек”.

Омер Аксу, професор по икономика, пише следните неща в статията, публикувана на 22.01.1989 г. във вестник “Türkiye”: “Танзймѣтският ферман от 1839 г. се сочи като начало на европеизацията у нас. Ние не сме разбрали, че е трябвало да вземем западната технология, а не културата – тя е трябвала да остане национална. Ние сме приложили европеизацията като християнизация. Търговското споразумение на Мустафѣ Решид паша с англичаните е нанесло най-тежкия удар върху усилията ни за индустриализация.”

Шотландските масони са продължили своето господство над Османската империя. Някои султани са били убити. Всичко, което е щяло да бъде полезно за страната и народа, е било отхвърлено. Въстанията и революциите са избухвали без прекъсване. Човекът, който е водил най-голямата борба с тези предатели, е бил султан Абдулхамид II (Аллѣху теѣля да го възнагради с Дженнет). Заради тези си усилия масоните го обявили за “кървав султан”. Султан Абдулхамид е подобрил имперската икономика; учредил многобройни училища и университети, и развил страната; изградил медицински факултет, който е нямал равен на себе си в Европа, с изключение на този във Виена; основал Факултет по политически науки през 1293 [1876] година; основал Юридически факултет и Отдел за одит през 1297 година; отворил училище за инженери и гимназия с пансион за момичета през 1301 година. За да спре масонското дело по подвеждане на децата – отиващи за образование в Европа – той е поканил западни професори и учени в Истанбул, срещу много високо заплащане. И те започнали да преподават във въпросните университети. Момичетата също са учили наука от тези преподаватели. С тези методи той е спомогнал за израстване на учени, които са били отдадени на държавата и народа. И още: докарал вода от езерото Теркос до Истанбул; открил училище по бубарство в Бурса, за селско стопанство и ветеринарна медицина в Халкаль; построил хартиена фабрика в Хамидийе, фабрика за природен газ в Кадъкьой и кей за пристанището в Бейрут; основал Османската застрахователна компания; открил мини за въглища в Ерегли, Зонгулдак; построил Център за ментално здраве и болницата “Хамидийе Етфѣл” в Шишли, и Дѣр-ул-аджезе (Приют); формирал най-голямата сухопътна войска на времето си; старите кораби ги закотвил в Халидж и засилил флота с модерни и качествени крайцери и бронирани кораби от Европа; построил железопътните линии “Истанбул-Ескишехир-Анкара”, “Ескишехир-Адана-Багдат” и “Адана-Дамаск-Медйна”. Най-голямата

и дълга железопътна мрежа в света е била изградена в Османската империя. Тези произведения на Абдулхамйд Хан (Аллāху теāля да го дари с Дженнет) са оцелели и до днес. Хората, които пътуват с влак днес, ще видят с гордост, че всички гари в цялата страна (има предвид Турция), са същите, които е построил султан Абдулхамйд.

Евреите, подкрепяни и насърчавани от англичаните, са планирали да основат своя държава на палестинска територия. Абдулхамйд Хан – перфектно осъзнаващ опасността и знаещ за ционистките дейности и стремежи – е забранил да се продава земя от Палестина за юдеите. Теодор Херцел, лидерът на световната ционистка организация, и равин Моше Леви са посетили Абдулхамйд Хан и поискали от него да продаде земя на евреите. Султанът е отговорил: “Аз няма да ви дам и една педя земя, дори и ако всички държавници дойдат при мен и ми предложат всички съкровища на света. Тази земя, която нашите предци са завладели с кръв и опазили до днес, не може да бъде продадена срещу пари.”

След това, юдеите са се захванали да оказват съдействие на партия “Единение и прогрес”. Всички зли сили се обединили срещу султана. В крайна сметка са успели да го детронират през 1327 [1909] и сторили сираци всички мюсюлмани. Лидерите на “Единение и прогрес” са назначили на най-високите държавни позиции враговете на исляма и масоните. Дори Хайри и Мӯсā Кяъзм, които са били назначени за шейх-ул-ислями, били масони.

Станали причина за проливане на много кръв. На фронтовете в Балканите, Чанаккале, Русия и Палестина, които са били причинени от тези пионки на англичаните, е била унищожена – посредством коварните планове на англичаните – най-голямата сухопътна войска в света, основана от Абдулхамйд Хан. Загинали стотици хиляди младежи. Масоните, които са дошли на власт чрез умисъла на англичаните, напуснали страната в момент, когато тя е имала необходимост от единство и защита, повече от всякога.

Гражданите немюсюлмани са били подведени в църквите и мисионерските училища, открити в Османската империя, и провокирани към бунт. Облечените в черни дрехи шпиони и журналисти, които са били изпращани от Европа като “учители” и “свещеници”, занесли пари, оръжия и анархия, където и да отидат. Избухнали големи въстания. Зверствата на арменците, българите и гърците са срамни петна в страниците на историята. Пак англичаните са били онези, които са

докарали гърците до Измир. Аллāху теāлā е проявил милост към турската нация и след голяма борба за независимост е станало възможно да се спаси днешната ни красива държава.

Когато Османската империя се е разпаднала, в света е настъпил хаос. Тази държава е била като буфер между другите страни. Тя е била защитница на мюсюлманите и възпирала войната между неверниците. След султан Абдулхамид Хан не е останало спокойствие и мир в нито една държава. Кръвта и кланетата не престанали в Европа. Отначало е пламнала Първата световна война, после Втората, а след това е последвала инвазията и жестокостите на комунизма.

Тези народи, които редом с англичаните са изменили на османците, не са видели и един бял ден и съжалили за постъпките си. Дори са започнали отново да изпълняват хутбетата в името на османския халиф. Когато англичаните са основали държавата Израел в Палестина, станало ясно колко ценни са били османците. Зверствата, на които днес юдеите подлагат палестинците, са показвани във вестниците и телевизиите по цял свят. Египетският външен министър Исмет Абдулмеджид е направил следното изявление през 1990 г.: “Египет изживя своите най-спокойни и мирни дни във времето на османлиите.”

Християнските мисионери се намират там, където европейските християнски държави и Америка имат изгоди. Тези мисионери са ловци на интереси и разрушители на мира, скрити зад маската на “служба за Исус (когото обожествяват)”, “спокойствие”, “мир” и “любов”. Тяхната най-важна задача е да поставят държавите, в които са отишли, в зависимост от християнските. Мисионерите научават перфектно местните езици, обичаи и традиции. Веднага след като започнат мисия, те изучават в най-големи подробности политическия статут, военната мощ, географското положение, икономическото ниво и религиозната структура на съответната държава и докладват информацията на своите работодатели. Където и да отидат, те могат да намерят хора за сътрудничество и ги наемат, като това са или невежи християнизирани човеци или наети предатели, носещи местни имена.

Кандидат мисионерът бива обучен или в страната, в която му предстои мисия или от друг мисионер, обучен там.

Мисионерската дейност се е увеличила в резултат на Гюлханския ферман, подготвен от масона Решид паша. Колежи са били откривани в най-красивите места на Анадола. Фъратският колеж е бил открит в Харпут през 1276 [1859] г., 21 години след фермана. Не били пестени

никакви разходи за построяването на тази сграда. В същото време мисионерите са открили 62 центъра в равнината на Харпут и построили 21 църкви. В 62 от всички 66 арменски села са били основани мисионерски организации и е била изградена по една църква за всеки три села. Всички арменци, независимо от възрастта, са били антагонизирани срещу османците. Мисионерките, от друга страна, не пощадили никакви усилия в обучаването на арменките за тази цел. Прословутата мисионерка Мария А. Уест е написала следното в книгата си “Романтиката на мисията”, която е публикувала по-късно: “Ние проникнахме в душите на арменците; извършихме революция в техния живот.” Тази дейност е била проведена във всяко място с арменско население. Антепския колеж в Газиантеп, Анадолският колеж в Мерзифон и Робърт колеж в Истанбул са само няколко от примерите за тях. Например в Мерзифонския колеж не е имало нито един турски ученик. От 135 ученици 108 са били арменци и 7 гърци. Те са оставали в пансион и са били събирани от всички части на Анадола. Директорът е бил свещеник, както е било и във всички останали. Междувременно Анадола е започнала да кипи. Арменските четници са започнали безпощадно да избиват мюсюлманите; изгаряли техните села и не признавали право на живот за османците – пазачите и собствениците на страната. След разследване на арменците, извършили голямото клане през 1311 [1893] г., е било установено, че четниците са се укривали в този колеж, че цялата дейност е била планирана там, и че техните вождове са били преподавателите от колежа на име Кайайан и Тумаян. След това събитие мисионерите са вдигнали голяма връва в света. За да спасят тези двама подли арменци, те организирали големи публични демонстрации в Америка и Англия. Това събитие е охладило отношенията между Англия и Османската империя. Странно е, че по време на демонстрациите, организирани от английските мисионери през 1893 г., директорът на Анадолския колеж в Мерзифон е бил сред тях в Лондон. Кланетата над мюсюлманите в Анадола са били отразени точно наопаки в християнските книги. Една от тези лъжи е написана в арабския речник “Ел-мунджид”, подготвен в Бейрут, и може да бъде видяна в частта за знанието на думаша мер’аш.

В книгата “Спомените на един пленник”, която е била издадена през 1978 г. в Истанбул, Еййуб Сабри ефенди, бивше длъжностно лице в Газиантепския кадастър, казва: “Англичаните приемат като национално задължение да угнетяват и обиждат мюсюлманите. През 1919

г. в египетската болница “Аббасийе” бяха изкарани очите и отрязани ръцете и краката на 20 000 пленници мюсюлмани. Пленниците бяха съблечени и накарани да преминават пред командира. Сред тях беше и ходжа Абдуллах ефенди, който настойчиво им се помоли да разрешат да сложат поне кърпи на срамните места. Англичаните не допуснаха и се подиграха. Сред нас бяха Омер Байтар ефенди (общинския кмет на Йафа), Есад Шāкир ефенди (депутат от Акка и инспектор на четвърта армия), шерифи и Сейфеддйн ефенди (член на управителния съвет в Наблус). Зверствата от предишните векове и жестокостите на Инквизицията са нищо в сравнение със зверствата, които видяхме от англичаните. Те извършиха най-долните неща, които не би направил никои друг народ.”

През 1893 г. мисионерите са раздали три милиона копия на Библията и четири милиона други християнски книги на арменците в Османската държава. Т.е. всеки арменец, включително и новородените бебета, са получили по седем книги. Само американските мисионери са харчели 285 000 долара на година.

Твърде наивно е да се мисли, че те са изхарчили тази невероятна сума в името на религията, защото за тях религията е търговия. Мисионерите, които са изхарчили тази сума в Анадола за унищожаване на исляма и заличаване на Османската империя, са събрали стократно повече пари от хората, казвайки: “Турците избиват арменците; нека да помогнем на тях.”

Пак в същите тези години гърците в Атина и Йенишехир, подбуждани от мисионерите в колежите и църквите и силно подкрепяни от английската армия, са въстали и диво избили стотици хиляди мюсюлмани. Този бунт е бил потушен от силите на Едхем паша през 1313 [1895] година. Тази победа е била не срещу гърците, а срещу англичаните, техните подстрекатели.

Англия е управлявана от три органа: Крал, Парламент и Църква (Уест министър). До 918 [1512] г. парламентът и царският дворец са били в рамките на Уест министър. След големия пожар през 1512 г. царят се е преместил в Бъкингамския дворец, а парламентът и църквата са останали под един покрив. В Англия църквата и държавата са слети. Кралете и кралиците биват коронясвани от архиепископа на църквата.

Според доклада “Социални наклонности” – публикувана от Британското централно бюро по статистика – всички 23 бебета от 100 ро-

дени са от извънбрачни отношения.

Един истанбулски вестник, опирайки се на статистическия отчет на английската полицейска организация Скотланд Ярд, на 07.05.1990 г. публикува следната информация: “В Лондон няма сигурност за живота. Той се превърна в много опасен град, особено за жените. Според статистическия отчет на английската полиция, през последните 12 месеца се наблюдава увеличение на всякакви видове престъпления, особено на изнасилванията и грабежите.”

Семейство се нарича брачното съжителство на един мъж с една жена. Целият свят и всички религии приемат това по въпросния начин. От друга страна, британските закони легитимират хомосексуалните връзки.

В новина със заглавие “Скандал в британската армия”, публикувана в един истанбулски ежедневник на 12.11.1987 г., се казва: “Новите попълнения в гвардията на кралица Елизабет II са били сексуално торпозени и садистически измъчвани.”

В изследователска статия на вестник Türkiye от 28.01.1990 г. се съобщава, че делът на хомосексуалистите в Английската църква е достигнал 15 на сто, а броят им в Камарата на лордовете и общините е още по-голям. Аморалността е достигнала до Парламента и избухнали скандали като Профумо. Англия е първата държава в Европа, където хомосексуалистите са сформирали съюз. Дори и в обекти, където се вършат подобни аморалности, ислямската вражда на англичаните е съвсем очевидна. Сградите в страничните улици на Лондон, където се вършат прелюбодеяния, хомосексуализъм и всякакви други извращения, са боядисани в зелено – цвят, който е ценен в исляма. На вратите на тези огнища на гнусотии са окачени табели с надписи “Мекка”.

Според доклад, публикуван в британския ежедневник Guardian на 24.06.2003 г., двеста хиляди момичета отиват в съда и молят за защита срещу бащите си, които са ги торпозели сексуално, защото вече са достигнали пубертета. Според Би Би Си, от друга страна, броят на тези, които не отиват в съда (макар да са подложени на същото), се оценява на около 5 милиона.

По отношение на разпределение на поземлената собственост Англия притежава най-несправедливата система на света. Борбите на английските селяни за поземлена реформа, подети срещу техните лордове са исторически истини. Факт е, че дори и днес 80% от английските земи са притежание на привилегировано малцинство.

В изданието на вестник *Türkiye* от 31.05.1992 г. пише: “Безработицата и бедността, които са в резултат на икономическата депресия, увеличават самоубийствата в Англия. В Британското медицинско списание *British medical* е посочено, че проучванията на двама лекари от Оксфордската болница е показало, че ежегодно 100 хил. британци правят опит за самоубийство, от които 4500 умират, като 62 % от тях са млади момичета.” Няма друга държава в историята тъй коварна, жестока и агресивна като Англия, която всяка години избива стотици хиляди мюсюлмани със самолети, бомби и ракети, и довежда сто хиляди души от своя народ до самоубийство.

Ирландия, от друга страна, се превърна в голям проблем за Англия. Иншааллах (с позволението на Аллах) ще видим и онези дни, когато ще паднат в своите капани.

За бекет ще приключим втората част на книгата ни с благословеното име на Сеййид Абдулхаким Арвāsй “рахметуллāхи алейх”, който описва англичаните по най-хубав начин:

“Англичаните са най-големите врагове на исляма. Нека да приемем, че ислямът е едно дърво! Другите неверници, когато им се отдаде възможност, изсичат това дърво и мюсюлманите ги чувстват като врагове; но това дърво някой ден пак може да пусне издънка. С англичаните обаче е по-различно. Те се грижат за това дърво, подхранват го и мюсюлманите ги обичат. Но една нощ, без някой да разбере, те идват и отравят корените му. Дървото изсъхва по такъв начин, че никога не може да избие пак. После англичаните идват и казват: “Ах, колко много съжаляваме за случилото се!”, като с това си двуличие подлъгват мюсюлманите. Това “отравяне” в примера е “унищожаване на ислямските учени, книги и знания чрез местни лицемери и долни наемници, чиито страсти за пари, позиции и жени задоволяват.”

Трета част ХУЛЯСАТ-УЛ-КЕЛЯМ

Йусуф Небхāнй “рахметуллāхи алейх”⁷⁷ в тази книга казва:

Хвала на Аллāху теāлй! Той напътва или оставя в заблуда, когото пожелае. [Той със Своята справедливост приема молитвите на онези, които желаят напътствие и вечно щастие.] Благословии да бъдат за нашия пророк Мухаммед “алейхисселām” – най-високопоставения

77 Йусуф Небхāнй е починал през 1350 [1932] г. в Бейрут.

сред пророците и избраниците! Добри молитви да бъдат за неговите роднини и сподвижници, които блестят като звезди на земното небе!

Тази книжка има малко на брой страници, но съдържа много ценна информация. Ако притежателите на знание и мъдрост я прочетат без предразсъдъци, несъмнено ще я приемат и благословените с напътствието на Аллах веднага ще повярват в съдържанието ѝ. Тази книжка разграничава правилния път (с който Аллāху теāля е благословил мюсюлманите) от заблудата (в която е оставил враговете Си). Аз нарекох тази книжка “Хулясат-ул-келя̀м фй терджих-и дйн-ил-исля̀м” т.е. “Обобщение на слова-та, които служат за избиране на ислямската религия”.

О, човече, желаещо да се спаси от вечни мъки и придобие безкрайни благословии! Дори да прекараш цялото си време в мисли за осъзнаване на тази важна истина и намиране на средството за спасение от вечни мъки, и дори да положиш крайно много усилия и дори да поискаш помощ от всички хора, и дори да работиш на предела на човешките възможности, то всички твои усилия ще се окажат нищожни в сравнение с важността на търсеното (възжеланото) средство. Това е като даване на една пращинка в замяна на цялото земно съкровище. Важността на тази истина не може да бъде изцяло разкрита с тези кратки писания. Те са като пътепоказатели за разумните хора, които са в състояние да схванат замисъла в тях. За по-голяма разбираемост ще си позволя да кажа няколко неща:

Човек обича онова, с което е свикнал и не иска да го остави. Когато той се роди, например, свиква да суче мляко и не желае да се откаже. Когато расте, той свиква със своята къща, улица и населено място. За него е много трудно да се отдели от тях. По-късно той свиква със своя магазин, професия, семейство, език и религия; като не иска да се отдели и от тях. Именно това е довело до появата на различни общности, племена и народи. Казано с други думи: това, че една нация обича своята религия, не означава, че тя я е заобичала, защото е била най-добрата (а просто защото е свикнала с нея). Досетливият човек трябва да разнищи своята религия, заедно с всички останали; да ги сравни и да отсее истинската, към която после да се придържа стриктно. Това е така, защото следването на една грешна религия въвлича човек във вечно бедствие и безкрайна мъка. О, човече, събуди се от съня на безхаберие! Ако ни кажеш: “Как мога да разбера коя е истинската религия? Аз смятам, че моята е истинска и я обичам”, то трябва да

знаеш, че под религия се има предвид подчинението на заповедите и забраните на Аллāху теāля, които са изпратени чрез пророците. Тези повели са всъщност задълженията на човека към неговия Господ и другите хора.

Коя религия от всички съществуващи разкрива по най-съвършен начин качествата на Господа, начините на поклонение и взаимоотношенията между създанията? Разумът е сила, която разграничава доброто от злото; лошото трябва да се отбягва, а доброто да се проучва и намира. Да се изучи една религия означава да се изучи нейното начало, нейния пророк, сподвижниците на въпросния пророк и неговата общност. Ака харесаш тези неща – избираш тази религия! Следвай ума, а не нефса (страстите)! Твоят нефс (при избора на религия) те кара да се срамуваш от (порицанията и лошата реакция на) семейството, приятелите и злите хора на (предишната) религия, и да се страхуваш от тяхното зло. С това той те подвежда! Истина е обаче, че вредата, която биха могли да ти причинят те, е нищожна в сравнение с вечното мъчение. Човек, който истински проумее това, без съмнение ще избере исляма и ще повярва в Мухаммед “алейхисселām”, последния пророк. Факта е, че ислямът и без това заповядва да се вярва във всички пророци. Той учи, че техните религии са били верни; че при идването на всеки (пророк, който попада в категорията) расул, религията на предишния е бивала отменяна (от Аллāху теāля), и че с появата на Мухаммед “алейхисселām” са били отменени заповедите на всички религии. Когато един човек осъзнае, че религията му е била грешна, и реши да я изостави, вярвайки в Мухаммед “алейхисселām”, неговият нефс ще преживее тази промяна много тежко! Причината се крие в това, че нефсът⁷⁸ (за изпитание) е създаден като враг на Аллāху теāля, Мухаммед “алейхисселām” и неговата религия. Тази вражда на нефса (по сътворение) се нарича “Хамийет-ул-джāхилиийе” (фанатизъм, упорство в невежеството). Родителите, учителите, приятелите [радио и телевизионните предавания и държавниците], които следват грешни религии, затвърждават тази вражда на нефса. Ето защо, предците са казали “Да се учи дете е като да се гравира на камък”. За заличаване на враждата на нефса е необходимо да се полагат много усилия, да се прави джихад с него и да се убеждава с разума. Прочитането на след-

78 Нефсът е зла сила в мозъка, която безспирно подтиква хората към вършене на лоши неща. Неверието, харамите и мекрухите са храната на нефса и той постоянно ги иска. Хората трябва да се борят с него, за да се издигнат.

ните писания ще ти помогне в тази насока (борба):

Хората следват някоя религия, за да постигнат вечно щастие и спасение от безкрайни беди, а не за да се хвалят с религията, която са наследили от родителите. Всички пророци са били човешки същества, които са предавали заповедите на Аллāху теāля на рабите Му и са притежавали качества, характерни само за тях. Хората трябва да последват един такъв пророк и да приемат неговата религия. Идолопоклонниците и безбожниците [атеистите, масоните, комунистите] са като животни. Освен това, назарянството и юдейската религия са станали суеверни поради следните причини:

(1) В ислямската религия Аллāху теāля има съвършени качества; Той не притежава никакъв недостатък. Поклоненията са изключително лесни за изпълнение. Социалните отношения се основават на справедливостта. Поклоненията и социалните отношения в другите религии са били променени с времето и те са придобили изцяло алогична форма.

(2) Сравнителното изследване на живота на Мухаммед, Йсā (Исус) и Мўсā (Мойсей) “алейхисселāм” ще покаже, че Мухаммед “алейхисселāм” е бил с най-чисто потекло, най-благороден, най-полезен, най-учен, най-мъдър, най-високопоставен и най-прозорлив в знанията за земния и отвъдния живот. Въпреки всичко, той е бил умми (неграмотен). С други думи, той никога не е чел книга или научавал нещо от някого.

(3) Чудесата на Мухаммед “алейхисселāм” са многократно повече от сбора на чудесата на останалите. Чудесата на другите са изчезнали с времето. Част от чудесата на Мухаммед “алейхисселāм”, особено чудото Корāн-и керīm, ще продължи до края на света. Керāметите⁷⁹ на евлиите от неговата общност биват наблюдавани навсякъде и във всяко време.

(4) Сред сведенията, които посочените религии са донесли до нас, онези, които са съобщени от Корāн-и керīm и хадїс-и шерїфите, са по-многобройни и достоверни от другите. Всички те са били записани в книги и разпространени из цял свят. Мухаммед “алейхисселāм” е бил на 40 години, когато е бил информиран, че е пророк (пейгамбер). Починал на 63 годишна възраст. Пророческата му мисия е продължила 23 години. Той е починал след като Арабският полуостров е бил

⁷⁹ Керāмет – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля) се наричат керāмети.

подчинен; след като религията му е била разпространена навсякъде и научена от всички; след като призивът му е бил чул от Изтока и Запада; и след като броят на Есхāба му е достигнал 150 хил. души. Той е изпълнил своя прощален хадж с 120 000 сахабии. Починал е 80 дни след това събитие. Тогава (в хаджа) е било разкрито третото знамение на сūra Мāиде, в което по смисъл се казва: **“Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своето благо към вас, и приех (одобрих) исляма за ваша религия.”** Всички тези сподвижници са били надеждни. Повечето от тях са били големи учени в религията и всички те са били евлии. Те са разпространили религията и чудесата на Мухаммед “алеихисселām” навсякъде, защото са пътували до другите държави за джихād. Където и да са отишли, те са предали религиозните знания и чудесата. И тези хора, на свой ред, са предали на други. По този начин, учените на всеки век са имали възможност да предадат това на повече учени от следващите поколения. И тези учени са записали въпросните знания в хиляди книги, като са разкрили и имената на хората, от които са ги предали (научили). Те са класифицирали хадīs-и шерйфите в различни категории, като сахйх, хасен и други. Те не са записали в книгите словата на лъжците [и евреите], които те твърждали, че са хадīsи. Били много строги и деликатни в това отношение. Благодарение на техните усилия, ислямската религия е била изградена върху много стабилни основи и разпространена без никакви промени. Нито една от другите религии не е била предадена по толкова достоверен начин.

Чудесата на възлюбения ни Пророк Мухаммед “алеихисселām”; доказателствата за истинността на неговото пророчество; основните и крайно необходими знания за религията; съществуването на Аллāху теāля; Неговото единство; Неговите качества на съвършенство; пророчеството на Мухаммед “алеихисселām”; това, че е бил верен, надежден и по-високопоставен от всички пророци; че хората ще бъдат съживени след смъртта; че ще бъдат съдени; благословиите на Рая и мъченията на Ада; задължителността на петкратния намāз; това, че фарзовете на обедния, следобедния и нощния намāз имат четири режята, фарза на сутрешния два, а на вечерния три; че е фарз да се започне говеене, когато се види новата луна на месец рамазāн, и да се празнува фър байрам, когато се види новата луна на месец шеввāl; че е фарз да се извърши хадж (от този, който отговаря на условията) веднъж в живота; че е харām (забранено) [за жените и момичетата да излизат по улиците с непокрити глави, хомосексуалността и] блудството и

да се пие вино [или дори една капка от всякакъв вид алкохол, който опиянява в големи количества]; че за човек, който е джунуб или за жена, която е в месечен цикъл, е забранено да изпълняват намāз; че е харām да се извършва намāз без абдест, и всички други основни религиозни знания, са били предадени правилно на всички мюсюлмани – учени или невежи. Този факт е известен и на съвестните християни и евреи, които признават, че средствата, с които те научават своята собствена религия, не са толкова надеждни. Тъй като времето на Мухаммед “алеихисселām” е по-близо до нас и учените, които са предали ислямската религия, са били многобройни, не е било възможно да бъдат вмъкнати суевория и клевети в исляма. Християнството и юдаизмът не притежават тези две блага. [според историците] Има период от 600 години между появата на Йсā “алеихисселām” и Мухаммед “алеихис-селām”, защото са изминали 621 години от раждането на Йсā “алеихисселām” до преселението на Мухаммед “алеихисселām” в Медйна. Въпреки това, според ислямските учени тази разлика е от 1000 години. По време на този дълъг период от време невежеството е било широко разпространено по цялата земя. Било е много трудно да се разграничат истинските предания от фалшивите.

Призивът на Йсā “алеихисселām” не е траел дълго време. След кратък период от 3 години Аллāху теālā го е въздигнал в небето, когато той е бил на 33 години. През този пориод е бил слаб и беззащитен срещу неверниците. Не е успял да изпълни на спокойствие пророческото си задължение. Евреите и римското управление също са му погречели. Неговите помощници, така наречените апостоли (хавāрии), са били малко на брой – едва 12 ловци. Всички те са били слаби. След неговото възнесение, различни предания са били събирани на едно място и написани Евангелия, които са били предавани от ръка на ръка между невежи хора. Те са били превеждани на други езици по грешен начин. Тези Евангелия съдържали много противоречиви и алогични неща. Дори някои от тях са опровергавали съдържанието на други. Това състояние е видно и в различните ръкописи на едно и също Евангелие. За да премахнат тези различия и противоречия, свещениците е трябвало да се събират през всеки век и да коригират съществуващите Евангелия, като по този начин са извършили допълнения и извадки, като междуременно са вмъкнали много абсурди, нямащи нищо общо с религията. Те са принуждавали хората да вярват в тези книги. Повечето от писанията в тях не са били словата на Йсā “алеихисселām” или

на апостолите му. В резултат от това, християните са се разединили и е започнало непрекъснато да се появяват нови секти, като повечето от тях се отделили от предишните. И въпреки това, всички те са знаели, че Евангелието, което четат, не е свещената книга на религията, която е донесъл Йѐсā “алейхисселѧм”.

Това се отнася и за юдейските книги, които съобщават религията и чудесата на Мѹсā “алейхисселѧм”. Неговото време е било още по-далечно. Според едно предание Мѹсā “алейхисселѧм” е починал 2348 години преди преселението на Мухаммед “алейхис-селѧм”. По време на периодите на невежество, проточили се между тях, предаването на мѹсевизма е било невъзможно. В допълнение към това, еврейските равини са били избити от жестоки тирани като Навуходоносор, а другите са били пленени и закарани от Бейт-ул-мукаддес във Вавилон. Дори е имало време, когато в Ерусалим не е останал нито един човек, който да може да чете Тората. Данѧл “алейхисселѧм” е знаел Тората наизуст и я продиктувал, за да бѳде записана. Така той е успял да я опази от изопачаване, но след смъртта му и нейните копия са били променени. Кѳм тях са били примесени аморални писания, неподходящи за Аллāху теāлѧ и пророците.

След Мухаммед “алейхисселѧм” невежеството не е било разпространено сред общността му. Това е общопризната истина. Знанието се е разпространило сред всички мѹсюлмани и са се появили големи ислямски държави. Знанието, науката, правосѳдието и човешките права са били разпространени навсякъде. Сега ако някой разумен човек прочу тези три религии, той без съмнение ще последва исляма, защото целта е да се намери истинската религия. Лѳжата и злословенето са забранени в исляма. Знаменията и хадѳсите категорично забраняват тези пороци. Щом е голям грях да се оклевети обикновен човек, то определено ще е много по-тежък харāм да се оклевети Расѹллоллах. Поради тази причина, не може да има никаква лѳжа и грешка в книгите, които дават информация за Мухаммед “алейхисселѧм” и неговите чудеса. Разумният човек трябва да преодолее своя инат и да се откаже от религията, която ще го доведе до гибел, и да последва истинската религия, която ще го води кѳм щастие. Животът в този свят е много кратък. Дните му преминават бързо и се превръщат в спомени. Всяко човешко същество ще умре; ще последва или вечна мѳка, или безкрайно блаженство, и настѳпването на това време приближава много бързо.

О, човече! Смили се над себе си! Вдигни завесата на неханието от

ума си! Виж кое е заблуда и се опитай да се отървеш от нея! Виж кое е истина и я последвай! Решението, което ще вземеш, е много важно, а времето ти е изключително кратко! Няма съмнение, че ще умреш! Помисли за времето на твоята смърт! Подготви се за това, което те очаква! Няма да избягаш от вечните мъки, освен ако не последваш истината! Няма да ти е от полза разкаянието, когато вече ще е твърде късно за него. Потвърждаването на истината на последния дъх (т.е. приемането на исляма) не се приема, но покаянието на мюсюлманите за греховете им се приема. В онзи ден ако Аллāху теāля ти каже: “О, рабе мой! Аз те бях дарил със светлината на разума. Заповядах ти да я използваш, за да ме опознаеш и повярваш в Моя пророк Мухаммед “алейхис-селām” и донесената от него ислямска религия. Аз в Тората и Евангелието оповестих за неговата поява. Аз разпространих неговите име и религия навсякъде. Не може да Ми кажеш, че не си чувал за тях! За светските печалби и удоволствия работеше денонощно. Никога не мислеше за това, което ще ти се случи в отвъдното. Ето в това нехайно положение попадна в лапите на смърт-та” – как ще отговориш?

О, човече! Помисли за това, което ти предстои! Вразумей се, преди животът ти да е приключил! Хората, които виждаше около теб, с които говореше, обичаше или от които се страхуваше, починаха един след друг. Появиха се и после изчезнаха като съня. Помисли добре! Какво ужасно мъчение е да се гори във вечен пламък! И колко голямо щастие е да се живее сред безкрайни благословии! Сега е в твои ръце да избереш едното от тях. Всеки един накрая ще отиде в едно от тези места – неизбежно е. Би било крайно невежо и лудо да не се мисли и предприема мерка за това. Нека Аллāху теāля да стори всички нас от онези, които следват разума! Āмйн.

В книгата “Кавл-ус-себт фй редд-и алā деāвил-протестанет” се казва: “Аллāме Рахметуллах ефенди⁸⁰ в книгата “Изхār-ул-хак” посочва следните неща: “Преди идването на исляма никъде не е имало оригинално копие на Тората и Евангелието. Онези, които съществуват днес, са исторически книги, където истината е смесена с лъжата. Тората и Евангелието, споменати в Корāн-и керйм, не са онези книги, които днес биват назовавани Тора и Евангелие. Сред техните писания истинни са онези, които са потвърдени от Корāн-и керйм, а грешни са онези, които той отрича. Ние не може да кажем дали са верни или грешни онези от тях, които не са споменати в Корāн-и керйм. Не съществува

80 Рахметуллах Хиндй е починал през 1306 [1889] г. в Мекка.

аргумент, който да докаже, че четирите Евангелия са словото на Аллах. Британският свещеник, с когото говорих в Индия, също призна този факт и заяви, че всички аргументи в това отношение са били загубени в големите смутове из света до 331 година. Хорн (във втория том на тълкуванието на Евангелието), историкът Мошейм⁸¹ (на 65-а страница от първия том на историческата си книга, отпечатана през 1332 [1913] г.), и Лардис (на 124-а страница от петия том на своето тълкуване на Евангелието) пишат, че Инджйлитите са били подложени на промени. Джеръм⁸² казва: “Когато се канех да преведа Евангелието, видях, че различните копия си противоречат.” Адам Кларк⁸³ в първия том на своето тълкуване казва: “Евангелието е претърпяло много манипулации, когато е било превеждано на латински. Били са добавени много противоречиви писания.” Католикът Уард⁸⁴ на 18-а страница от книга му, отпечатана през 1841 г., казва: “Ориенталските еретици са променили много части на Евангелието. Протестантските свещеници са представили доклад на крал Джеймс I и казали: “Псалмите в нашата молитвена книга са различни от тези на иврит. Има почти двеста промени, под формата на добавки и извадки.” Протестантските свещеници, от друга страна, са променили още повече. Преводът от книгата на Рахметуллах ефенди свърша тук. В книгата “Изхър-ул-хак” са посочени още много подобни примери. Промените в Евангелието са описани и в книгата “Ел-фъсълу-бейнел-хак вел-бътъл” на Иззеддйн Мухаммед и “Тухфе-тул-ерйб” на Абдуллах Терджуман.

Всички свещеници знаят, че Йиса “алеихисселям” не е написал нищо, нито е оставил писмен документ след себе си, нито е карал някой друг да напише нещо. Той не е оповестил религията си писмено. След неговото възнесение сред назаряните са се появили разногласия. Те не се обединили, за да съберат на едно място религиозните знания. В резултат от това са били написани повече от петдесет Евангелия,

81 Йохан Лоренц Фон Мошейм е бил немски протестантски свещеник и историк. Бил е роден през 1694 г. в Любек. Починал през 1174 [1755] г. в Гьофинден. Най-известното му произведение е “История на светото Евангелие”.

82 Йероним, Свети Йероним е останал в Истанбул 3 години. През 382 г. е заминал за Рим, където е бил назначен за секретар на папата. Той е превел Светото Писание на латински език. Църквата празнува паметта му на 30 септември. Неговият превод е бил приет като официалната книга на църквата.

83 Адам Кларк (1179-1249 [1760-1832]) е бил ирландски проповедник на Евангелието. Прочутата му книга се нарича “Тълкуване на Светото Писание”.

84 Уард Уилям Джордж (1228-1300 [1812-1882]) е бил прочут английски католически свещеник. Най-прочутото му произведение е “Идеалът на християнската църква”.

като четири от тях са били избрани (за вършене на поклоненията с тях). Осем или дванадесет години след Йѐсā “алейхисселѝм” е било написано Евангелието на Матей на древносирийски език в Палестина. Оригиналният екземпляр на това Евангелие не съществува днес. Налице е книга, за която се казва, че е негов грѝцки превод. Евангелието на Марк е било написано в Рим след тридесет години. Евангелието на Лука е било написано на грѝцки в Александрия след двадесет и осем години. Евангелието на Йѐан е било написано в Ефес след тридесет и осем или шестдесет и пет години. Всички те съдържат разкази, истории и събития, които са се случили след Йѐсā “алейхисселѝм”. Лука и Марк не са били от апостолите. Те са написали това, което са чули от другите. Авторите на тези книги не са нарекли своите произведения Евангелия, а книги за исторически събития. Не те, а преводачите са ги нарекли Евангелия.

Тази книга “Кавл-ус-себт” е била написана през 1341 [1923] г. от сеййид Абдулкѝдир Искендерѝни в отговор на книгата “Екавил-ул-Кур’ѝнийѝе”, написана на арабски и отпечатана от протестантски свещеник в Египет. През 1990 г. Хакѝкат Китѝбеви е отпечатала тази книга заедно с “Ес-сърѝт-ул-мустекѝм” и “Хулѝсат-ул-келѝм”.

В турската книга “Йѝзѝх-ул-мерѝм” се казва: “Оригиналното Евангелие е било на иврит. Евреите са го унищожили, когато Йѐсā “алейхисселѝм” е бил арастуван, за да бъде убит. Не е било написано дори едно негово копие през трите години на призива на Пророка. Християните отричат оригиналното Евангелие. Четирите книги, които те наричат Евангелия, не съдържат никакви (заповеди за) поклоненията. Всички те включват дискусиите на Йѐсā “алейхисселѝм” с юдеите. Въпреки това, религиозна може да бъде наречена онези книга, която дава информация за поклоненията. Ако християните ни кажат, че се покланят в съответствие с Тората, то ние ще ги попитаме защо пренебрегват някои от неговите важни заповеди, като почитане на съботния ден, обрязване, правене на молитва сутрин и вечер в изправено положение, говеене през определени дни, притежаване на право за развод с жените и отбягване на свинското месо? Нима Евангелията забраняват спазването на правила на Тората? От друга страна, Корѝн-и керѝм обхваща подробни знания, отнасящи се до всички видове поклонения, красив нрав, право, търговия, селско стопанство и насърчаване към придобиване на научни знания. Там са предписани решенията за всички физически и духовни проблеми.

От 1400 години насам поети, писатели и неверници са работели упорито, но не са успели да кажат нещо, което да е подобно на едно знамение от Корāн-и керй̄м. Въпреки че неговите думи са на арабски и се използват навсякъде, то невъзможността за измисляне на подобие на един айет, показва, че Корāн-и керй̄м е чудо. Другите чудеса на Мухаммед “алейхисселѣм” са свършили и са останали само техните имена, но Корāн-и керй̄м ще свети като ярко слънце, винаги и навсякъде. Той е лек за всеки проблем. Аллāху теāлѣ, за да стори щастливи всички Своя раби, е дарил Своя Любим (Пророк) с Корāн-и керй̄м. С Неговата безкрайна доброта и милост, Той го е защитил от промени и изопачаване, но за другите небесни книги не е обещал, че ще ги опази. [В продължение на 23 години (част по част) Аллāху теāлѣ е изпращал Корāн-и керй̄м на Своя любим пророк Мухаммед “алейхисселѣм” посредством ангел на име Джебрāйл. Първия халиф на Мухаммед “алейхисселѣм”, Ебӯ Бекр “радияллāху теāлѣ анх”, е събрал тези знамения на едно място и е наредил да ги запишат. Така се е появила една голяма книга на име Мусхаф. 33 000 сподвижници с единодушие са съобщили, че той съдържа същите знамения, низпослани на Мухаммед “алейхисселѣм”. На 375-а страница от “Рийд-ун-нāсихй̄н” пише: “Корāн-и керй̄м съдържа 6236 знамения.” Когато някои големи айети се разделят на няколко по-малки, тогава общият брой на айетите се увеличава. Ето защо има мусхафи с 6366 знамения. Мухаммед “алейхисселѣм” е разяснил целия Корāн-и керй̄м на сподвижниците си. Ислямските учени са написали това, което са чули от тях. Така са се появили хиляди тefсй̄ри (разяснения на Корāн-и керй̄м), които са били разпространени из цял свят. Всички Корани по света са едни и същи. Между тях няма нито една буква или точка разминаване.]

Религиите на всички пророци са били различни, тъй като те са отговаряли на изискванията на времето. Основите на вярата, обаче, са били идентични. Всички те са учили, че Аллāху теāлѣ е един и че ще има съживяване след смъртта. В тридесет и девети стих на Второзаконието се казва: “Собственикът на земята и небето е един, няма друг”, а в шеста глава: “Слушай, Израилю! Нашият Бог, нашият Господ е един!” В 2 Летописи е написано, че Сюлеймāн “алейхисселѣм”, след построяването на “Бейт-ул-мукадес” в Ерусалим, е казал: “Господи Боже Израилев, няма на небето и на земята Бог подобен на Тебе. Ти не се побираш в земята и небето, камо ли в тоя дом, който построи!” В 29-и стих от петнадесетата глава на Самуил I се казва, че пророкът

Самуил е рекъл: “Израилевият бог не лъже и не се разкайва, защото Той не е човек.” В 45-а глава от книгата, за която се твърди, че е на пророка Исая, пише: “Аз съм Господ, и няма друг. Аз съм Създателят на светлината и тъмнината, на доброто и злото.” В 19-а глава от Евангелието на Матей се казва: “Един момък дойде при него и рече: Учителю добри, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: Защо ме наричаш добър? Има само Един [Бог], Който е добър. Ако искаш да имаш вечен живот – изпълнявай Неговите наставления!” В дванадесетата глава от Евангелието на Марк се казва: “Един от книжниците попита: Коя е първата заповед? Исус отговори: Първата е: “Нашият Господ е един. Обичай своя Господ с цялото си сърце и всичката си сила.” Мухаммед “алеихисселям” също е казал това.

Човек, който отрече Мухаммед “алеихисселям”, няма да е повярвал в нито един пророк. Да се вярва в Троицата е равносилно на отричане на всички пророци. Учението за Троицата се е появило дълго след възнесението на Йсă “алеихисселям”. По-рано всички назаряни са вярвали в тевхйда (единството на Аллах) и се подчинявали на заповедите в Тората. Когато повечето идолопоклонници и гръцки философи станали назаряни, те са вмъкнали в тази религия старите си убеждения за Троицата. Написано е във френска книга, която е била преведена на арабски и наименована “Куррат-ун-нуфус”, че пръв свещеник Сибелий е вмъкнал учението за Троицата в назарянската религия през 200 г., и че това е довело до много кръвопролития. По това време много учени са защитавали вярата в единството на Аллах и казвали, че Йсă “алеихисселям” е човешко същество и пророк. Около 300 г. Арий в Александрия е разпространил убеждението за единобожието и е казал, че вярата в три божества е грешна и суеверна. В Никейския събор, свикан от император Константин през 325 г., вярата в един Аллах е била отхвърлена и Арий отлъчен от Църквата. Дори самите християни не знаят какво означава Светия Дух, когото наричат третия бог от Троицата. Казват, че Йсă “алеихисселям” се е появил в утробата на майка му Мерйем (Мария) чрез Светия Дух. Ислямът учи, че Рух-ул-кудс (Светия Дух) е ангел на име Джебрайл.⁸⁵

Шемседдйн Сăмй бей пише следното в изданието на “Кăмус-ул-

85 Книгата “Йзах-ул-мерăм” е била написана от Абдуллах Абдй бин Дестăн Мустафа бей от Манастир, починал през 1303 [1885] година “рахметуллахй алейх”. Книгата е била отпечатана през 1288 [1871] г. в петачницата на Яхйя ефенди, шейха на текето Мустафа паша. Тази печатница се е намирала извън Едирнекапъ, Истанбул.

а'ля̀м” от 1316 [1898] г.: Пророкът на ислямската религия е Мухаммед “але́йхиссе́ля̀м”. Баща му се е казвал Абдуллах, а дядо му Абдулмутталиб бин Хиша̀м бин Абд-и Мена̀ф бин Кусай бин Киля̀б. Според историците той е бил роден в Мекка към понеделник сутринта, което е съвпадало с дванадесетия ден на раби́'ул-еввел, 21-и април 571 г. Майка му се е казвала А̀мине, дъщерята на Вехеб. Дядото на А̀мине е бил Абд-и Менаф бин Зухре бин Киля̀б. Киля̀б е бил прадядо на Абдуллах, бащата на Пророка ни. Абдуллах е починал на място, наречено Да̀р-ун-на̀бига в близост до Медйна, когато се е връщал от търговия от Шам. Тогава е бил на 25 години и приживе не е имал възможността да види сина си. Мухаммед “але́йхиссе́ля̀м” е останал в племето на дойката Халиме в продължение на пет години. Това племе, което се е наричало Бенй Сад, е било най-красноречивото в Арабия. Поради тази причина Мухаммед “але́йхиссе́ля̀м” е говорил много изразително. Когато той е бил на шест години, А̀мине го е завела при чичовците в Медйна и е починала там. Неговата бавачка Умми Еймен го е отвела в Мекка и предала на Абдулмутталиб. Той е бил на осем години, когато и дядо му е починал. Тогава е останал да живее в дома на чичо си Ебу́ Та̀либ. Когато е бил на дванадесет години той се е присъединил към търговското пътешествие на Ебу́ Та̀либ до Шам. Когато е бил на седемнадесет години чичо му Зубейр го е отвел в Йемен. На двадесет и пет годишна възраст е тръгнал за Шам като водач на търговския керван на Хадйджe “радияллāху анхā”. Станал е известен със своя интелект, благоприятие, красив морал и работливост. Два месеца по-късно се е оженил за Хадйджe. Когато е бил на четиридесет години, при него е дошъл ангел на име Джебрай̀ил и му съобщил, че е пророк. Хадйджe е била първата, която е повярвала в него. Тя е била последвана от Ебу́ Бекр, после от Али, който бил още дете, и след това от Зейд бин Ха̀рисе. Когато е станал на четиридесет и три години, било му е повелено да призове всички хора към исляма. Заради този призив идолопоклонниците са му причинили много страдания. Той е бил на петдесет и три години, когато с позволението на Алла̀ху теа̀ля̀ се е преселил в лъчезарната Медйна. Той е пристигнал в село Кубā до Медйна в понеделник, осми раби́'ул-еввел, което е съвпадало с двадесетия ден на септември 622 година. По време на управлението на хазрети Омер първият ден на мухаррем от споменатата година е бил приет за начало на календара “Хиджри́ камерй̀”. Това е било шестнадесетият ден на месец юли. Двадесетият ден на септември е бил приет

като първия ден на календара “Хиджрй шемсй”. 623-а година е съвпадала с първата година от Хиджрй шемсй и Хиджрй камерй.

Когато е дошла първата заповед за джихад срещу неверниците, се е състояла битката при Бедр през втора година по Хиджра. От 950 неверници са били убити 50, а 44-ма са попаднали в плен. През третата година е била извършена Ухудската битка. Броят на противниците е бил 3000, а на мюсюлманите 700. 75 сподвижници са станали шехйди. През тази година е било низпослано знамението, повеляващо забулването на жените. През четвърта година се е случила Окопната война, а през пета година походът към Бенй Мусталик. Споразумението “Би’ат-ур-ридвāн” в Худейбийе е било направено през шеста година. Походът към Хайбер се е състоял през седма година. До каесъра на Византия и хосроя на Персия са били изпратени писма за призив към исляма. През осма година е била проведена битката при Муте срещу ромейската армия на Ираклий. Град Мекка е бил завладян и се е случило Хунейнското сражение. През девета година е бил осъществен походът към Тебук. През десета година е бил направен прощалният хадж. През единадесетата година, след тринадесетдневна треска, Пророкът ни е починал в една стая до месджида в понеделник, дванадесетия ден на месец рабй’ул-еввел. Тогава е бил на шестдесет и три годишна възраст.

Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем” винаги е бил усмихнат и сладкодумен. Благословеното му лице е сияело. Всеки, който го е виждал, се влюбвал в него. Неговите кротост, търпение и красив морал са написани в хиляди книги. Той е имал двама синове и четири дъщери от Хадйдже “радияллāху анха”. Имал е един син и от Марийе, която е дошла от Египет. Всичките му деца, с изключение на Фāтима, са починали преди него. Тук приключва преводът от “Кāmūs-ул-а’лям”.

Имām Газālй е написал следното в книгата си “Кимйā-и се’āдет”:
 “Аллāху теāля е изпратил пророци на Своите раби. Чрез тези велики хора Той е съобщил на Своите раби за нещата, които стават причина за щастие или гибел. Най-високопоставеният и последният сред пророците е бил Мухаммед “алейхисселām”. Той е пророк за всички хора и народи. Всички по цял свят са натоварени със задължението да повярват в този възвишен Пейгамбер и да го последват.”

ПОСЛЕСЛОВ

Казано накратко, религията е система от правила, които Аллāху теāля е разкрил на пророците, за да научи рабите на нещата, от които е доволен, на вярата, поклоненията и начините за постигане на щастие в земния и отвъдния живот. Измислиците и илюзиите в несъвършените човешки умове не се наричат религии. Разумът служи за разбиране и подчинение на заповедите и забраните на религията, но той не може да разкрие тайните и причините в тях. Той не може да разсъждава върху тях. Техните мъдрости могат да бъдат осъзнати само ако Аллāху теāля ги научи на Своите пророци или съобща чрез илхām и проявления в сърцата на евлиите. А това, от своя страна, е само дар от Аллāху теāля.

Сега, за да се постигне щастие в този и отвъдния свят и да се постигне любовта на Аллāху теāля, е нужно да се приеме ислямът. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича кяфир (неверник). За да се бъде мюсюлманин, от своя страна, трябва да се повярва, че Мухаммед “алейхисселām” е пророк и да се вършат поклонения. Да се покланя (изпълнява ибāдет) означава да се адаптират всички думи и дела към религията на Мухаммед “алейхисселām”. Те трябва да се вършат, само защото са заповеди на Аллāху теāля и без да се очаква светска облага. “Ахкām-и ислāmиййе” е сборът от заповедите и забраните в Корāн-и керīm и хадīs-и шерīфите. Те могат да бъдат научени от книгите по фикх на име илмихāли. За всички мюсюлмани, мъже и жени, е фарз-и айн да научат ахкām-и ислāmиййе, т.е. нещата, които трябва да се изпълняват и отбягват. Това са лекарства, които опазват хората от душевни и телесни заболявания. Както изучаването на медицина, изкуство, търговия и право в гимназиите и университетите отнема много години, така и за изучаване на книгите илмихāли и арабски език е нужно да се работи с години. Хората, които не са научили тези неща, лесно ще повярват в лъжите и клеветите на английските шпиони; лицемерите, които са подведени от тях и се представят за религиозни учени; и жестоките, коварни държавници. Това ще ги въвлече в беда на този свят и в отвъдното.

Ймāн (вяра) означава да се казва “Келиме-и шехāдет” и да се вярва в неговото съдържание. Онзи, който каже и повярва в неговия смисъл, се нарича мюсюлманин. Келиме-и шехāдет е “Ешхеду ен ля иляхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расūлюх.” Това означава: “Няма друг бог освен Аллах и Мухаммед “алейхисселām” е Негов

раб и Пророк, изпратен за всички хора.” След него няма да дойде друг пейгамбер. В “Мерāкил-фелāх” в разяснението на Тахтāвй, в края на раздела за казā намāзите се казва: “Не е достатъчно да се повярва само в съществуването на Аллāху теāля. Съдружаващите също вярват в Неговото съществуване. За да се бъде мюсюлманин е необходимо да се повярва, че Той съществува; че притежава качества [като единство, живот, могъщество, знание и воля]; че вижда и знае всичко, и че няма друг създател освен Него.” Да се повярва, че Мухаммед “aleyхисселāм” е пророк означава да се повярва, че всички знания, които той е предал, са му били съобщени от Аллāху теāля. Аллāху теāля му е разкрил исляма, т.е. вярата и законите, посредством Корāн-и керйм. Заповедите се наричат фарзове, а забраните харāми. Тяхната съвкупност се нарича “ахкям-и ислāмийе” (шерият). Веднага след като човек приеме исляма, за него става фарз незабавно да научи ислямските знания, които са известни сред хората. Ако не отдаде значение на тяхното научаване и каже: “Няма нужда”, ще напусне исляма и стане кяфир. В айетите и хадйсите ясно е съобщено, че човек, който умре като неверник, никога няма да бъде опростен в отвъдното и ще бъде подложен на вечен огън в Ада. Това е обяснено подробно в 266-о писмо на превода на “Мектубāт”. Човек, който загуби своята вяра, се нарича муртед (вероотстъпник). Онези, които вярват по правилен начин в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, се наричат ехли суннет (сунитски мюсюлмани). Аллāху теāля, поради изключителното Си милосърдие, не е оповестил всичко открито; някои знания ги е разкрил по неоткрит начин. Хората, които вярват в Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, но не са съгласни с учените на ехли суннет в тълкуването на някои части, се наричат безмезхебници (отклонени). Онзи безмезхебник, който тълкува грешно само неясно съобщените знания за вярата, се нарича ехли бид’ат (реформатор в религията) или отклонен мюсюлманин (еретик). А тези, които тълкуват грешно и ясните знания за вярата, се наричат мулхиди. Мулхидът мисли, че е мюсюлманин, макар да е станал неверник. Ехли бид’ат не са неверници, но със сигурност ще изтърпят горчиви мъки в Ада. Книгата “Мехзен-ул-фикх-ил-кубра” на Мухаммед Сюлейман ефенди от Судан е една от най-ценните книги, които информират, че ехли суннитските учени са по правия път и разкрива техните достойнства. От друга страна, неверници, които претендират, че са мюсюлмани, но тълкуват грешно ясните факти в съответствие с техните разбираня и научни знания, и подвеждат мю-

сюлманите, се наричат зъндъци.

Ехли суннитските учени са разбрали по различен начин някои от неясно повелените в религията знания, отнасящи се до делата (заповедите и забраните в исляма). С това са се появили четири отделни мезхеба по отношение на делата. Това са ханефитски, мѐликитски, шѐфи'йтски и ханбелитски мезхеб. Техните знания за вярата са едни и същи, но по отношение на поклоненията имат малки разлики. Те приемат един друг за братя в религията. Всеки мюсюлманин е свободен да избира и следва един от тези мезхеби. Той ще върши всички свои дела съгласно избрания мезхеб. Разделянето на мюсюлманите в четири мезхеба е милост от Аллѐху теѐля. Това е голямо милосърдие за всички вярващи. Ако един мюсюлманин срещне трудност при изпълняване на някое поклонение според своя мезхеб, той в това дело ще последва друг мезхеб и така лесно ще го изпълни. Задължителните условия за имитиране на друг мезхеб са написани в турската книга “Се'адет-и Ебедийе”.

Най-важното поклонение е намѐзът. Ако човек изпълнява намѐз, ще разберем, че той е мюсюлманин, а ако не го изпълнява, не може да се уверим дали е мюсюлманин или не. Ако отдава значение на намѐза, но не го изпълнява поради мързел, за него се дава (от ислямския съд в ислямска държава) смъртно наказание според мѐликитския, шѐфи'йтския и ханбелитския мезхеб. Според ханефитския мезхеб той ще бъде държан в затвора, докато не навакса пропуснатия намѐз, и ще му бъде заповядано да го направи. В “Дурр-ул-мункеѐ”, “Ибни Абидѐн” и книгата “Китѐб-ус-салиѐт”, публикувана от Хакѐкат Китѐбеви, пише: “Безпричинното пропускане на петте ежедневни намѐза и тяхното неизпълняване на време са два отдели големи гряха. Пропуснатите намѐзи трябва да бъдат наваксани, а за неизпълнението на време трябва да се извърши хадж или покаяние.” Тевбето на онзи, който не ги наваксва, и без това не се приема. Човек трябва да се изчисти от този голям грях, като кланя пропуснатите намѐзи на мястото на суннетите (наречени реѐѐтиб) преди или след фарза на съответното време. В достоверните книги е написано, че ако човек има дългове от фарз намѐзи, нито един изпълнен негов суннет или нѐфиле намѐз няма да бъде приет, дори да стане сахѐх. Това означава, че той няма да постигне сеѐѐбите (наградите), които Аллѐху теѐля е обещал. Тези писания са предадени в книгата ни “Се'адет-и Ебедийе”. Не е грях да се пропусне намѐз по извинителна причина (съобщена от исляма), но трябва да се навакса

във възможно най-скоро време. Това е така и в четирите мезхеба. Само в ханефитския мезхеб е допустимо да се отложи за време, колкото е необходимо за печелене на средствата за препитание и извършване на рева̀тиб суннетите и на̀филе намāзите, които са съобщени в хадīs-и шерйфите. Това означава, че ще бъде добре да се отлагат намāзите за наваксване поради тези причини. Според другите три мезхеба не е допустимо (харāм е) за човек, който има намāзи, пропуснати поради извинение, да кланя рева̀тиб суннети и на̀филе намāзи. Намāзите, пропуснати поради извинение (те се наричат фāите), не бива да се бъркат с онези, които са пропуснати без извинителна причина (метрук). Те не са еднакви. Това е ясно записано в “Дурр-ул-мухтāр”, “Ибни Āбидйн”, “Дурр-ул-мунтекā”, в разяснението към Тахтāви на “Мерāкил-фелйх” и “Джевхере”.

В броя на вестник “**Türkiye**”, отпечатван в Истанбул, от 13.09.1996г. пише:

Ислямските врагове от Запада векове наред са експлоатирали ислямските държави и народи, които понякога са завладявали с груба сила, а понякога с различни интриги. Те са изнесли всички техни природни богатства. Сторили тези народи да забравят за религиите, езиците и традициите си. Най-изтъкнатата колониизираща (империалистична) държава е била Англия.

Индия е била най-значимата британска колония. Нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и поддържала нейната икономика и финанси.

Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място Индия е била страна, в която ислямът, който англичаните считат за най-голяма пречка в експлоатирането на света, е бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място идват природните богатства на Индия. За да запазят Индия под своя доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирали около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и, когато са поели контрол над тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в Англия.

Те щателно са следяли събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да оказат каквато и помощ да е за Индия. После англичаните са разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната им политика.

По време на Османско-руската война англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската държава в тази война, Мидхът паша, един от известните масони, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул'азиз Хан е било в резултат на интригите на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-прословутите сред тях е бил Мустафа̀ Решид паша, който още шестия ден, след като е постъпил за последен път на поста везир, е поздравил англичаните по случай голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволеното е било дадено посредством масоните.

Англичаните, за да отчуждят хората от религията в Индия, са затворили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; и са сторили шехйди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да оглавят народа.

Те са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. По този начин те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения.

Завладените места са ги управлявали с хора, носещи мюсюлмански имена, като Ахмед, Мехмед, Мустафа̀ и Али, но чията връзка с исляма се е изчерпвала само с това. Въпросните държави привидно са имали свои правителства, но никога не са били независими. Винаги са правили това, което англичаните заповядат.

